

உ.
சிவமயம்.
கணபதி துணை.

சைவசமயாசாரியர்களாகிய
நால்வர் பிள்ளைத்தமிழ்.

நா ன் கு.

இவை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவர்கள் மாணுக்கர்

காரைக்குடி ராம. சோ.

சொக்கலிங்கச்செட்டியாரவர்களால்

செய்யப்பெற்று

காரைக்குடி ராம. மே.

ஞானசம்பந்தச்செட்டியாரவர்கள்

பலவான்குடி சு. வே.

முத்துவள்ளியப்பச்செட்டியாரவர்கள்

கோத்தமங்கலம் சி. அரு.

காசிநாதச்செட்டியாரவர்கள்

அரிமழம் அ. அரு.

அண்ணாமலைச்செட்டியாரவர்கள் என்னும்

நா ல் வ ரா ல்

சிதம்பரம்

ஸ்ரீ குஞ்சிதசரணம் பிரஸித்

திப்பிக்கப்பெற்றது.

புது ஆவணி 10உ

0-15x
N27

85921

உ
சிவமயம்.
கணபதிதுறை.

முகவுரை

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர் என்னும் நால்வரும், திருக்கயிலையினின்றும் சிவாஞ்ஞையால், பாசமயக்கொடுமை நீக்கிச் சிவசமயப் பெருமை விளக்கி மனிதரை உய்வித்தற்காகவே மனிதருபிகளாய்ப் பூமிக்குவந்தருளினர். வினைவசத்தாற் கருவிற்கிடந்து கர்மசாரிகளாய்ப் பிறந்தவரல்லர். ஞானசாரிகளே, இதனை இவர்கள் சரித்திரங்களுங் குறிப்பிக்கின்றன. மேலும் பல சிவஸ்தல புராணங்களும் விளக்குகின்றன. அவை சீகாழிப்புராணம், திருநாவலூர்ப்புராணம் முதலியன. இந்நால்வரும் மலமுத்த சிவநிலைபாதலாற்றான் சிவபிரான் மலபெத்தமனிதரை உய்வித்தற்கு அனுப்பியருளினர். பெத்தானால் பெத்தரை உய்வித்தல் முடியாது. இதனாலும் இவர்கள் முன்னும் பூமிக்கு வந்த பின்னும் இடையறாத மலமுத்தசிவநிலையர்களை என்பது தெளிவாம். இவ்வுண்மையே திருவருளனுபவப் பெரியருந்தமது பொருவருநால் களிற் றெரிவுற விளக்கினர். அப்பெரியார் கொள்கையையே அடிபேன் கடைப்பிடித்து இந்நால்வர் பின்னேத்தமிழ்களிலும் இவர்கள் மலமுத்த சிவநிலையர்களை என்பதை உரிய பிரமாணங்கள் காட்டி விளக்கினேன். இனி உள்ளபடி சைவநெறியே பற்றிய சிலர், இந்நால்வர்களை வினைவசத்தாற் பிறந்த மலபெத்தரென்றும் அகன்றான் ஒவ்வொரு சமயங்களில் வருந்தி இறைவனை வேண்டினரென்றும் பின்னர் இறைவனருளால் மலமுத்தராயினரென்றுக்கூறுகின்றனர். இந்நால்வருந் துன்பத்தால் வருந்தி நீக்கும்படி வேண்டினரல்லர். அவ்வாறு வேண்டியவெல்லாம் உலகர் அம்முறைபற்றி இறைவனை வேண்டி அருள்பெறும்படியும்படி காட்டிய அருட்செயல்களேயாம். இவ்வுண்மை இவர்கள் சரித்திரங்களில் அங்கங்கே இவர்களுடைய சொளுப நிலையை விளக்கும் பற்பல அற்புத வாக்கியங்கள் தெளிவிக்கின்றன. அவை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டின் விரியுமாதலால் இந்நால்வரின் பூர்வநிலைகளினுண்மை கண்டு தெளிக. அவை வருமாறு:—

திருஞானசம்பந்தர், திருக்கயிலையில் சிவபிரானுக்கும் உமையம்மைக்கும் நடுவில் அவர்கள் ஆனந்தமே (சிவானந்தமே) உருவாய் விளங்குஞ் சிவசப்பிரமணியரே. இவ்வுண்மை எவராலும் மறுக்க முடியாத இவரருளிய தேவார முதலிய அருள் நூல்கள் விளக்குகின்றன. அவையெல்லாம் சிவஞானபோதார்த்தலெகுவசனத்தில் எட்டாஞ்ஞாந்திர உரைமுடிகில் எடுத்துக் காட்டினேன். ஆண்டுக்காண்க. இத்தகைய சிவானந்தரூப சப்பிரமணியர் பூமிக்கு வந்தபின் மலபெத்தராய் மயங்கிப்பசியால் வருந்திப்பால் வேண்டி அழுது அம்மை பால் கொடுத்தபின் மலமுத்தராயினரென்பது எவ்வாறு பொருந்தும், இவர் பசியால் அழுதனானால் சிவபாதவிருதயர் பகவதியாரைப்பார்த்து அம்மே அப்பாவென்றழைத்தழுவார். அப்படியன்றி “செம்மேனி வெண்ணீற்றார் திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த், து, அம்மே யப்பா வென்றழைத்தருளியழுதருளி” எனாதலால் இவர் அத்திருத்தோணியப்பர் அம்மையாரிருவரின் ஆனந்தரூப குமாரரே என்பது தெளிவாகின்றது. அழைத்தருளி அழுதருளி என்று இரண்டிடத்து அருள் மொழி தந்து அதனையே வலியுறுத்தியருளிய அருண்மொழித் தேவர், அழைத்ததும் அழுததும் அருளே என்பதை, இவர் புராணந்தொடங்கும்போதே முதற்றிருவிருத்தத்தில் “வேதநெறி தழைத்தோங்க”வும் “மிகுசைவத் துறைவிளங்க”வும், “பூதபரம்பரைபொலிய”வுமே, புதிதவாய் மலர்ந்தழுது ருளினரென்று புதித முதலிய விசேடணங்களாலும் விளக்கியருளினர். இவைபோலும் உண்மைகள் பலவற்றையும் ஒதுக்கிவிட்டு பாலுண்டபின்பு தான் மலமுத்தராயினரென்று கூறுபவர்கள், சம்பந்தர்பாலுண்டபின்னும் இறைவனை வணங்கி வேண்டுஞ் செயல்களெல்லாம் அவர்க்கு மலபெத்தநிலைய துக்கங்களிருந்து அவை நீங்கவே வேண்டினரென்றுதான் கூறுவரோ? “நன்னெஞ்சையுணையிரந்தேனம்பெருமான் நிருவடியே, உன்னஞ்செய்திருகண்டாய்” என்றருளிய தேவாரத்திற்கும், சம்பந்தர், தமது நெஞ்சம் பொறிவழிச் செல்வதாகவும் அதனைத்திருப்ப முடியாமல் இரந்து வேண்டினதாகவுந்தான் பொருள் கூறுவர்களோ? இதுபோலுந் தேவாரங்கள் பற்பல உள்ளன விரிப்பானேன். இவையெல்லாம் உலகர் இம்முறையே பேணி இறைவனைவேண்டி நின்றுய்தற்காகச் செய்த அருட்செயல்களே என்னும் உண்மையே உணர்த்துவர் உத்தம சீலர்.

திருநாவுக்கரசர், திருவருளால் மலமுத்த சிவனேயாகியும் திருவடிநிழலில் வாழும்பாழுக்கு நிலையிற்புகுதாமல், லோகோபகாரநிமித்தமே திருவருளுருவிற்கீவன் முத்தநிலையினாய்த்திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்தருளிய வாசீசமுனிவரே. இவ்வுண்மை இவர் புராண முதற்றிருவிருத்தம் விளக்குகின்றது. “முன்னமே முனியாகி நமையடையத்தவமுயன்றான்.” என்பது முதலிய பற்பல வாக்கியங்கள் மேலுந் தெளிவிக்கின்றன. இவரது வாசீச நாமமகாமந்திரமும், வேதாகமங்கள் கூறும் வாசீச சிவநிலையரென்பதை விளக்கும். இவர் பூமிக்கு வந்தபின் அறிவு மயங்கி மலபெத்தராயினரென்பது எவ்வாறு பொருந்தும். மயக்க அறிவினரானால் இவரைத் தெரிந்தனுப்பிய சிவபிரானும் மயக்க அறிவினரெனப்படுவர். இவர் சமண்மதம் புகுந்தது மயக்க அறிவினலன்றோவெனில்? அதுவும் அச்சமணரின் வஞ்சகங்கொடுமை முதலிய இழிவுகளை நேரே காட்டிச் சைவநிலையே அங்கும் விளக்கப்புகுந்த செம்மை நிலையேயாம். இதுவே உண்மை என்பதை, அப்பூதிபடிகள், “நம்மைபுடை யவர்கழற்கீழ் நயந்ததிருத் தொண்டாலே, இம்மையிலும் பிழைப்பதென வென்போல்வா ருந்தெளியச், செம்மைபுரி திருநாவுக் கரசர்” என்று தெளிவித்தருளினர். அச்சமணிலைபற்றிய அரசன், முடிவில் உண்மைதெளிந்து சைவனாகி இவரடிபணிந்து அச்சமண்பாழி பள்ளிகளை இடித்துச் சிவாலயஞ்செய்து இவரையே வழிபாடு செய்துவந்து சிவபதமடைந்ததும் இவரது செம்மைநிலையையே வலியுறுத்தும்.

சுந்தரமூர்த்திகள், கயிலையில் சிவனே தமது சாயையின் அழகை நோக்கிச் சுந்தரா வருகவென்று அழைப்ப, அவ்வழகே திருமேனியாய் மதி நதி இதழி முதலியன தரித்த சடாமுடி முக்கண் நாற்புய முதலியன விளங்க வெளிவந்தருளிய பூக்கண்டருத்திரரே. இவர் அரிபிரமதி தேவர் யாவரையுந்தூத்தி உயிர்க்குறுதி செய்பவந்த அதிகுருஆலால விஷப்பிரவாகம் ஒரு நாவற்கனி அளவாய்த்தமது திருக்கரத்தில் ஒடுங்கும்படி கிரகித்து அதே தேவர் உயிர்காத்தருளினமையால், இறைவனால் ஆலாலசுந்தார் என்று திருநாமந்தரிக்கப்பெற்றனர். இவ்வுண்மை பெரிப்புராணத்துள்ளதே. இவர், சிவபிரானைத் தூவிடுத்தது முதலிய வெல்லாம் சீவச் செயலன்றென்னு முண்மையைச், அவனே சுவிக்காமநாயனார் முடிமுகவிளக்கினன் அவனே பலஏவல்களும் செய்து வந்த

உரிமையாலும் இவர் செயல், உலகோபகார சிவச்செயலே என்பது தெளிவாம். இவர் பூமிக்குவந்தபின் மயங்கி மலபெத்தராயின் ரென்பது எவ்வாறு பொருந்தும். இவரிடத்து மாதாசை முதலிபனவுளவென்று கூறும் பாதகர்கள் மீளாநருக்கே ஆளாவரென்பது விளங்கச், சேக்கிழார்பெருமான் இவரது சொருபநிலை தெரிவித்தருளிய 'நீத்தாருந் தொடர்வரிய நிலைநின்றாராருள் செய்தார்.' என்பது முதலிய பற்பல மந்திர வாசகங்கள் அங்கங்கே முழங்குகின்றன. அவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டின் விரியுமாகலான் இம்மட்டிலமைக.

மாணிக்கவாசகர், சிவனருளால் மலமுத்தராய்ச் சிவரூபமேவகித்துச் சிவனது ஆணை முழுதந்தாமே நடத்தி, அரிபிரமாதிகேவர யாவரும் தம்மையே முதலில் வணங்கி வேண்ட, அவரை உட்புகுத்தவும் நீக்கவுமுரிய அதிகாரம் முழுதும் பெற்றுத்திருக்கயிலை முதற்கோபுரத்து வீற்றிருந்தருளும் திருநந்தி தேவரே. இவ்வுண்மையை மணிவாசக தீபிகை முதலிய இவர் சரித்திரங்களும் "குடமுழந் தீசனைவா சகனாக் கொண்டாய்" என்றருளிய ஸ்ரீவாகீச தேவாரமுதலியனவும் விளக்குகின்றன. இவர் பூமிக்குவந்தபின் மயங்கி மலபெத்தராயினரென்பது எவ்வாறு பொருந்தும். கயிலையில் சிவனுக்கு அணுக்கராயமர்ந்தருளும் இவர், சைவம் விளக்கி உலகரை உய்விக்கவே சிவாஞ்ஞையால் பூமியிலும் சிவனுக்கு அணுக்கராகிய சிவத்துவிஜர்குலத்துவந்தருளி, அரசனைத் திருத்தினால் உலகெலாந் திருந்துமெனக்கருதியே, தமது சார்பினால் நாளடைவில் பரிபாகமுற்றுய்யும்படி அரிமருத்தனனுக்கு அணுக்கராய் (அமாத்தியராய்) வீற்றிருந்தருளி உலகெலாம் சுகதுக்கங்களில் விருப்புவெறுப்பின்றி உய்யும்படி அந்நிலைமையாமே மேற்கொண்டிவளக்கி, முற்கருதியவாறு அரசனை உய்வித்தருளினர். இவர் அரசனான புற்றதாக அதனை நீக்கியருளும்படி இறைவனை வேண்டுவன முதலியவெல்லாம், உலகர் நாம் பெரியர் (நாம் பிரமம்) என்னுமுனைப்பின்றி எக்காலத்தும் எதனையும் இறைவனை வேண்டியே அவனருள் வழியில் அடங்கி நின்று செய்துய்யும்படி காட்டிய அருட்செயல்களேயாம். இவ்வுண்மையை, இவரது சொருபநிலை விளக்கும் வாக்கியங்கள் தெளிவிக்கின்றன. அவை, "புத்தவிருளுடைந்தோடவும், சிவாகமத்துறை விளங்கவும் சிவனருளால் சேயுவிளம்பரிதியென (ஞானசூரியனாக) அவநரித்தார்"

“ஒருபிறப்பில்லார்” என்பனமுதலிய பற்பலவாம். அவையெல்லாம் விரிப்பிற் பெருகும் அமைக.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், இந்நால்வரும் முன் கயிலையில் எந்த நிலையாயிருந்தனரோ, அத்தகைய மலமுத்த சிவநிலையாகவே பூமியில் வந்த பின்னும் ஆரம்ப முதல் எப்போதுமிருந்தனரென்பதே தெளிவாம். இந்நால்வரைத் துதித்து வழிபடுதல் சிவஸ்துதியிலும் மேலாய்ச் சிவனுக்கு அதிப்பிரியந்தருவதென்று அகஸ்தியர், சம்பந்தசாஸூயர், அப்பூதியடிகள், பெருமிழலைக்குறும்பர், ஆத்மநாதர் முதலியர் விளக்குதலால், அடியேன் அறிவிலாச் சிறியனாயிருந்தும் அது சிரமேற்கொண்டு, மெய்யன்பர் பிரேரித்தலும் பெற்று (கரு) வருஷங்களுக்கு முன், சம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ், போற்றிக்கவிவெண்பா, திருவூசல் செய்து ௩-ம் சேர்த்து வெளியிட்டேன். செலவாய் விட்டபடியால் இரண்டாமுறை அச்சிடத்தொடங்கும்போது மெய்யன்பர் சிலர், மேலுமுவர்க்குஞ்செய்து இதனுடன் சேர்க்கும்படி ஊக்கஞ் செய்தனர். இதுவுந் திருவருளென்றே கருதி அடியேனுக்கும் இத்திருத்தொண்டிலுள்ள ஆசைமிகுதியால் இதற்குரிய அறிவின்மை நோக்காது திருவருளையே வேண்டி நின்று அடியேன் சிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டில் ஒருவாறாகச் செய்தேன். சிவனேயாய் விளங்கும் திருநால்வர் சிவமகிமை சிறந்தோராலும் செப்புதற்கரிய ஒப்புயர் விகந்த திப்பிய நிலையினவேயாகவும், அறிவிலாச் சிறியேன் அதனிற் புகுந்தது அடியேனது அறிவின்மையை வெளிப்படுத்துஞ் செயலேயாகும். ஆயினும் ஆசைவசத்தாற் செய்தேனாதலால், அறிவிற் சிறந்து அருள்வழி நிற்கின்ற அன்பிற்பெரியார் அடியேன் பிழை பொறுத்துத் திருத்தியருளும்படி அவரடி பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்.

 ராம. சொ. சொக்கலிங்கச்செட்டி.

சிவமயம்.

இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தான வித்துவானும்
சிதம்பரம் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரும்
ஆகிய

சர்க்கரை-இராமசாமிப் புலவர்

இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

—o(❖❖)o—

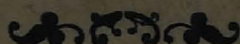
திருக்கயி லாயத் தினிதுவீற் றிருந்து
சிவபிரான் றிருவரு ளாலவ்
வுருக்கள்கொண் டுலகிற் சைவமே லோங்க
வுற்றநால் வருஞ்சிவ மேயாம்
பெருக்கழற் றுணர்த்திப் புலவர்கூட் டிண்ணப்
பிள்ளையின் றமிழமு தனித்தான்
சுருக்கமெய் விரிநூல் பலதரு காரைச்
சொக்கவிங் கக்கவீச் சுரனே.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

காப்பு.

திங்களுங் கங்கையும் பொன்றருங் கொன்றையுஞ்
சென்னிவைத் *தின்னன் மாற்றிச்
சீதளப் பதநீழ லருண்முதற் பொருளென்று
திகழ்வேத வாக மங்கள்
அங்கைநீட் புதன்னை யேயோதல் கண்கூட
தாகவும் விளக்கு மெங்கள்
ஐந்துகைத் தந்தியைச் சந்ததஞ் சிந்தைவைத்
தன்புமிக் கேத்து கிற்பாஞ்
செங்கதிர்க் குலசோழர் திருநாடு சீகாழி
சிவபாத விதய முனிவர்
தேவிபக வதியன்னை செய்தவஞ் சீர்பெறச்
சிவனுமா நாப்ப னின்பாய்த்
தங்குசேய் நிகமாக மத்தொளிர்ம தாதீத
சைவந்த மைப்ப மகவாய்த்
தாணிவரு திருஞான சம்பந்தர் பிள்ளைத்
தமிழ்க்கனிக் கருள்க வென்றே.

(க)

* இன் அல் எனப்பிரித்து உயிர்க்கு இனிமைதராத பிரபஞ்சத்தை
இனிமையுள்ளதென்று பற்றிநிற்கும்படி அறிவை மறைத்து இனிப்பிக்
கின்ற ஆணவவிருளைக் கொள்க. இன்னல்-துன்பமெனினுமாம்.

காப்புப் பருவம்.

சிவபெருமான்.

தனதான தனதனன தனதான தனதனன
தனதான தனதனன தாத்த தந்த.

சிவபாத விதயர்பக வதியார்செய் தவமுலகு
திருவாழ்வு பெறுநிபம் தாக்கொள் கின்ற
செயலோர்பு சிவசமய நிலைபேறு தருவவிய
*திறல்பேணி மகவினுரு வாய்ப்பு குந்தே
அவமாய பரசமய நெறிக்கோறல் புரிகெனமு
னருடாதை மறைசொல்பர மாத்த நெந்தை
அலர்வாச மனையதிரு வருளேயொர் வனிதையென
வமர்வாம னமலபதி சாத்தி ரஞ்சொல்
உவமான ரகிதனிய லெவராலு முணர்வரிய
னொருவாம லுலகுயிர்ந டாத்தி யென்றும்
உடனாகு சிவனைமுடி மதியோனை நினதிகைய
வொருசேயை யுனதுபணி யேற்று வந்து
திவள்காழி நகரின்மல ரயன்வாவி தனிலிலகு
சிசுவாய மணியையநனி காத்தி யென்று
சிறியேமென் மொழிவதுத வியசேய்கள் புரவுபெறு
செயன்மேவு முரிமையர்பி தாக்க ளன்றே. (உ)

† நிபம்—காரணம். * திறலுடைமைநோக்கி.

உமாதேவியார்.

தானதன தானதன தானதன தானதன தனத்த தந்த.
ஊழியெழு மாழியினும் வாழிசைய காழியினி லுவப்பி னென்றும்
ஒதரிய நாதனுட நேதகந லாதரவி னுயிர்க்கு லங்கள்
வாழியவொர் தோணிநனி பேணிமலர் வாணிபதி வளப்பொன் மங்கை
மார்பன்முத லோர்கணனி யார்வமுட நேர்தினமு மலர்ப்ப தங்கள்
ஏழிசையி னீடுதுதி பாடிவழி பாடுசெய விருக்கு மம்பை
ஏழுலகும் வாழ்விரு நாழியினெ லாழியர னிடைக்கொ ணங்கை
போழில்சிவ ஞானவள வாரமுது தானணிமை பொறுத்து நின்ற
போதமலர் வாயினுற வேயுதவு சேயையநனி புரக்கு மன்றே. (ங)

விநாயகர்.

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன தனதான.

திருவார ணத்தின்முத லமர்தார கத்துளுறு
தெளிவாய வர்த்தமெது வெனநாடித்
திகையாது மிக்கவருண் மதமாழு கத்தினெழி
றிகழ்மேனி யிற்றெளிவு பெறவோர்வான்
ஒருவார ணத்துருவ மதனூல்வி ளக்குபர
னொருவாத வற்பினர்செய் செயல்யாவும்
உடனேழு டிக்குமுத லினையோனை யிப்புடவி
யுயவேயு தித்துநர ருருவாகி
வருகாழி யிற்பரமன் விடைமேல டுத்துமையை
வளர்பால ளித்தியென மலைநாதன்
மகளாத ரத்தொளிர்பொன் வளமீத ருத்தமுத
மலர்வாய்ம ணத்தினுடன் வெளிபோத
அருள்பாகு ரத்தமிழி னுறவேவி ளக்கிமறை
யருமாம றைப்பொருள்க டெளிவாக
அருளாள ருய்த்துணர வருள்சேயை யற்பினனி
யவனேபு ரப்பனது கடனாமே.

(ச)

சுப்பிரமணியர்.

தனதான தந்தந்த தனதான தந்தந்த தனதான.

திருமாத வன்றந்த விருமாத ரின்பங்கொ ளொருநாத
சிவசாமி யென்றன்பர் துதிகூற வந்தங்க ணருள்போத
பொருசூரன் முன்றுன்று பகையாவும் வென்றுந்து தனிவேல
புலவோர்க டுன்பொன்று சிறைநீவி யும்பின்செ யனுகூல
அருள்வாழ்வி னன்றுந்து திருஞான சம்பந்த மனுமூலம்
அயராத ளங்கொண்டு பெரியோர்வ ணங்குந்தை விகபால
உருவாயெ முந்திம்ப ருறுமேனி யுங்கொண்ட வனுநீயி
துனகாவல் கொண்டிங்க னுளதாக வென்றுஞ்சொல் வதுநாமே.

திருஞானசம்பந்த மகாமந்திரம்.

தானனந் தந்ததன தானனந் தந்ததன தாத்த தனன.

ஈனமண் குண்டரொடு கூடிநின் றுந்திருவெ ணீற்று நெறியை
யேயிகழ்ந் தும்பெரிய பாதகங் கண்டுமிகு மாற்கொள் பொழுதும்
மீனவன் கொண்டவட வானலந் தண்புனல் தாக்கி நிமிர்பு
மேனிலெம் புந்துயர நாடிமண் டுஞ்சமணர் மேற்கொ ளருமை
யானமந் த்ரம்பலவு மாவதொன் நின்றொழிய மேற்செ வியினு
ளாகவுந் தும்பொழுதி னேசுரந் துஞ்சவருள் கூர்த்த பரம
ஞானசம் பந்தரெனு நாமமந் த்ரந்தினமு மேத்தல் புரிது
நாமவன் பைங்குழவி மேனிகண் டின்புறுத னாட்டுமெனவே. (சு)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

தானு தானதன தானு தானதன தனத்த தனன.
மாதேவன் வாழ்கயிலை மீதேசி வாறுபவ மதற்கொர் முடியாய்
வாகீச நாமமுடன் வாழ்போதி * ராவணனை வதற்கு ணைகிழா
ஓதோரு பாயமது தீதாமெ னாவமலன் விடுப்ப நிலமேல்
ஓவாத பேரருளி னுன்மேவு நாவரசை வழுத்தல் புரிவாம்
போதாடு மாபொழில்கள் சூழ்கூட னீடமனை யழித்து வரவே
போமாறெ ழாவிதை நேர்காணு றுமுனது தடுப்ப வுடனே
யீதாவ தோவல \$ பி ளாய்நீயெ னுவுரிமை யிடிக்கு முரையோ
டேபேனு சேயைவளர் சிகாழி வாழ்வைநனி புரக்க வெனவே.

* இராவணன் வைவதற்கு. \$ பிளாய்—இடைக்குறை.

ஆலால சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

தானு தந்தன தானு தானு தாத்தன.

* கிலால மந்தர வார்முடி சேர்த்தினன்
o கேளாகி வந்துக னாடியி னீற்றுடன்
மேலாம ணந்திகழ் மாலைக ணீட்டுபு
வீரூய மந்தனி யாய்நிதம் வாழ்த்திடும்
ஆலால சுந்தர நாதனை யேத்துதம்
ஆறும் விண்டெழு மாதவர் போற்றிய
தோலாவ ளஞ்செறி காழியின் வாய்ப்புறு
தூஞான பந்தனை யேநனி காக்கவே.

(அ)

* கிலாலம்—நீர். o கேள்—உறவு.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

தன்ன தன்னதன தன்ன தன்னதன தாத்த தனதன.

பொன்னு மணியு*நிற மின்னு மரிவிதிகள் போற்று மொருவனைப் புண்ய மதுரைநக ரண்மு குதிரைமிசை பூத்து வெளிவரத் துன்னு பகைகடெறு தென்னன் விழிகளெதிர் காட்டி யருளியத் தொன்மை யரசுபணி கொண்ண வினியமணி வாக்கி னடிகளை யுன்னி மலர்கமல மன்ன விணையடிகள் வாழ்த்தல் புரிதமங் வுண்மை யரசின்வழி பின்னர் வரும்வழுதி பாற்செல் சுரமுடன் மன்னு சுருதிபுகல் ‡ வெண்மை கொடுபவமு மாற்றி யருளிய வண்மை யனையெமது கண்ணின் மணியைநனி காக்க வெனவே.

* நிறம்—மார்பு. ‡ வெண்மை—வெண்ணீறு.

காரைக்காலம்மையார்.

தன்ன தத்த தானதன தன்ன தத்த தானதன
தன்ன தத்த தானதன தாத்த தாத்தன.

அம்மை யப்ப னுபகில மும்ம ளிக்கு நாயகனு

மம்மை யெற்கெ னுவுரைசெய் சீர்த்தி வாய்ப்புறம்

அன்னை யெற்பு னுபமுற வுன்னி முக்க னுனையரு

ளண்மு பெற்றி யான்முனுடன் மாற்றி யேற்றுடன்

இம்மை யிற்பன் மானவர்கள் பன்னு சொற்க ளால்வருவ

தென்னை மைத்த மாமிடற னோக்கு னேற்கென

எண்ணி யற்பி னீள்கயிலை சென்னி யிற்செ லாவமல

னின்ன யத்த தாள்பரசு * பாட்டி தாட்டுனை

அம்மை யப்ப போதவென முன்ன ழைத்த ழாவருளி

யந்தி லைக்க னோய்பொருள்கண் மூற்றை யார்க்குநல்

அம்மை முத்தி மேவுநிலை துன்ன வைத்து மால்விடையி

லண்ணல் சத்தி யோடனுகி யூட்டு பாற்கொள்கிண்

ணம்ம ளிப்ப நேரதனை யின்னு மக்கை வாமமலர்

நண்ண வைத்து ஞானமுத மூட்டி வாழ்த்திடும்

நம்ம வார்க்கு மாரருள்செய் வண்மை மிக்கு தாரசுரு

ணம்மி லக்கு சேயைநனி காக்க வேத்துவாம். (10)

* பாட்டையுடையவ னென்பதுமொன்று. அழா வருளி—அழகுருளி.

மூற்றை—மூன்று. அவ்வமுத நிலையில், வேதநெறி தழைத்தோங்கலும் யிகுசைவத் துறைவிளங்கலும், பூதபரம்பரைபொலிதலுமாகிய மூன்றும் துன்னவைத்து என்க.

கண்ணப்பநாயனார்.

தன்னத்த தத்தன தந்தன்ன

தந்தன்ன தாத்த தனன.

கண்ணப்ப னெனுப்பதோ ரன்பின்மை யென்றுண்மை தேற்று சுருதி
கைம்மிக்கு ரைத்தபே ரன்பின்னி யைந்துன்ன வாய்த்த வமுதை
யெண்ணைக்க டக்குமா னந்தம்மு கந்துண்ணு மீர்த்த முகிலை
யெம்மைப்ப லத்துரோய் சிந்தும்ம ருந்தைம்மு னேத்தல் புரிதும்
உண்ணைக்கொ னீரத்திகா ளந்துன்னு குன்றின்முந் ரோக்க முதலை
உன்னித்தொ முச்செலா முன் † தன்னை யன்பின்ன மூர்த்தி யெனமுன்
நண்ணிப்ப தத்திலே பண்பின்ன மந்துண்மை காட்டு பவனை
நம்மைப்பு ரக்குமா பந்தன்னை நன்றும்மெய் காக்க வெனவே. (கக)

சுருதி—திருவாசகம். அது, உரைத்த அன்பினியைந்து நாம் உன்
னும்படி வாய்த்த அமுதும், முகிலும் மருந்துமாகிய கண்ணப்பரை ஏத்தல்
புரிவா மென்க. † அத்தி—யானை. காளம்—பாம்பு. இரண்டுந் துன்னிய
குன்று—காளத்திமலை. முந்ரோக்கமுதல்—முக்கண் முதல்வன். தொழச்
சென்றவர்—சம்பந்தர். † தன்னை—கண்ணப்பரை.

சண்டேசுரர்.

தந்தான தன்னதன தந்தான தன்னதன

தன்னத் தனத்தன.

மன்றதை குருபனவ னென்றலு மொருசிவனை யகனிற் புறத்தியல்
வண்பூசை யிடர்செயினு டன்கோறன் மரபெனும் வுரையைப் புதுக்குபு
தன்றதைபிரிவறவு டன்சார்பொ டருள்செய்சிவ னெனலுய்த்துணர்த்திய
சண்டேச சிவகுரவர் பொன்பாத கமலமல ரிணையைப் பழிச்சதும் [டியர்
நன்றோரு மருமறையு ணின்றோர்மெய் தெளிபொருளி தெனமுற் றெருட்
நன்பாக மமுரைநெறி விண்டேத நெறிகொளுவு மமணக் குருக்களை
வென்றேறு சிவநெறிசெய் தன்றேறு கழுவினவர் தமைமுற் றிருத்தியவ்
வெம்பாத கவினைகளை யும்போத கமழசிவ மணியைப் புரக்கவே. (கஉ)

தாதையும், குருவும் பனவனு மானலும் சிவபூசைக்கு இடர் செய்தால்
உடனே கொல்லுதலே ஆகமவிதி என்னும் பழமையை, உடலுக்குத்
தாதையைக்கொன்று புதுக்கி, உயிர்த்தாதை சிவனென்பதை விளக்கிய
சண்டேசர் என்க. அங்கங்கேகூறும் உபசாரம் உண்மை முதலியன
நன்றாக ஆராயத்தக்க மறையுள், சலியாமல் நிலை நின்று ஓரும் உண்மை
தெளிந்த பொருள் சைவமே என்று தெருட்டி வென்றுசெய்து இருத்திக்
களையும் போதக சிவமழமணியைப் புரக்க என்க.

செங்கீரைப் பருவம்.

சீர்மேவு மோங்கார மேயென் றுணர்ந்துளோர்
செப்புமெல் லணைய மர்ந்து
தென்னமு தனித்துடன் சுட்டொணு வொன்றைநேர்
தேற்றுங்க ரங்க னுன்றி
நார்மேவு பேரன்ப ருள்ளத்த டத்தென்று
நணிவீற்றி ருந்து சென்னி
நலம்பெற மலர்ந்தருண் மணங்கமழ் தரும்புனித
நாண்மலர்க் கமல மென்னுந்
தார்மேவு செய்யவோர் தாண்டிடி மற்றுமோர்
தாண்மடித் தூன்றி முகமண்
டலமசைத் தன்னவந் நென்னரும் முன்னுறச்
சார்நயம் பலவி ளக்குந்
தேர்மேவு குருநாத திருஞான சம்பந்த
செங்கீரை யாடி யருளே
சிகாழி மீகாணு மாகாத லாகார
செங்கீரை யாடி யருளே.

(க)

நயம்பல, இவரது போற்றிக்கவி வெண்பாவிற் காண்க.

காதல் ஆகார—அன்புவடிவனே.

ஓவாது நால்வேத மோதுசப் பிரமண்ணி
யோமென்று ணர்த்து மொருநீ
உலகம் பவத்துன்ப மற்றுவீ நுற்றிடற்
குண்மைநாங் காட்டி னல்லால்
மேவாது சுத்தாத்து விதசைவ சித்தாந்த
*வியவதா பனமு மண்மேல்
வேறொருவ ரான்முடிவ தன்றென்று எங்கொண்டு
வேதியன்ம லர்த்த டத்திற்
பூவாமு மவனைய சிவபாத விதயர்களி
பூத்திடவ வற்கொர் தனையன்

அ திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

போலமரு பாலவுரு வேலவரு சீலவருள்
 பொங்குமித னுக்கி ணங்கத்
 தேவாதி தேவநந் திருஞான சம்பந்த
 செங்கீரை யாடி யருளே
 சேணிலவு தோணிபுர வாணர்நனி பேணுமணி
 செங்கீரை யாடி யருளே. (உ)

* வியவஸ்தாபனம்—விசேஷ ஸ்தாபனம்.

ஒருவாம லுலகர்தம் பக்குவக் கேற்பவோ
 ரொருபொருளை நாடி நாடி
 யுண்மையீ தென்றென்று கொண்டுமேன் மேற்செலற்
 கோதுபன் மார்க்க வகைவைத்
 திருளோடு மொளிர்வேத் நெறிதழைத் தோங்கவு
 மிந்நெறிச் சென்று னோர்கள்
 இளைப்பாறி யருடோயு மின்பநந் றுறையாகி
 யேனையெவ ரும்ப சக்கள்
 அருள்கூரு மாபதியெ * பதியென்று தேற்றுண்மை
 யார்சிவா கமம்வி ளங்க
 வத்துறையி னுக்குரிய சுத்தமிசு பத்தர்குல
 மத்தனையு முத்தி யுறவும்
 திருவாய்ம லர்ந்தழுத திருஞான சம்பந்த
 செங்கீரை யாடி யருளே
 திருவமலி பிரமபுர மருவுசிவ பாதனைய
 செங்கீரை யாடி யருளே. (ங)

* உமாபதியே என்பதில் ஏகாரம் குறுகியது.

மாயைதரு சூன்முத லோர்செயிடர் மூழ்குமக
 வாணைமுத லோர்க்கி ரங்கி
 மற்றவர்சி றைத்துயரொ ழித்தருளு தற்கென
 மலர்ச்சரவ ணத்த டத்தின்
 ஆயுமக வாயபொழு தாயசிறை நீக்கன்மு
 னவர்ப்பெறுசி ருட்டி முதல்வன்
 அகச்சிறை யெனத்திரு வுளத்தெணி வெளிச்சிறை
 பயற்புரிபி ரண்டு நீக்குந்

திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

கூ

தூயதொழி லுக்கதிக மாகியம லச்சிறைக
 டொல்லுலகின் மேவு முயிரின்
 தொகுதிமுழு தகவவருள் புரியுமது கருதிமகி
 துன்னுதவ மன்னி லங்கச்
 சேயுருவ மாகிவரு திருஞான சம்பந்த
 செங்கீரை யாடி யருளே
 திகழலகு புகழ்புகழி நகரின்வரு குகஞாவ
 செங்கீரை யாடி யருளே.

17

(ச)

தேவர் சிறை நீக்க வந்து, முதலில் அத்தேவரைப் பெற்ற பிரமனது
 அகந்தைச் சிறை நீக்கலே முறை என்று கருதி, அவனை வெளிச்சிறை
 செய்து இருசிறையும் நீக்கியருளிய தூயதொழிலுக்கு அதிகமாகும்படி
 உயிர்களின் மலச்சிறை நீக்கக் கருதி மகி—பூமி செய்த தவம் மிகவிளங்கச்
 சேயுருவனாகிவரு சம்பந்த என்க. இதனை, கந்தபுராணத்தில்,

“இங்குள வமரர் தங்க ளிருஞ்சிறை யகற்ற வந்து, பங்கயற் சிறைசெய்
 திட்ட பகவன்” என்றதை உற்று நோக்கிக்காண்க.

வேதமூன் நெனவுலக மூன்றையெசர் வேதநான்
 மேன்மையிற் பூமி தனையவ்
 வேதநாப் பட்டாண்ட மென்னநீர் நாட்டையிடை
 மிளிர்பிரச் சின்ன மென்ன
 ஓதுசீ காழியையு ருத்திரம தென்னமறை
 யோர்மாபு தனையெ முத்தைந்
 தும்மெனச் சிவபாத விதயர்பக வதியாரை
 யுடலுயிர்வி ளக்க மென்ன
 மேதகவி ளக்கவோ வுயிருளாயி ராயென்றும்
 விரவிவிர வாது நிற்கும்
 மெய்ம்மைநீர் தேற்றவோ வைந்தெழுத் துள்ளுயிரின்
 மேவுசிவ சத்தி வன்னச்
 சேதனச் சேயான திருஞான சம்பந்த
 செங்கீரை யாடி யருளே
 சேணுலகு நாணுமெழில் வேணுபுர மாணுமணி
 செங்கீரை யாடி யருளே.

(ரு)

வேறு.

உம்மையு மிம்மையு மம்மையு மும்மையு மோதரு னொன்றேசெய்
தூழுவீர் யானையும் வாழ்வுற வேபுரி யோமுத லென்றேசொல்
செம்மையி துன்னல தென்னரு மன்னிலர் தேர்தர நன்றோதுஞ்
சீரிய வேதசி வாகம மாதிய † சேர்பெனு மன்பாளர்

தம்மைய மெய்ம்மைய நன்னிலை யின்னிலை தாவறு மின்பார்ந்த
தானெளி தேதரு பேரரு ளாகர தாம்விடை யுந்தாமும்

அம்மையு மண்ணலு முன்னுற முன்னின னாடுக செங்கீரை
அண்பலர் பண்புகல் சண்பையின் வண்புய லாடுக செங்கீரை. (சு)

† சேர்பு ஒதும் எனும் அன்பாளர்தம்மை இன்புஆரத் தரு என்க.

வானவர் பாற்புகு மாரருள் கூர்த்தவர் வாதனை விண்டேகி
வாழ்வுற பாக்கொரு சேயுரு வாக்கவின் வாய்தர வந்தாய்முன்
மானவர் யார்க்குமெய்ஞ் ஞானவண் வீட்டினை வாழிய தந்தானு
வானவர் யாக்கையி னோர்மக வாய்ப்புலி மாணுற வந்தாய்பின்
நீநவில் சேய்ப்பெய ரோர்சில நாட்கல நீன்பொது வன்றாக

நேர்தன தாக்கொள னூல்பல சாற்றிடு நீர்மையி னன்றோர்தும்
ஆனமர் வார்க்குவ மானமி லாக்கவி யாடுக செங்கீரை

ஆழியின் மேக்குயர் காழியின் மாக்களி ராடுக செங்கீரை. (எ)

வானவர் வாழும்படி முன்சேயாய் வந்தாய், மானவர் வாழ வீடுதந்து
ஆளும்படி பின்னுஞ் சேயாய் வந்தாய். சேய் என்னும் பேர் பிறர்க்குப்
போலச் சிலநாளுக்கன்று என்று முள்ளது. அது பிறர்க்கும் பொதுவன்று
உனக்கே சிறப்பாயுள்ளது, அடைபெறுத உன்பேராகிய குமரன் என்னும்
வடமொழி போல. இதனை நூல் சாற்றும் ஓர்ந்தனம். ஆதலால் ஆடுக என்க.

கண்டவர் கண்கண்ம னங்கன்ப டுங் * கணி காணிகை யென்றோதக்
காமர்ப லாயிர கோடியர் பேரழ காவதி ரண்டாலும்
மண்டுமொ ரங்கம தன்கவி னும்புரை \$ வானற வென்றேறு
மாதரு மோதரு மாயிர கோடிய வாய்நிமி ரென்றாமும்

விண்டொரு வுங்கதிர் கொண்டொளி ருந்திரு மேனியு மன்போவா
வீறுதி யானியர் காணிய பேணிய வீடுற வந்தேபல்

அண்டரு மண்டரு மின்பருள் கின்றவ னாடுக செங்கீரை

ஆணவம் வீணுறு தோணிபு ராதிப னாடுக செங்கீரை. (அ)

* கணி—கண்ணி. \$ வான்—தொழிற்பெயர்விகுதி. மாதரும்
மேனியும் தியானியர் காணவும், அவர் பேணிய வீடு உறவும் வந்து
தேவரும் அடைதற்கரிய இன்பருள்கின்றவன் என்க. மாதர்—அழகு.

சினமுத லினபழு தினமுழு தொருவிய சிந்தா நின்றோர்பு
 திறலில் புறமத நெறியென வறநெறி சென்றே நன்றேறு
 மனமுதல் புனிதமு னுறவரு ணெறியினில் வந்தே நந்தாமெய்
 வரனுறு சிவநிறை தவநெறி மருவுபு மன்பே ரன்பாளர்
 இனமறை முடிசிகை யொளிர்சிவ னடிநிழ லின்பே தந்தாளும்
 இதநெறி யிதுவென நினதடி தொழுவரு னெந்தா யம்போச
 தினகர னெனமுழு துயிருய வருள்பவ செங்கோ செங்கீரை
 திருவளர் சிரபுர மருவிய குருபர செங்கோ செங்கீரை.

(க)

சின முதலிய பழுதினம் முழுதும் நீங்கும்படி சிந்தி நிலைத்து நின்று
 ஓர்ந்து, புறமதநெறி திறலில் என்று அறநெறி சென்று, நமுவாமல் நன்
 ருக மேலேறும் மனமுதலிய அந்தக்காண சுத்திவர அருள் நெறியில்வந்து,
 குறையாத உண்மையாகிய வரனுறு சிவநிறை தவநெறி மருவி மன்னிய
 அன்பாளர், மறைமுடியாகிய அதர்வ சிகையில் ஒளர்கின்ற சிவனடி நிழ
 லின்பமே தந்தாளும் இதநெறி இதுவே என்று நினதடிதொழி, அவர்க்கு
 அதை அருளுகின்ற எந்தாய், அம்புய பக்குவத்துக்கு இணங்க அருள்கின்ற
 தினகான் போல உயிருய அருள் புர என்க.

கவுணிய ருயவுயர் கவுணியர் குலம்வரு கந்தா வந்தாருங்
 கழலிணை தொழினவர் மலவலி கழுமது கந்தே தந்தாள்வம்
 பவமுழு தொழிபந வாதமு நிலவுச பஞ்சா ரும்போகம்
 புருகுதிர் வருகென வலகரை விளிதரு பண்பீ தென்றேநின்
 வியனல னிறைதரு தலனுறு பெயருமன் விண்போய் நின்றும்
 விடைதரு கொடியுமு னுணர்நல னருண்மெனில் வென்றே னுன்சால்பு
 சிவசிவ முழுதுணர் பவரெவர் குருபர செங்கோ செங்கீரை
 செழுமதி தழுமுடி கழுமல முழுமணி செங்கோ செங்கீரை.

(ங)

கவுணியருய—பூமியிலுள்ளார்கள். கௌணி—பூமி. கழும்அது—
 கழுவும்அதனை விரும்பிச் செய்து ஆள்வம், வருகென அழைக்குங்குணமே
 இது வென்னும்படி, கழுமலம்என்னும் நினதுதலப்பெயரும் மேனின்ற
 அசையுங் கொடியும் உணரவிளக்குமேல்உன் மகிமைமுழுதும் அறிபவரா
 ரென்க.

தாலப் பருவம்.

வேத முதலாம் பிரணவத்துண் மேவும் பரம னுமாபதியே
வேறின் நென்ப தறியார்க்கும் விளக்கு மிதழி மலர்முடியெம்
ஆதி தாப்பெற் றப்பரனெப் பாகு முனிபா னின் றுநடந்
தகிலத் துயிர்முற் றுணவுறலா மலலன் சிறப்புத் திருவருளே
போத நிறைபக் குவர்பான்முன் போந்து விரியும் பொதுக்கருணைப்
பொலிவு போலுங் காவிரிவண் புனனாட் டரசே விரைகமமும்
பாத போத சீதவருட் பாவார் நாவா தாலேலோ
பாலார் சீலா மேலோர்சொல் பாலா தாலோ தாலேலோ. (க)

சிவனாற் கொடுக்கப்பெற்று, அவனை ஒத்த அகத்திய முனிவரிடம்
வந்து, அங்கு நின்று எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவாய் விரிந்து வருதலால்,
சிவனிடத்துள்ள திருவருள், சிவத்துவம் பெற்றவரிடத்து வந்து அங்கு
நின்று யாவர்க்கும் பொதுவான கருணையாய்விரிதல் போலுங் காவிரிஎன்க.

வானும் பரவும் பொருளைதரு மலயா சலமா முனிகரக
மந்த்ரோ தகமே யுலகுய்ய வருகா விரிநீ ரொழுக்கொடுசெல்
மீனும் பொருநீ ரெதிர்த்தோடு மீனு மதனை விரைந்தோடி
விழைந்துற்றெடுத்தாங் கதையிளஞ்சேய் மென்கைக் கொடுக்கு மவனுமறை
தானும் பரவு மதுரைநதிச் சமணரேடு நின்னேடுந்
தாவி யெடுத்துன் கரனல்கமைச் சருநேர் சோனாட் டரசேயொன்
பானுங் கடந்த சிவனுண்மைப் பாவார் நாவா தாலேலோ
பாலார் சீலா மேலோர்சொல் பாலா தாலோ தாலேலோ. (உ)

ஈசன் றனைமெய் யன்பர்மறக் கினும்பே ரருளாங் கவரைமறக்
கினுமெஞ் ஞான னும் பிரவாக வெல்லை மறவாக் காவிரிநீர் [துன்
தேச மிகுபைங் கூழ்வளர்ப்பான் சென்று பலன்முற் றுறவளித்
திருவாய் ஞானமுதவெள்ளந் தெவிட்டித் தமிழ்த்தே வாரசிவ
நேச வருளி னுருவாகி நெகிழு முள்ளத் தடம்புகுந்து
நிறைமெய்ச் சிவமாண் பலனளித்த நிகர்நீர் நாட்டு நிழன்மணியே
பாச நாச நேசவருட் பாவார் நாவா தாலேலோ
பாலார் சீலா மேலோர்சொல் பாலா தாலோ தாலேலோ. (ஈ)

சத்தி யாகிச் சிவமாகுந் தனிமெய்ப் பொருட்சி வானுபவந்
தானார் சுவானு பவமாகச் சார்தற் குரிய பத்திவிதை
வித்தி யதிற்பைஞ் சத்தியைமுன் மேவக் கண்டவ் வருளான்மேல்
வெளிய சிவங்கண் டனுபவிக்கும் விதமீ தென்னப் பின்னவர்கெல்
நத்தி விதைப்ப வெழும்பசிய நானு வளர்ந்து வெண்கதிர்கள்
நல்க வுணவார் திருச்சோழ நாடு புரிநற் றவமணியே
பத்தி முதிர்ந்தோ ருளத்தமர்சம் பந்தா கந்தா தாலேலோ
பாலார் சீலா மேலோர்சொல் பாலா தாலோ தாலேலோ (ச)

மதிசே ரிதழி முடியவனி மாச லேசை யுடன்விடைமேல்
வந்தும் பரா ஆ பரஞான மயமே யாகுந் திருமுலைப்பால்
அதிகா தலின்மிக் களித்தாளிவ் வகில மளித்தா ளம்மையன்றோ
அத்தன் றனையோர்த் துடன்சேர்ப்பா ளவனே யன்றோ வென்றோமுன்
துதிசேர் சத்தி யுருவாமெய் துலங்க நிறுத்திச் சத்திசிவந் [முற்
தொல்பூ மணம்போற் பிரிவிண்மை துலக்கி யருளுந் தோடுடை
பதினா ருயி ரம்பதிகப் பாவார் நாவா தாலேலோ
பாலார் சீலா மேலோர்சொல் பாலா தாலோ தாலேலோ. (ரு)

வேறு.

வானவர் தானவ ரா லுறு மாதூயர் மாற்றிய வோராறு
மாழுக னாகிய துக்கிர கத்தொடு மற்றது மாற்றினம்பாம்
ஆனவை நிற்கவொ ரானன னாகிய துக்கிர கத்தொழிலே [யை
ஆற்றுது மென்றருள் கொண்டொரு சேயுரு வாகியு யிர்த்தொகை
யினமி சும்பிற விக்கட னின்றுமெ டுத்தொரு மோக்கமெனும்
இருங்கரை யேற்றத நேற்றிய தோணியெ னும்பதி யின்கணிர்இத் *
தானவ னாகுமெய் வாழ்வரு டேசிக தற்பர தாலேலோ
சைவத் திருநெறி மெய்வைத் தருளிறை தாலோ தாலேலோ. (சு)

* இரீ இ—இருந்து. தான் அவனாதல்—சீவன் சிவனாதல்.

மானிட னாகுமு மாபதி சீரிள மாமக னீயவனி
வாழ்வுற வேரர பாலவு ருக்கொடு வந்தமை நன்குணர்வான்
நானரு னுருவினே யோனருள் வானுறு நாரண வென்றதையே
நாடிமுன் மாதவன் மாதவ ஞானசம் பந்தநன் மந்திரதி

கசு திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

யானமு ரப்புரி காஞ்சியின் மேற்றளி யெய்திய னித்ததுமெய்
யென்பது ணர்த்துசம் பந்தத யாரிதி யெண்குண சிவபால
தானவி லோதன மேனிமீர் காழியர் தாபர தாலேலோ
சைவத் திருநெறி மெய்வைத் தருளிறை தாலோ தாலேலோ. (எ)

நன்குணரும்படி, சிவபிரான் காஞ்சியில் சிவரூபம் வேண்டித் தவஞ்
செய்த விஷ்ணுவை நோக்கி, நமதுரூபத்தை நமது இனையசேயாகிய சம்
பந்தன் தருவான் என்றருளியதை நாடி, ஞானசம்பந்த மகாமந்திர தியான
புராணயத் தவஞ்செய்த அவ்விஷ்ணுவுக்கு, அங்கு வந்து அச்சிவரூபங் கொடுத்
தருளி அவ்வினைய சேயே தானென்னும் உண்மை தெளிவித்த ஞானசம்
பந்த தயாரிதி என்க.

பாண்டிநன் னாட்டினெல் வேலிபு குந்துப ரிந்தும நுந்தெனநீ
பண்பதி கந்தரு பண்பதி கந்தனி பாடிய மர்ந்திடுநாட்
காண்டகு நங்குக தேசிக னீண்டருள் காண்முக காண்முனையாய்க்
காசினி விண்டியர் காசினி வாழவு கந்தனெ னெல்லையுளான்
ஆண்டவன் வார்கழல் பூண்டுநடு சென்னியென் னுண்டவ னீயருள்கென்
ழுதுது மென்றுசெல் சூழ்பசன் மூன்பணி யம்புய மென்பதனே
தாண்டவன் மைந்தசம் பந்தவின் புந்துத யாரிதி தாலேலோ
சைவத் திருநெறி மெய்வைத் தருளிறை தாலோ தாலேலோ (அ)

காசினி, இனிக் காசு விண்டுவாழ என்க. ஆடுதும்—சொல்லுவோம்.

நானென தாதிய பாசவி மோசன, நாகவி லேகரரி
நாரண னாரண னாதிய ரோதியு நாடரு ஞானகதா
பானக போனக, பாலவி லோசன பாலக, மாலகமா
பாதக காதக, மேதகு போதக, பாவன, தேவனமா
கானதி ராவிட வேதசு பாடித காழரு பாசரமீ
காயக, தாயக, நாயக, மாயகர் காணரு மாமணியே
தானவ நாசநல் வானவ நேசத யாழர தாலேலோ
தாணுக மாரசு வேணுபு ராதிப தாலோ தாலேலோ. (க)

உலகப் பொருள்களை, நானென்றும் எனதென்றும் அபிமானிப்பித்தல்
முதலியவகைளாற் சீவர் அறிவை மறைத்து நிற்கும் பாசவலியை மோசிப்ப
வனே! நாகம்-சுவர்க்க வாசிகளாகிய இலேகர்-தேவர். அரி-இந்திரன். நார
ணன் ஆரணன் முதலியரது ஞானத்தாலும் நாடுதற்கரிய ஞானசுதையாகிய
பானக போனகனே! பாலலோசனர் பாலகனே! மாலும் அகந்தையுள்

கொண்டமாபாதககாதகனே! போதகனே! பாவனனே! தேவனம் மா கான
தெய்வத் தன்மையுள்ள அழகிய பெரிய கானத்தையுடைய. சபாபித—
நல்ல பாவையாகிய. திராவிட வேதபாசுரங்களீந்தருளிய காயகனே? மாய்
அகர்—(அஞ்ஞான இருளால்) மறைப்புண்ட மனத்தர். பானகம்—குடித்
தற்கமைத்த நீர். காதகன்—கொல்வோன். பாவனன்--சுத்தன். காயகன்—
பாடுவோன். தாயகன்—கொடுப்பவன். தானவநாசன்—அசுரகுல நாசன்.

வேதம பக்குவ பக்குவ சீவவி தத்தினர் பின்னருசி [கொண்மா
வேட்கைய ராதலை நோக்கியொ ரோர்பொருண் மெய்ப்பொரு ளென்று
வோதினு மந்திலை நின்றவர் பின்பரி பாகம துற்றுணர்கால்
உண்மைப ரம்பரை யின்வெளி யாகவு ணர்த்திடு மப்பொதுதூல்
மேதகு சாரம தேயதி தீவிரர் மெய்ச்சிவ தீக்கைபெற்றி
வேட்டிஃ தோர்புமெய் வீட்டுறு மாதமிழ் வேதம ளித்தகு
தாதவிழ் செங்கழு நீர்மல ரம்புய தாரண தாலேலோ
தாரணி மீதொளிர் சீரணி காழிய தாலோ தாலேலோ. (க0)
செங்கழுநீர்மலை—ஆசிரியர்க்குரியது.

சப்பாணிப் பருவம்.

செம்மைவெண் மைப்பதம மேவியிரு பொருணல்கு
செம்மைவெண் மைக்கொ டியனார்
*திருமார்பு மருநாவு மொருவாத்தி றத்தர்புட்
செம்மைவெண் மைக்கொ டியினார்
மெய்ம்மைவே தம்பரவு மோரிரண் டுத்யோக
மேவுமத் தேவ ரானும்
விரவுமடி முடியென்னு மவயவந் தானுமெ
விதத்தினும் மெட்டொ னாமல்
அம்மறைக் குட்பொருள தாயுமத னுக்குமறி
வரிதாகி நிற்கு முதலை
அழைத்தமுது வாங்கினேர் சுட்டிமால் விடையின்மே
லமர்தரக் காட்டி யருளுந்
தம்மையொப் பரியசெங் கைகுவித் தையவொரு
சப்பாணி கொட்டி யருளே
தவராச ரன்புந்து திருஞான சம்பந்த
சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(சு)

* கொடிபோல்வாராகிய இலக்குமியும் சரசுவதியும்.

செந்தமிழ்ப் புலவோர்கண் முந்துரைத் துளவாய
 செய்யபிள் னைக்க விக்குட்
 செப்புமச் சப்பாணி யாவுமுப சாரமே
 செய்ப்பருவ நோக்கி நல்லார்
 தந்துணைக் கைகொட்டி வேண்டதிகழ் மேனுமச்
 *சைசவத் தன்றி யின்றஞ்
 சாமிநின் பாலென்று முண்டென்றி யாயின்று
 சாற்றவும் வேண்டு மோதண்
 கொந்தலர்ப் பைம்பொழிற் கிள்ளைநின் பண்பாடல்
 கூறுகோ லக்கா விலெண்
 குணத்தனின் றனைமாசி லாருறுத நேற்றலிற்
 கோதில்பொற் றுள முன்பு
 தந்தளித் தனகொண்ட செங்கைநன் றோதுமோர்
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 சகமேழு மின்பஞ்செய் திருஞான சம்பந்த
 சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(௨)

*சைசவம்—சிசுத்தன்மை. கோலக்காவில் வீற்றிருந்தருளுகின்ற எண் குணத்தனாகிய சிவபிரான் உன்னை; மலமாசில்லாதவர்களாலேதான் அடை தல் கூடுமென்பதைத் தேற்றுதல்போல உன்னை அடையும்படி தந்தன வாகிய களங்கமற்ற செம்பொற் றுளங்கள் கொண்ட செங்கை என்க.

உலகமுழு தொருவடிவி னுறுவிராட் டென்னுமல்
 வொருபுருட னுருவி லேனை
 யூடங் குதல்போல டங்காத தீதமா
 போதுந்து வாத சாந்த
 தலமதிற் செங்கதிரை †யகிழுடு செய்கையிற்
 சமண்மூடு செயலை நாடிச்
 சைவகுல தெய்வமணி யாமானி யாருமச்
 சசிவமணி ‡யாரும் வேண்டக்
 குலவுசை வத்தம்ப நாட்டுவா னேகியக்
 குலச்சிறை யமைச்சர் நின்றாள்
 கும்பிட் டெழாமலங் குற்றதிற னோக்கியருள்
 கூர்ந்தெடுத் தின்ப ளித்த

சலசமல் ரணையதண் செங்கரங் கொண்டைய
சப்பாணி கொட்டி யருளே
தருவாய்மை வண்பண்ப திருஞான சம்பந்த
சப்பாணி கொட்டி யருளே

(௩)

†அகி—பாம்பு. ‡சசிவன்—மந்திரி.

சேயேயொர் சேயாகி யுலகெலா முய்யவே
சீகாழி வாவி வந்து

சிவஞான முமையம்மை தாவுண்டு வேதஞ்
சிவாகமத் துண்மை செவியின்

வாயார வுண்ணநா மற்புதம் பற்பல

வயக்கியருள் கின்ற வார்த்தை

வண்செவிகொண் முன்பமுது கொங்கைபொழி யன்புருகு
மங்கையர்க் கரசி யாரங்

கேயார்வ மிக்குநின் வரவுணர்ந் தாலவா

யெய்திளங் கோல வெழிலும்

இருவிழிக ளிப்பவுண் டருண்மேவு பொற்பதத்

தினில்வீழ்ந்தி றைஞ்ச வுடனே

தாயாக நன்றெடுத் தருளும்ச் செங்கைகொடு

சப்பாணி கொட்டி யருளே

தருஞான நின்னுண்ட திருஞான சம்பந்த

சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(ச)

பொன்மயக் கண்ணமுது தண்ணமுது கொண்டினருள்

பொங்குசெங் காணு முண்மை

போதமுற நேர்சட்டு செங்கையுஞ் சத்திசிவ

போதவா னந்த நீயென்

நன்மையையு ணர்த்தியிடு மக்காஞ் சத்திசிவ

நற்பொருளி னத்து விதமா

நண்ணிரண் டன்மையாய் நிற்பன்முறை யாமென்று

நாடிமுன் சேர்த்து மனைய

சின்மயச் சத்திசிவ மத்துவித மாயினுஞ்

சீவருய வாண்பெ ணுருவில்

கஅ திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

திருமேனி வேறுபோற் காட்டவின்வி ரித்துமிச்
செய்கையுற வன்பர் முடிமேல்
தன்மையப் பெருவாழ்வு தரவைக்கு மங்கைகொடு
சப்பாணி கொட்டி யருளே

தணைநேர்வ ருங்கந்த திருஞான சம்பந்த
சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(ரு)

அமுது கொடுப்பவன் அன்னை. அறிவு கொடுப்பவன் அத்தன்.
பொற்கிண்ணத்துள்ளமுதிய அமுதுகொண்ட உனதுசெங்கரமும், விடை
மேல்வந்தவரைச் சிவபாதவிருதயர் அறியும்படி சுட்டி யறிவித்த செங்கை
யும் நீசத்திசுவ ஆனந்தமே என்னும் நன்மையை உணர்த்தும். அவ்விருகர
ங்களுஞ் சத்தியுஞ் சிவமும் பிரிவின்றி அத்துவிதமாய் நின்றல்போலக்
குவித்தும், சீவருய்ய ஆண் பெண் என வேறுகாட்டல்போல விரித்தும்
இச்செயல் நிகழ்ச் சப்பாணிகொட்டு என்க.

வேறு.

மீதெயில் வான்மதி மீதுற னீள்பரன் வேணியின் வாளரவும்
வெண்மதி யும்முற வாகி வசித்தல் விளக்கிடு கூடனகர்ப்
பாதக ராமம னாதர்செய் தீவினை பாண்டியன் மேற்றெனவப்
பாவக னைச்சுர நோயென வுய்த்திரு பண்பினர் வேண்டியவா
தீதகு நோயும் ருந்தும் பக்குவர் பக்குவர் செவ்விதொர் இச்
சேர்த்தலை யோர்த்தென நோய்த்திறன் மாற்றிய தீண்டுபு பாண்
கோதகல் பூதியி னுலருள் கூர்கர கொட்டுக சப்பாணி [டியனைக்
கோமனை சாமனை கோமகண் மாமக கொட்டுக சப்பாணி.

(சு)

மதுரை மதிலை அரவு என்னுமியைபால்—விளக்கிடு கூடலென்க.
பாவகன்—அக்கினி.

சீவர்க ளோபர தந்திர ராரரு டேர்ந்துசெய் தன்மையரச்
சீவரின் மேனிகொ ணுமும் தாற்றுபு தேற்றுகென் தேமுறையிற்
பூவொடு மொண்கயி றிட்டு மெடுத்துமொர் பொன்புரையத்தழுவில்
போத திறுத்துமல் வேடதின்முற்புகல் பொற்புறு வெற்புமைதன்
பாவன் மேனியெ ன்ப்பசந் துண்மைப லர்க்கும்வி ளக்கருளின்
பண்புற நின்றொளிர் கின்றதெ டுத்தருட் பாமுறை யுட்பினருங்
கோவை யுறப்புரிசெங்கர முன்கொடு கொட்டுக சப்பாணி
கோமனை சாமனை கோமகண் மாமக கொட்டுக சப்பாணி.

(ஏ)

சீவர், எச்செயலும் சுதந்திரபதியின் அருந்தெரிந்தே செய்யவேண்டும் பாதந்திரர். அச்சீவர்போல்மேனிகொண்ட நாமும் அம்முறைசெய்து தெளிவிப்போமென்று திருவுளங்கொண்டே, சர்வசத்திமானாகியநீயும் அவ்வருட்சம்மதந்தெரியுங் குறிப்பினதாகத் திருமுறையிற் பூசித்துக் கயிறு சாத்தி எடுத்ததிருவேட்டைத்தழுவில் நிறுத்தி அவ்வேடு, அதிலுமுன்புகலப் படுகின்ற உமைமேனிபோலப் பசந்து—ஒளிர்கின்றதைக் காட்டிப்பின்னர் அத்திருமுறையிற் சேர்த்த காம் என்க. பொன்புரைய—புடமிடுதற்கு நெருப்பில்வைக்கும் பொன்போல. பொன்புரை அத்தழல் எனினுமாம். மாலய னூண னாதியர் த்யாதிரு வர்க்கத் தினரெனும் மாமறை யோர்முடி தூயதி யேயனு மாபதி யென்றோதும் நீலக ளத்தன்மு னொளர்து ரும்பைநி றுத்திமு னவ்வுண்மை நிகழ்த்தின னப்பரன் மாமக னாதவி னீபினு மத்திருணம் போலுமொ ரோலையெ னத்தகு மேடெதிர் போகிய வேகவதிப் பொருபுன விருகரை யினுமெழு திருநதி பொற்புற வுய்த்தருளுங் கோலவி ணைக்கர மேலவெ டுத்தருள் கொட்டுக சப்பாணி கோமனே சாமனே கோமகண் மாமக கொட்டுக சப்பாணி. (அ)

மால்—இந்திரன். த்யாதிருவர்க்கத்தினர்—தியானிக்கிற சீவவர்க்கத்தினர். தியேயன்—தியானிக்கப்படுமுதல்வன்,

தந்தைம கற்கினி தாற்றலு மத்தனை யன்றரு தாதைக்குத் தானினி தாற்றலு மேனனி தேற்றுறு தன்மையி தென்னமுனாட் செந்தமி ழின்மண முந்தும ணந்துநீ சென்றுமு வாயிரமார் திருமந்ந் திரமெனு முயர்தந்ந் திரமுறு சீர்த்துறை சைப்பதியில் இந்தணி தந்தையி டத்துல வாக்கிழி யேற்றுல வாப்புகழங் கீதலெ னச்சிவ பாதம னத்தர்கை யின்கண ளீர்த்தருளுங் கொந்துவி ரிந்தெழு செங்கம லங்கொடு கொட்டுக சப்பாணி கோமனே சாமனே கோமகண் மாமக கொட்டுக சப்பாணி. (க)

தந்தை மகனுக்குக் கொடுப்பது அறிவாகிய உலவாப் பொருளே. மகன் தந்தைக்குக் கொடுப்பது எத்தவஞ்செய்தான் என்றுலகம் புகழும் உலவாப்பொருளே என்பது தெளிவித்தல்போல், துறைசைத்தந்தை தந்த உலவாக்கிழி வாங்கிச் சிவபாதவிருதயர்க்குக் கொடுத்த கமலகரம் என்க. இதனை, 'தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து, முந்தி யிருப்பச் செயல்'. 'மகன்றந்தைக் காற்று முதலி யவன்றந்தை, யென்றோற்றான் கொல் லெனுஞ் சொல்', என்னுஞ் சுருதியிற் காண்க.

வேதநெ றிப்பெறு சைவநெ றிச்சிவ மிக்கொளிர் பத்திமையே
மெய்யத னுள்ளுயி ரொண்சிவ மாகிவி ளங்குகண் ணப்பர்தமக்
கேதுமிச் சித்தவி லாததி ருத்தரவ் வீசர்வி ழிக்கினிதா
இன்விழி தந்தமை போலல வாழியி ரந்தெனி னும்மொருகட்
போது தருந்திரு மாற்குமவ் வாழிபு ரிந்தருள் விழியரன்
பொன்பொலி காசுத மத்தர்ம கார்க்கருள் பொற்பென வைத்தது
கோதக லுங்கர மென்கம லங்கொடு கொட்டுக சப்பாணி [கொள்
கோமனை சாமனை கோமகண் மாமக கொட்டுக சப்பாணி. (க௦)

ஒருவன் வைதிகமார்க்க முதிர்ச்சியிற் பெறுவது சைவமார்க்கம்.
அதன் முதிர்ச்சியிலவருவது சிவத்துவமிக்க பத்தி ஞானம். அதன் உயிர்
சிவம். சிவமேயாகிய கண்ணப்பர் தமக்கென்று ஒன்றும் விரும்பாத நித்
திய திருப்தர். ஆதலால் அவர் பிரதிப்பிரயோசனமின்றி யீசன் விழிக்கு
இனிதாகும்படி தமதுவிழிகொடுத்தனர். விஷ்ணு சக்கரம்பெறவிரும்பித்
தம்விழிதந்தனர். அங்ஙனமாகவும் அவருக்கும் அச்சக்கரங் கொடுத்த
பேரருளாளனாகிய வீழியரன், பிதா புத்திரர்க்குத்தருமுறை விளங்கத்தந்த
பொற்காசு கொண்ட கரம் என்க.

முத்தப் பருவம்.

தேவர்முத லெத்திறத் தோரெனும் பாலர்பாற்
றேட்டமிக் கழுவ தேயெத்
தேத்துமுள தத்துவா தீதவுப சார்தமெய்ச்
சின்மயா னந்த னீயிப்
பூவுலக முய்யவருண் மகவான தன்மையெப்
புன்மையோ ருந்தெ ளியவே
பூதப் பரம்பரைப் பொலிவினெடு முப்பயன்
பொற்புமிக் கோங்கு தற்கே
மேவுமுயிர் நீற்றுநெறி நின்னுசெஞ் சோதிபுக
மேற்புரித நேற்ற லிற்செம்
மேனிவெண் ணீற்றினர்தி ருத்தோணி நோக்கிமெய்ம்
மேன்மலர்க் கண்டு ளிப்ப
வாவன்மிக் கழுதருளி யம்மையப் பாவென்
றழைத்தவாய் முத்த மருளே
யாரணம் பரவுபரி பூரணன் குமாதிரு
வருள்வாயின் முத்த மருளே,

எத்தேசத்திலும் எத்திறத்தோரோனினும் பாலர்கள் பாலில் வீருப்ப
முற்று அழுதலே உலகமுறையாம். நீயோ சச்சிதானந்த சொரூபன்.
உலகமும்யவே பாலனாய் வந்தருளினே. அத்தன்மை எவ்வித எளியருந்
தெளிய, “வேதநெறி தழைத்தோங்கல், மிகுசைவத் துறைவினங்கல், பூத
பரம்பரை பொலிதல்” ஆகிய முப்பயன்களும் ஒங்குதற்கே “செம்மேனி
வெண்ணீற்றார் திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த், தம்மேயப்பா வென்றழைத்
தருளியவாய்” என்க. சீவர் நீற்றுநெறிநின்று செஞ்சோதியுட் புகும்படி
இனிமேற் செய்தலைத் தேற்றல்போல வெண்ணீறணிந்த செம்மேனியினர்
தோணியைப் பார்த்தழுதனரென்க.

ஐந்தொழிற் கூத்துநேர் காணருஞ் சீவருக்
காகவே பிள்ளை போனின்
றுருளுமவ் வண்ணைசிவ் ஞானநேர் பருகிடற்
கருகரன் நென்று நின்றால்
தந்தருள வுண்டருளி யன்னசீ வர்க்குரிய
தாகமிரு பாக மாக்கித்
தாயர்தஞ் சேயர்சிசு நிலையினம் முலையமுது
சங்கமுய்த் தூட்ட லென்னச்
செந்தமிச் சங்கமுற் றுந்தலைக் கொண்டிடுந்
திவ்யதே வார ரூப
சிவந்தரும் போதமய மாகியொளிர் கின்றவச்
செய்யசங் கத்த மைத்து
கந்தருளி யன்னையென வுந்துலக் கின்னருள்செய்
கவிராச முத்த மருளே
காலமுண் டாகவழு தாலமுண் டானையுரை
கனிவாயின் முத்த மருளே.

(உ)

பிள்ளைபோல்—வேருனவன்போல்.

அருண்ஞான முமையம்மை யூட்டவுண் டருளுநின்
னருட்பால ரூப நேர்கண்
டருளாசை யுந்தவரு திருநாவி னுக்கரசே
மடிகள்சீ காழி முன்னர்
வருமாதி ருச்செவியி னுறவேமு னர்ச்செய்தவ
மாண்பலம் வாய்த்த தெனவே
வளரார்வ மிக்கெழுமு நெதிரேகி யப்பெரியர்
வாய்மைவே டப்பொ லிவுகண்

டொருவாது யிர்த்தொகைகண் முழுதாளு முக்கணா
 னுருவேயெ னத்து ணிந்துள்
 உருகாழு னற்பழமை வெளியாக வுண்ணிழைந்
 தொழுகிமது ரிக்கு மின்சொல்
 தெருள்கூ வப்பரென முறையா லழைத்துமலர்
 திருவாயின் முத்த மருளே
 தெய்வமெய்ச் சைவமுல குப்பவய்த் தருள்கூவ
 திருவாயின் முத்த மருளே.

(௩)

தேகவுற வாலப்பர் சிவபாத விதயரிவர்
 சின்மயா னந்த வுறவாற்
 சித்தப்ப ரென்றுநீ கொண்டாடு வாசீசர்
 செப்புமச் சொற்க டந்துந்
 தாகமிக வேகமுற வாலவாய் சார்ந்துநின்
 றுடொழு தெழாவ மைச்சர்
 தமையெடுத் தளவினின் னுள்ளக்கி டக்கைவாய்
 தன்னில்வெளி யாகி வந்த
 தாகவே செம்பியர்பி ரான்குலத் தின்பமக
 ளார்க்குந்தி ருந்து சிந்தை
 யமைச்சி ருமக்குநம் மதுரேசர் செய்யதண்
 ணருள்வாவி தேயெ னுஞ்சொற்
 பாகமுற வேவினவி வண்கிழமை தேற்றுசெம்
 பவளவாய் முத்த மருளே
 பாசமறு நேசர்பணி தேசிகசர் வேசசெம்
 பவளவாய் முத்த மருளே.

(ச)

பூழியர்பி ரான்செய்கை பிதிகாரம் வேறிலுயிர்
 போஞ்சிவத் ரோக மெனினும்
 பொற்பினெக் காலமும் பயினித்ய மங்கலப்
 பூனுக்கொ ருன மின்மை
 யாழியலு மென்சொல்லின் மங்கையர்க் கரசியார்க்
 கெய்துந்தி றங்கு றித்தும்
 இங்கெழுந் தருளிரம் மரசைத் திருத்தியருள்
 கென்றுவேண் டினர்த மன்பும

ஏழிசைத் தமிழ்மறையின் வெள்ளைநீ றணிபும்வேந்
தென்றுநீ யருளி யாங்குன்
எழிற்காந் தீண்டுபே அஞ்சைவ முறுவிதியு
மிறைக்குண்மை யுட்கு றித்தும்
வாழிவெந் தீயினைப் பையவே செல்கென்ற
மணிவாயின் முத்த மருளே
வளர்காழி நகர்மேவி யமர்ஞான சிவகுணு
மணிவாயின் முத்த மருளே.

(௫)

இதனை, பாண்டிமாதேவியார் தமது பொற்பிற்பயிலுநெடு மங்கலநான்
பாது காத்தும், ஆண்டகையார் குலச்சிறையா ரன்பி னாலு மரசன்பா லப
ராத முறுத லாலும், மீண்டுசிவ நெறியடையும் விதியி னாலும் வெண்ணீறு
வெப்பகலப் புகலி வேந்தர், தீண்டியிடப் பேறுடைய னாத லாலுந் தீப்
பிணியைப் பையவே செல்க வென்றார். என்று அருண்மொழித்தேவர்
“பையவே” என்ற அருண்மொழிக்கு அர்த்தம் விரித்தருளியதனாகாண்க.
பிதிகாரம்—பிரதிகாரம். அது ஈண்டுப்பிராயச்சித்தம். குணு—மகன்.

வேறு.

மன்னுடை மன்றினி லுந்தன தாற்றலின் மாண்புண ராரிடத்தும்
மறுதலை பழிதரு பொழுதினு மலிதன மாசறு தேசணர்வான்
தன்னையு முன்புகழ் கென்னுமி லக்கண சால்புல கோர்த்திடுவான்
தாயினு நீநனி பேணிய செம்பியர் தங்குல மாமகளார் [மைப்
பன்னுறு நின்னிலை முன்னுணர் கான்முலை பால்பொழி யுந்தாய்
பற்றினி றைக்கிளை யாரிவ ரென்றமை *பார்த்தனை யினவமண்
முன்னெளி யேனல நென்னருள் வாய்மலர் முத்தம ளித்தருளே
மோனமெய்ஞ் ஞானசு போனக வாய்மலர் முத்தம ளித்தருளே.

*பார்த்து—அறிந்து. அனை—அன்னையே.

அப்பம ரப்புனை யப்படு வார்சடை யப்ப ரெனத்துணிவால்
அன்பொளி ரின்புரு முன்புறல் கண்டுட னப்பரெ னத்தொழுநின்
அப்பர்ப்பின் ளாயென வற்பினு ரைப்பவு மாங்கிசை வித்துறுநீ
அன்னவர் முன்னிகழ் நன்னிலை பன்னிய வர்த்தரி சித்திடுவான்
அற்புமி குத்தெழ லால்வின வி த்துனை பண்ணுபு பூந்துருத்தி
ஆங்கவர் நேருற ருழ்த்திட வாற்றரி தப்பரெங் குற்றனரென்
முற்புகல் பொற்புறு தூயசெவ் வாயினின் முத்தம ளித்தருளே
முசிய பாசவி மோசக தேசிக முத்தம ளித்தருளே.

(௭)

சடைஅப்பரே இவரென்று துணிந்தமையால் அவரது அன்பு வெளியிலும் ஒளிரும் இன்பரூபம் நேர்கண்டவுடனே அப்பரே என்றுநீதொழுத உன் அப்பராகிய நாவரசர் உன்னிடத்துள்ள அன்பின் மிகுதியால் பிள்ளாய் நீ மதுரைக்குப்போதல் கூடாதென்று தடுக்கவும் அவர்க்குச் சமாதானம் புகன்று அம்மதுரைசென்று சமணழித்துச் சைவ ஸ்தாபனஞ் செய்து வந்த மகிமையை முன்நடுத்த அவர்க்குத் தெரிவித்து அவரைத் தரிசித்து உடனுறுதற்கு அன்புமிகுந்தெழலால் அவரிருக்குமிடம் வினவி விரைந்து பூந்துருத்திக்குச் சமீபித்தும் அவரைக்காணுமற் சகிக்கமாட்டாமை விளங்க அப்பரொங்குற்றாரென்றருளிய தூயவாய் என்க.

எந்தவி தத்தினு நீபிற வாதவ நெனமறை புகலவுரீ
இவ்வல குயமறை யோர்மக வாயுப நயனமி யைந்திடுநாள்
அந்தியுண் மந்திர மஞ்செழுத் தென்றதை யன்றிய தன்பெயரால்
ஆண்டு வுதியர்க் கோதிலை யென்கொலல் வஞ்செழுத் தும்வெளியே
பந்தம றுத்துயர் வீடெளி தாயருள் பக்குவ முற்றிடுவான் [யான்
பரவுநல் லூர்ப்பெரு மணமதில்யார்செவிப் பாங்கினு மோங்கிசை
முந்தற வேயருள் செந்துவர் வாயினின் முத்தமளித்தருளே
முதறி வாளர்க ளோதரு ளாகர முத்தம ளித்தருளே. (அ)

வேறு.

வேத முதல்வ லணையமறை விரிதா ரகசப் பிரமணிய
விடையும் *விடையோன் றனைவிடைமேல் விளக்கும் வலக்கை மென்கமல
போதை யார்செம் பொற்கிண்ணம் பொலியும் வாம கரத்தமுத
புரிதாத் துவித சித்தார்த போத மலர்செந் தமிழ்வேத
தாத மார்க்க முதனாற்குந் தழுவுஞ் சைவர் தந்தலைவ
சண்பை யதிகம் பண்பதிகஞ் சாற்றுங் கிழமைச் சம்பந்த
காத லாகி மலர்ந்தருள்செந் கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கருணை பொழியுந் திருமுகசெந் கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (க)

*விடையும்—வேகமாகச் செல்லும். போதையார்—உமாதேவியார்.

ஊரும் பேரு முருவுமிலா தொளிர்வான் பொருளே யூர்பேர்முன்
உடைய சீவ ருயப்புக்வி யூருஞான சம்பந்தப்
பேருந் தூய சேயுருவும் பேணி மேற்கொண் டருளமுதப்
பெருவா ரிதியுண் டவரதம் பெருகி யொழுகுந் தேவா

நீரும் பருநா ஆறவினை நிலமா ணுளப்பைங் கூழ்ஞானம்
நிறைய விளைந்து சிவாதுபவ நிலவு முழுவ ரினிதுண்ணக்
காருஞ் சமழ்ப்பப் பொழிமுகிலே கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கருணை பொழியுந் திருமுகசெங் கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (ய)

தேவாரமாகிய நீரை, உம்பரும் நாவூற உளமாகிய நிலத்தில் ஞானப்
பயிர் விளைந்து சிவாதுபவமாகிய பலனை அவ்வுழவருண்ணும்படி பொழி
முகிலே என்க.

வருகைப் பருவம்.

அஞ்ச முகந்தீர்ந் தமருய வஞ்ச முகத்தோ டதோமுகந்தந்
தாறு முகஞஞ் சதாசிவன்க னாறு முகனா யமர்ந்தருனீ
தஞ்ச மிகுபா ருய்ந்திடச்சுந் தரபான் டியன்பாற் றடாதகையார்
தாழுங் கருப்ப வதிபோலுந் தன்மை கொளவுக் கிரான
விஞ்ச செயல்போற் பகவதியார் மெய்ம்மைத் தவத்தி னுற்கருப்பம்
மேவி னுர்போன் றொளிர்மேனி விளங்க வயன்வா விபினுலகம்
வஞ்ச மலந்தீர்ந் துயமகவாய் வந்தாய் வருக வருகவே
வரனே தருசம் பந்தசிவ மணியே வருக வருகவே. (க)

காசின் மணிகட் கியற்கையொளி கால்வ தெனினுங் கைவல்லான்
காழுந் றடுத்துக் கழுவினமுழுக் கரிசந் றொளிரு மதுபோலப்
பாச மகலும் பாகசிவ பாத விதயர் தவத்தாலப்
பாணி கடக்குந் தோணிவளம் பதியி லவரைப் பவக்கடனின்
நீச னடித்தா மரைக்கரையி னேற்ற றெரித்தாங் காவிதடத்
தெய்தி யதிதி விரதாநின் னியைபான் முதிரும் வரையமர்ந்து
வாச மலரத் தடத்தவர்பின் வந்தாய் வருக வருகவே
வளவா ரமுத வாமகர மணியே வருக வருகவே. (உ)

காச இல் மணி—குற்றமில்லா ரத்தினம். இயற்கைகளினும், கழு
வின்—சாண்பிடித்தால். ஆவிதடம்—பிரமதீர்த்தக்கரை. சிவபாதவிரு
தயர்க்கு அதிதீவிரதரபக்குவம் முதிரும்வரை அவருடனமர்ந்து மூவாண்
டில் அவர்க்கருள அவர்பின் வந்தாய் என்க.

உலக முய்வான் மாமறைசொ லுமைகோ னீற்றி னொளிசெய்சிவன்
ஒருவ னேதி யேயனென வொருதன் பேர்முத் திரைபடர்க்கை
நிலையி னுரைத்தாங் கவன்சுதனீ நிகம சார தேவாரம்
நிமலன் றனைமால் விடைமீது நின்ற னுதைக்கோர் விடையாக [தல்
வலமென் கரச்சுட் டினிலுணர்த்தி வயக்குந் திருத்தோ டுடையமு
வாய்மைத்திருப்ப திகத்தீற்றில் வளர்நின் நிருப்போர் முத்திரையே
மலர விளக்கித் திருத்தனியுள் வந்தாய் வருக வருகவே
வரத சரத விரதர்பணி மணியே வருக வருகவே. (௩)

சிவன், தான்சொன்ன வேதநான்கின்முடிவில் சிவன் ஒருவனே
யாவராலும் தியானிக்கத்தக்கவனென்று தன்பேரைப் பட்டர்க்கையில்வை
த்து விளக்கியதுபோல, அவன்மகனாதவின் நின்போர்முத்திரை பதிகத்தின்
முடிவில் விளக்கித் தனியுள் வந்தாய் என்க.

கொல்லா நலநற் குணமூலங் குணக்கே டொழிக்குங் கருவியெனக்
கூறுஞ் சீவ காருணிய குணமே யுடையா ரெனவடுத்துப்
பல்லோர் நயப்ப வெளிக்காட்டிப் பலபா தகமே புரியமணர்
பாண்டி முழுதுந் தமநெறியே பரப்பிச் சைவ நெறிமறைத்து
நல்லார் னுதிவேந் தையும்வசித்து நயக்கு மப்பர் தமக்குமிடர்
நாடிப் புரிந்து மன்பினர்க்கு நவைசெய் திடவு மவைகமூவ
வல்லாய் கழுவி னுறவருளால் வாளா வமர்ந்தாய் வருகவே
மாசு நீக்குந் தேசிகமா மணியே வருக வருகவே. (௪)

அவைகமூவ வல்லாய், அப்பெரும்பாதகங்களை இப்பொழுதே நீக்கா
விட்டால் வளர்ந்து அவரை வருத்துமே என்ற பெருங்கருணையால் அவர்
கழுவேறும்போது தடுக்காமல் வாளா அமர்ந்தாய் என்க.

திருநெல் வேலி தனிற்றேவச் செழியன் பாஞ்ச ராத்நிரம்பேர்த்
திறத்து மயக்க நெறியென்ப தேற்று மதைமேற் கொண்டந்தோ
பரிதி வளைச்சு டுண்டமுனிற் பலர்கூழ் திறமாற் றுதுமெனவேற்
படைக்கை யமலன் சினகரமுன் பணிந்து வேண்ட நாமாகி.
வருசம் பந்த னமனொழித்து மதுரை யமர்ந்தா னிவண்முத்தி
வசத்தி லுறுவான் மான்மயக்க மாற்றி யருள்வா னென்றபடி
மருவு மனைய நெல்லையினில் வந்தாய் வருக வருகவே
மருள்செய் மதப்பா ழிருளிரிக்கு மணியே வருக வருகவே. (௫)

பரிதிவளைச்சுடு—சக்கரசங்கச்சுடு. அழன்—பிணம்,

நெல்வேலியில், தேவபாண்டியன் அங்குள்ள வைணவமதக்கொடுமை மாற்றச் சுப்பிரமணியர் சந்நிதியில்வேண்ட, அவர், நாமேயாய்வந்த சம்பந்தன் சமணை ஒழித்து மதுரையிலிருக்கின்றான் இன்னும் மூன்றுநாளில் வருவான் அவன் வைணவக் கொடுமையை மாற்றுவானென்றருளியபடி நெல்வேலியில் வந்தாய் என்க. இது ஷே புராணத்தாள்வது.

பாணு கிரண முன்மலர்போற் பரன்மு னுலக மியங்கிடுமப் பரமன் சேய்நீ நெல்லையினிற் பாஞ்ச ராதர்ச் சுடுபிணியை வாணும் பணிநின் சந்நிதியின் மலய முனிநின் தேவார மருந்து புரிந்து மாற்றிடநீ வாளா வுமர்ந்த வாறேபோற் [அந் தேனு கருந்தே மலர்ப்பொழில்சூழ் தெளிச்சே ரியினின் பாவெழு திருத்தொண் டினர்செய் வாதிடையத் தேரார் சைவ முறவாளா மாணு தலிலா விளங்கோலம் வயங்க வமர்ந்தாய் வருகவே மகிழ்கா தலியார் மணவாள மணியே வருக வருகவே. (௬)

பாணு கிரணத்தின் முன் மலர்தலும்குவிதலும் ஆகின்ற தாமரை மலர்போல, அசையாதிருக்கும் பரன் முன் உலகெலாம் நடைபெறும், நீ அப்பரமன் சேயாதவின் நெல்வேலியில் உன் சந்நிதியில் அகஸ்தியர் உன் தேவாரத்தால் வைணவமதச் சுடுபிணிமாற்றி அவர்களைச் சைவராக்க, நீ சும்மா இருந்ததுபோல, தெளிச்சேரியில் உன் சந்நிதியில் தேவாரவிகித சம்பந்தசரணையர் செய்தவாதத்தில் தோற்ற புத்தரெல்லாம்சைவராய்ப் பணிய இளந்திருக்கோலம் விளங்கச் சும்மாவீற்றிருந்தருளியவனே என்க.

கந்தா வருக வருள்பழுத்த கணியே வருக புறப்பொருள்கள் காணுங் கண்ணுக் குயிர்போலக் காட்டிக் காணு முதல்வருக நந்தா வருளா கரவருக நாடுஞ் தவர்சே கரவருக நாவா யொழுகுந் தேவார நரலாய் வருக ஞானசம் பந்தா வருக பரமசிவ பாத விதயர் சுதவருக பாச நாச நேசர்பணி பகவ வருக பகவதியார் மைந்தா வருக யாங்களுய வந்தாய் வருக வருகவே மலையான் மகளா ரமுததுகர் மணியே வருக வருகவே. (௭)

நாவாய்—தோணி எனவுங் குறிப்பிக்கும். நரலாய்—கடலே.

பூத நாத வருகபர போத வருக வேதமொழிப் புனித வருக வதிதவினை பொன்ற வருக மன்றல்கமழ் பாத வருக வுமைக்கிளைய பால வருக நீலநெறி பாற்ற வருக நீற்றுநெறி பரப்ப வருக வமனெழுதிசம்

உஅ திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

வாத வருக நம்பாண்டார் மருக வருக காதலியார்
மகிழ்ந வருக திருஞான வள்ளல் வருக வுள்ளநிறை
மாதர் மிகுமன் பினர்க்கருளும் வாத வருக வருகவே
வாய்மை யருளுஞ் சேய்மயவொண் மணியே வருக வருகவே. ( )

அகிதம்—அளவின்மை. சீலநெறி—இருள்மதங்கள்.

மன்னே வருக சிவச்செங்கோல் வளர்ப்பாய் வருக விருநிதிகூர்
வள்ளால் வருக பேரின் ப வாத வருக வழதளிக்கும்
அன்னே வருக வுணர்வருளு மத்த வருக திருவெண்ணீர்
றவிழ்த் வருக மலப்பிணிகொ லண்ணல் வருக வருமறைசொன்
முன்னே வருக தமிழ்மறைகான் முகிலே வருக கவுணியர்கண்
முதலே வருக சிவஞான மூர்த்தி வருக சீர்த்தநகில்
வன்னே ருமைபால் கொளத்தடத்து வந்தாய் வருக வருகவே
வண்ணப் பசும்பொற் சிண்ணமுத மணியே வருக வருகவே. (கூ)

நகில்—முலை. வல் நேர்—சூதாடு கருவியை ஒத்த.

தேவன் வருக மறைவெளிசெய் செல்வன் வருக வென்புருச்செய்
சித்தன் வருக பாசமய சிங்கம் வருக தேவாரப்
பாவன் வருக பால்கமழ்வாய்ப் பாலன் வருக சீலவருட்
பண்பன் வருக நண்பர்தொழும் பரமன் வருக தமிழ்மணக்கும்
நாவன் வருக தாவிலுயிர் நாதன் வருக சீதளநீர்
நாடன் வருக சீகாழி நகரன் வருக வுயிர்க்கருள
வாவன் வருக கவுணியரில் வந்தாய் வருக வருகவே
வாசி தீர்பொற் காசுபெறு மணியே வருக வருகவே. (கௌ)

அம்புலிப் பருவம்.

வாரமுத விந்துவென நின்னையுல கோதுமிவன்
வாரமுதன் மாதர் சுபரி
வாரமுத விந்துவடி வன்னைதரு வள்ளநிறை
வாரமுத விந்து வாயன்
ஈரமதி யாவைநீ யீங்கிவனும் வெம்பிறவி
யீரமதி யாவ னாட்கூற்
நின்மையிர வைத்தெறுவை நீயுயிவ னண்ணினே
நின்மையிர வைத்தெ றுகுவான்

சாரமுய லுறுவனங் களங்கமா னாகத்
தரத்தனீ யன்ப ரின்பு

சாரமுய லுறுவனங் களங்கமா னாகத்
தரத்தனா வாங்க சைப்பன்

ஆருமிச் சொல்லளவி னுதனிகர் வாயிவனொ
டம்புலீ யாட வாவே

ஆறுதலை யேறுபதி னுயிரக னுதிபனொ
டம்புலீ யாட வாவே.

(க)

வார் அமுத இந்து—ஒழுகும் அமுதசந்திரன். இவன், வாரம் முதல்
மாதர் சு பரிவாச முத வந்து வடிவு அன்னை—அன்புள்ளமுதன்மைபெற்ற
சத்திகளாகிய நல்ல பரிவாசங்களுையுடைய இன்பமய வந்துதத்துவரூபி
யாகிய உமையன்னை. வார் அமுத வந்து வாயன்—மிகுந்த அமுதத்துளி
விளங்கும் வாயன். பிறவியை ஈருதற்குத் திருவுள்ளமுடையனான். நாட்
சுற்றின் மை இரவை—ஒருநாளின் பாதிப்பங்கிலுள்ள கரிய இரவை.
அண்ணினோர் இன்மை இரவை—அடைந்தவரது தரித்திர யாசகத்தை.
சாரமுயல்—முயலின் சாரமாகிய வடிவம். உறு வனம் களங்கமான் ஆகு
அத்தரத்தன்—அவ்வடிவம் பொருந்திய அழகிய களங்கத்தையுடையவ
னாகிய அத்தரத்தவன் நீ. அன்பர் இன்புச்சாரமுயலுறுவன். அங்கு அள்
அங்கம் மான் ஆக தர தன்நா அசைப்பன்—அவ்விடத்தில் அள்ளிய எலும்
பைப்பெண்ணாகத்தருதற்குத் தன்நாவை அசைப்பன்.

காமனக் கவிகையென வேகொளப் பெறுவைநீ

காதன்மெய்த் தொண்டர் கருரு

காமனக் கவிகையுற வேகொளப் பெறுவனக்

கவிகைதேர்ந் தவரு வப்ப

மாமனைக் காதல்புரி தாமனீள் சேமநிதி

வாய்முடியில் வைகு மிவனு

நாமநல மாமனுவை யாமெனவி காரயின்

னாவர்சொ லப்பெ றுவைநீ

நாமநல மாமனுவை யாமெனவி காரயின்

னாவர்சொ லப்பெ றுமிவன்

ஆமினைய சொற்றொடரி னுணிகர்வை நீயிவனொ

டம்புலீ யாட வாவே

ஆரணஞ் செந்தமிழ்செய் ஞானசம் பந்தனுட

னம்புலீ யாட வாவே.

(உ)

௩௮ திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

தொண்டர்கள் உருகா, மனக்கவிகை—மனங்கவிதல் உறும்படியே பெற்றுக்கொள்ளவும் கைதேர்ந்தவர் உவப்பவும் அக்கவிகளாகிய சிவஞானப்பிள்ளைகளைப் பெறுவன். மாமனாகிய தக்கனைக் காதுதல் புரிந்த ஒளி நீண்ட சேவுக்கு மன்னாகிய சிவனுடைய, நிதிவாய் முடி—பொன்னிறம் வாய்த்தமுடி. இவனும், மா மனை—இலக்குமிக்குமனையாகிய தாமரைத் தாமன். நீள் சேமநிதி. வாய்முடியில்—உண்மையாகிய வேத முடியில். நாம்—அச்சந்தரும். அநலமாக மன்னுவை ஆம்என்று தலைவற்பிரிந்து விகாரமுறும் மின்னார்களாற் சொல்லப்பெறுவை நீ. நாமம்—கீர்த்திமிக்க. நலம்—நன்மையான. மா மனு ஐ ஆம் என—(ஞானசம்பந்தன் என்னும்) பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திர தெய்வமாமென்று. விகாரம் இல்நாரவர்—வேற்றுமையில்லாத அன்பர்களால் சொல்லப்பெறுவன் இவன்.

தண்ணமுத மேனியினை யாயுமொரு மாசுணர்
தான்படத் தான்ம றைக்குந்
தனையும் பொருதுவென் ஞடல்கருகி யாவிபோந்
தன்மையுந் துழல்வை யென்றும்
விண்ணவர்க் கரியநந் திருஞான சம்பந்த
விமலதே சிகமெய் வாழ்வு
விரைமலர்த் திருக்கடைக் கண்ணோக்கி னுல்வெவ்
விடங்குதித் தோட வருளும்
வண்ணமிஃ தெண்ணுகிலை முன்னருள சொன்னிலையின்
மானுவை யெனப்பு கன்ற
மைவாய்மை யென்றெண்ணு மோகவச னாயின்கொன்
மற்றதற வேயொ ழித்தி
அண்ணன்மே ருவையொக்கு மணுவெனினு நிகர்வரியை
யம்புலீ யாட வாவே
ஆணர்பலர் பேணுதிரு வேணுபுர வானனுட
னம்புலி யாட வாவே.

(௩)

பேசுமறை யீசன்முடி மீயுறினு நீயினம்
பிள்ளைமதி யென்பர் குரவன்
பேதைதனை நீதழுவு பாதகனு மாதலிற்
பேதைமதி யென்பர் நிலவு
வீசியுல கர்க்குவகை செய்திடினு நின்னையவர்
வெள்ளைமதி யென்பர் பிரிவின்

மெல்லியரை மேலுமிடர் புல்லியசெய் தீவினையின்
 வெம்மைமதி யென்ப ரென்றுந்
 தேசதிகழ் பேசுபுக ழீசன்மக னேசநிறை
 செம்மைமதி யாள ரொன்று
 சிந்தைமதி தந்துபணி கந்தனுயர் பந்தனிறை
 செல்வமதி கந்த ரவலான்
 ஆசறுமி வாய்மையினி யேனுநனி யோர்திமதி
 யம்புலீ யாட வாவே
 அம்மையினு மிம்மையினு மும்மையினு மெம்மிறையொ
 டம்புலீ யாட வாவே. (ச)

நீயுமழு தந்தரு திறத்தினிவ னுக்குனையு
 நேரென்ற கந்தை கொள்ளேல்
 கின்னுட லதித்தியமி துன்னுதேய் வதினுலக
 நேரினுங் காண நிற்றி
 தேயுடலி னொழுசுநின் னமுதமு மதித்தியத்
 தேகவுப கார மேயாஞ்
 செப்பதுவு மெப்பொழுது மின்றிவன் றிவ்யநித்
 தியவருட் சொப்ர காசத்
 தூயதிரு மேனியினன் வாய்தருதென் மர்மறைச்
 சதையுயிர்க் கின்ப நித்யத்
 தொல்விடு நல்குமிஃ தென்றுமழு தம்பெருகு
 சொன்னவள வங்கை தேற்றும்
 ஆயுமித னுனுனக் கதிகனிவ னென்பஃதென்
 னம்புலீ யாட வாவே
 ஆருகதர் காரிருள்கொன் ஞானசிவ பானுவினொ
 டம்புலீ யாட வாவே. (ரு)

மானுமுய னுங்களங் கம்மென விளங்கவே
 மன்னுகின் ருயு யிர்க்கும்
 மலக்களங் கம்முழுவ துந்தொலைத் தின்பருளு
 வான்களங் கென்று மில்லான்
 ஈனசட வானமதி லேதினந் திரிவைநீ
 யெம்பிரான் ஞான மேயாம்

இன்பவா னின்னிறைந் தெள்ளினெய் போலவே
 நின்றியரு டந்து மேவும்
 ஞானவுரு வத்தனீ யல்லோ னெனப்படுவை
 நாடிவிவ னேனை மதமாம்
 நள்ளிருங்கொல் செங்கதிரி னெல்லோ னெனத்திகழ்வ
 னுவலோர் தான வப்பே
 ரானவில்ப நின்றனையில் வானவர்சி காமணியொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 அகிலமுந் தந்தவணல் கமுதசம் பந்தனுட
 னம்புலீ யாட வாவே. (க)

கண்ணுதற் பரமன்முடி யின்னுறப் பெற்றுமுன்
 கயரோக நீங்கி லாயக்
 கடவுண்முன் கொல்விமழ வன்மகளை வன்முயல
 கன்பிணித் துன்பு தீர்ப்பான்
 எண்ணியுய்த் திடவவச மாயவன் கிடப்பநே
 ரிறைஞ்சிவேண் டிடவும் வாளா
 விருந்தனன் கன்மானு பவநோக்கி னன்கொலோ
 வெய்துபிணி தீர்த்தி டானுய்த்
 தண்ணருட் சம்பந்த வாழ்வுவந் தக்கணஞ்
 சாற்றுபிணி மாற்றி யருளுந்
 தயாளுவென் னுலகெலா மோதுதிற் மோர்ந்துநீ
 சார்ந்திடுவை யென்னி னின்னோய்
 அண்ணதீர்த் தருளிப்ப வப்பிணியு நீக்கிடுவ
 னம்புலீ யாட வாவே
 அற்றவர்க் கற்றகிவ னற்றமிழ்ச் சொற்றவனொ
 டம்புலீ யாட வாவே. (எ)

“அற்றவர்க் கற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே.” என்ற
 திருப்பதிகம் சொற்றவன் என்க.

என்றுமோர் படியின்றி யேற்றமுந் தாழ்வுமே
 யெய்தியுழல் கிற்றி யாலீ
 தென்னமதி நன்னர்மதி நின்னைமதி யாவுரைத்
 திடுதல்கேண் மதிநின் மாமன்

கன்றிமதி யாதிட்ட சாபமுழு துந்தெருள்
கண்ணுதற் கடவு டேவி
காதல்புரி தாதைக்கொ ரவமதியு ருமையைக்
கருதியோ வுயிரொ ழிந்தாங்
கொன்றடலை யென்புக்கு மாவிதந் தூழினையு
முப்பக்க மாற்ற வல்லான்
உரையளவி னாலுன துடற்குறையு மாற்றிடுமொ
ருரையளவி னாலு மிவனை
அன்றியெத் தேவரினு மாவதன் றோர்திரீ
யம்புலீ யாட வாவே
ஆசிக்கிவ நேசர்துதி பேசுகிவ தேசிகனொ
டம்புலீ யாட வாவே.

(அ)

“ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித், தாழாதுஞற்று பவர்.”
என்பது திருக்குறள். இவனோ உஞற்றல் ஒன்றுமின்றி ஒருசொல்லளவி
லேயே உப்பக்கங் காண்பன் என்க.

கூடலிடை வாதினிடை தீதமணர் நீதியறு
குற்றமுழு தம்பு ரிந்துங்
கோதிலரு னேதரவொர் சேயுருவ னாகிவரு
கொள்கைக் கிணங்க மேலும்
நீடருளி னுலவர்கள் பாவினிய வோதியரு
ணீர்மையினை யுன்னி யேகொல்
நீவரவு தாழ்த்தனைய நாளரசு கூர்த்தமதி
நேர்புரிசு லச்சி றைகளப்
பீடிம னாதர்கழு மீதுறவி ருத்தியருள்
பெற்றியினி னக்கு மன்ன
பெருந்தகை புரிந்திடு மருந்துயர் நினைந்துறல்
பிடித்துறுதி யுறுதி யீதே
ஆடவின் றுலகெலா மாடல்செய் யாடலனொ
டம்புலீ யாட வாவே
அத்துவித சுத்தசிவ சித்தபத வித்தகனொ
டம்புலீ யாட வாவே.

(ஆ)

வாதின் இடை—வாதத்தில் இடைந்த (தோற்ற.)
கூர்த்தமதியுடன் அரசுபுரி குலச்சிறையடிகள் என்க.

வேதமுத லாயகலை யாவுமுண ராமுதலை
 வெள்விடையின் மீது னார்த்தும்
 மென்கைமலர் நீட்டியுனை யேயழைத் திடுபேறு
 மேவநீ நோற்ற தென்கொல்
 ஈதனுவு மோர்கிலா யெண்ணிரண் டாயிரவ
 ரேவலுக் கிச்சை மிக்கார்
 இன்னுமெய்த் தொண்டர்பலர் துன்னிநிற் கின்றதுவ
 கெங்கும்பா சித்த மேநீ
 போதலையே னுமுனிவு றுனருளின் மூர்த்தியப்
 புத்தநந் திப்பெ யரினோன்
 புன்றலைக் குற்ற*சனி நின்றலைக் கத்தொண்டர்
 போதவாக் கொன்று போதும்
 ஆதலா லுய்யமதி யாகிலின் னேவிரைந்
 தம்புலீ யாட வாவே
 ஆனசம் பந்தன்மகன் ஞானசம் பந்தனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(௧௦)

*உற்ற அசனி பெயசொச்சத் தகர்த்தொக்கு உற்றசனி என்றாயது.
 அவ்வசனி உன்தலைக்கு வர—ஒன்றுபோதும் என்க. அசனி—இடி.
 ஆன சம்பு—ஆனையுடைய சம்பு. அந்தன்—சங்கராஞ் செய்பவன்.

சிற்பிற்ப் பருவம்.

வானிற் பொலியும் பொலம்பொகுட்டு மணிப்பொற் றேர்கள் வரிசைபுக
 மறுகி லொருபா லொதுங்குபுசெம் மணிமுன் னாய பன்னிறத்த
 மீனிற் பொலியுமணிகளினுன் மிளிர்மா மதில்சிற் றறைதெற்றி
 விதங்கள் பலநல் லுணுக்கள்பல மிசையு மதையு மறந்துமட
 மானிற் பொலியும் பிணுவனையேம் வகுக்குஞ் சிறுவீ டுன்மணித்தேர்
 வருவல் விரைவைத் தடுத்திலதே மறையுட் பொருளை வடித்தெடுத்த
 தேனிற் பொலியுஞ் செந்தமிழ்வாய்ச் செல்வா சிற்பிற்ப் சிதையேலே
 தேவர் பரவு மூவர்புகழ் செல்வா சிற்பிற்ப் சிதையேலே.

(௧)

சென்றார் செல்வார் செல்கின்ற திறத்தா ரென்றுந் திரிபின்றிச்
 சிவாநு ப*வாதி மாதுரிய திவிபா முதமே துகர்த்திருப்ப [ரூய்
 மன்றாய் மனையாய் மாளிகையாய் மலையாய் நதியாய்ச் செய்குன்
 மணியா சனமா யத்தாணி மண்ட பாதி யாய்விரிந்து

நின்றே யொளிரும் பெருவீட்டை நிறைநல் லூரிற் பெருமணத்திற்
நீன் செஞ் சோதி யாயருள்வாய் நீயே யன்றோ மலவிருளைத்
தின்றே யொளிர் மலாடியாற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வத் தமிழ்ப்பா மெய்வைத்த செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

* அதிமாதூரிய அமுதமென்க.

மாசு நீக்கி யியலொளியெண் டவம்ப லளக்குந் திருமேனி
மணநீ ராட்டி யொற்றாடை வயக்கி நறுஞ்செம் பொற்சண்ணம்
பூசி நுதல்வெண் காப்பணிந்து புரிகண் ணேறு காப்பெனுமைப்
பொட்டித் தினிய கபோலத்தும் புனைபு முச்சிப் பூமுதலாம்
‡ஆசை மணிப்பூ னுசையொழித் தாசை வளர்க்கும் பகவதியார்
அணிந்துச் சிபுமோந் தணைத்திங்ங னாட விடுத்த திதற்கேயோ
தேசு வளர்பூஞ் சேறடியாற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தென்னர் சுரனோய் முன்னொழித்த செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
‡வம்பல்-திசை. ‡ஆசை-பொன். ஆசை-குற்றத்தை. ஆசை-விருப்பம்.

இயற்கை யொளிபா லுலகின்ற விமாச லேசை யெனநினைக்கண்
டேல்வைத் தடத்திற் சிவபாத விதயர் கரத்தாற் பெற்றுவந்துண்
இயற்கை யழகே யொளிர் தரவு மின்பா லன்பாற் செயலழகும்
எண்ணுக் கடங்கா வகைபுரிந்திவ் வெழின்மா மறுகில் வினையாடும்
இயற்கை பாலப் பருவவியல் பென்று விடுத்த பகவதியார்
எந்தாய் நின்ற ணிலந்தோயு யிதற்கே சகியாள் புழுதியுந்தோய்
செயற்கை யறிந்தா லென்படுவான் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தென்னாட் டாசு முன்னாட்டு செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (ச)

தன் இயற்கையாயுள்ள ஒளியால் உலகெலாமீன்றருளும் பார்வதி
யம்மை முன்சரவணதடத்தில் உன்னைக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டதுபோல
இப்போது இப்பிரமதீர்த்ததடத்தில் உன்னைக்கண்டு எடுத்த சிவபாதவிரு
தயர் கரத்தாற்பெற்றுக்கொண்ட பகவதியார் என்க.

காண்பா ரார்கள் னுதலாய்நீ காட்டாக் காலென் சுருதிமுறை
காளந் தாரை சின்னநினைக் கருது திருப்பேர் சொலிக்காட்டின்
மாண்பார் வரவு தெரிந்தெழுந்து வணங்கித் துதிப்போ மன்னதுவும்
வணங்கு மாறு வணங்கென் லும் வாய்மைப் படிநின் செயலன்றே

பூண்பா வைக்கோர் செயலுண்டோ பூட்டு பாசத் தெமையாட்
புனித நினது வரவுணராப் புன்மையேமை முனிவழகோ [டும்
சேண்பார் பரவுந் திருவடியாற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தேரர் தமக்கு மாரநுள்செய் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (நு)

சுருதி முறைப்படி காட்டினால் கண்டுதுதிப்போம். அதுவும் நின்
செயலே. ஆட்டுவிக்கும் கயிறுபூணப்பட்ட பாவைபோன்ற பரதந்திரர்
களாகிய எமக்கு ஒருசெயலுண்டோ? உனது வருகை தெரியாதிருந்த எங்
களை முனிதலழகோ என்க.

ஆவியனைத்து மனாதிபொறி யாதி கருவி பலகுடிகொண் [குற்
டாசு புரிந்து வீற்றிருப்ப வவற்று னெருக்குண் டவைசொ லுங்
நேவல் புரிந்து துச்சிலென விடருந் திருக்கும் பொய்யுடல [மோ
மெனுஞ்சிற் நிலங்கள் சிதைக்குநினக் கெஞ்சிற் நிலமோ ரிலக்கா
மேவு மனைய வாவின்குபின் வேறெவ் வெவர்க்கு மெட்டாத
விமல ஞான சிவபோக மெய்வீ டென்று முறவருள்வாய்
தேவ ருளம்பூத் தருண்மலராற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வ மொளிருஞ் சைவநெறிச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.)

இறைவன், உடம்புகளை உயிர்கட்கே கொடுத்தனன். அவ்வுடம்பில்
மனாதி-மனமுதலிய அந்தக்காணங்களும், பொறியாதி-ஞானேந்திரியமுத
லியபல கருவிகளும் தமக்கேசொந்தமாக் குடிகொண்டு அரசுபுரிந்திருப்ப
அவ்வுயிரெல்லாம் அக்கருவிகளுடன் நெருக்குண்டு அவைகளுக்கு எவல்
புரிந்து, துச்சிலென-ஒண்டுக்குடியாக இடருந் திருக்கும் அப்பொய்யுடலா
கிய சிறுவீடுகளை ஒழிக்கும் உனக்கு எமது சிறுவீடு ஓர் இலக்காமோ—
லக்ஷியமாமோ. அவ்வுயிர்க்குப்பின் மெய்வீடருள்கின்ற நீ எமது சிறு
வீட்டை அழியாதே என்க.

தந்தை குணந்தன் மைந்தருக்குஞ் சாரா மியல்பா லீசனழித்
தலைமேற் கொண்டா மெனினுயிரைத் தங்குமுடவீற் பிரித்தவுடற்
பந்த விளைப்பாற் றுதலையப் பரமன் ரெழிலா மன்றியுநீ
பரவப் பருமச் சமணரமர் பள்ளி யருகன் பாழிகளே
சிந்த வரசை யுவந்தனரச் செயலி னீயுங் கூடலமண் [ரோ
சிதைப்ப விசைந்தாய் பரம்பரைநுஞ் செயற்கு விருத்த மிதுவன்
செந்தண் கமலச் சீறடியாற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
திகழ்பொன் னகரும் புகழ்புகழிச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

பரம்பரையாக உங்கள்செயல் சமண்பாழிபள்ளிகளை யழித்தலேயாம். உனது சைவநிலையராகிய எமது சிறுவீடழித்தல் அச்செயற்கு விரோதமன்றோ என்க.

பெற்ற மகட்கா முறுமயனீர் பிரமன் சிருட்டி யாமுடன்
பேணு மகட்கா காமையருள் பேசித் திடப்பூம் பாவையைநீ
பெற்ற மகளாய்ச் சிவசாதிப் பிறங்கு மகளாக் குபுதூய்மை
பெருமை திகழும் திவியவுடற் பெருவீ டளித்தாய் நாலுமுகம்
பெற்ற விருத்தன் றன்மகளோர்ப் பெருக்கே கண்டா னின்மகன்பாற்
பேரா யிரமா முகத்தருளே பெருகக் கண்டாய் மலவிருளைச் [லே
செற்றொள் ளொளிகூர் சேவடியாற் சிறியேஞ் சிறறில் சிதையே
செம்பொன் மாடச் சண்பைநகர்ச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

மகளைக்காமுறும் மயல்நீன் பிரமன் சிருட்டியில் வந்த உடல், நீ பேணு
மகளுக்கு ஆகாதென்னுங் கருத்தால் திருவருளானது அவ்வுடலை அரவின்
மூலமாக நீக்கிவிட அப்பூம்பாவையை நீபெற்ற மகளாகவும்சிவசாதியிற் பிற
ங்கும் மகளாகவுஞ்செய்து பெருவீடளித்தாய். அப்பெண்ணுக்குப் பெரு
வீடளித்த நீ இப்பெண்களாகிய எங்கள் சிறுவீடழித்தல் முறையன்றாத
வின்அழியாதருள்க. நீயோ அப்பெண்ணிடத்துப் பேராயிரமுகங்களால்
அருளே பெருகக்கண்டவன் என்க.

அகில சீவ தபாநிதியா யம்மை யிம்மை யும்மையினும்
அளிக்கு மிறைசேய் நீயென்கை யாரு முணரச் சோறுடன்சார்
தகையர்க் கென்று மளித்தலுடன் றகுவீ ழியினும் பற்பலர்க்கய்த்
தருமீ துடற்கா முயிர்க்கின்புந் தருது மெனநற் பெருமணத்திற்
பகர்பல் லாயி ரவர்க்களித்தாய் பரிந்து பெருஞ்சோ நதற்கெதிரோ
படுபொய் தலைமேற்கொண்டொழுகும் பாவை யனையேஞ் சிறுசோறு
திகழ்பல் லுலகும் புகழ்மலராற் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
திருவார் பிரம புரஞானச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (க)

அம்மை—வருபிறப்பு. இம்மை—இப்பிறப்பு. உம்மை—முற்பிறப்பு.
உடன்சார்ந்ததகையர்க்கு என்றும் அளித்தலுடன்வீழியினுந்தருமிச்சோறு
உடலுக்குதவியாம். உயிர்க்குதவியாய் சோறும் தருவோமெனத் திருவுளங்
கொண்டு, நல்லுர்ப்பெருமணத்தில் எல்லார்க்குங்கொடுத்தருளிய மோகூ
மாகிய பெருஞ்சோற்றுக்கு எமது சிறுசோறு எதிரோ என்க. பொய்தல்—
வீனையாட்டு.

வீட லால வாயிலாய் வினம்பி யிறப்பும் பிறப்புமிலான்
விமல னெனலுங் கல்லால விருக்க நிழலே யில்லெனலும்
பாட லால வாயிலாய் பகர்ந்து முகுந்தன் முதலமார்
பலரு மொடுங்கு மயானமலாற் பற்றென் றவாயிலானெனலுங்
காட லால வாயிலாய் கழறி விளக்கு நீகூடற் [நெளியேந்
கவின்வீட டிருப்புந் தெரித்தவினின் கருத்தின் விருத்த மன்
தேட லால வாயிலாய் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
சிவமே சுகழ்மா தவர்போற்றுந் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.)

“வீடலாலவாயிலாய்” என்றுபாடி, அதனால் விமலன் இறப்பும் பிறப்பு
மிலானென்பதும், “பாடலாலவாயிலாய்” பகர்ந்து, கல்லாலவிருக்கநிழலே
இல்லென்பதும், “காடலாலவாயிலாய்” கழறி, மயானமலால் வேறென்று
அவாயிலானென்பதும் விளக்கிய நீ “கூடலாலவாயிலாய்” என்றதனால்
அவன்கூடலிலிருத்தலுந் தெரித்தமையால், எளியேய் தேடல்-மணி முத
லியன தேடிச்செய்யுஞ் சிறுவீடு அதற்கு விரோதமன்று என்க.

வீடல் ஆல—இறத்தல் அசைவுற்றவனே. ஆலல்—அசைதல். அசை
தல் ஈண்டு இன்மையைக் குறித்தது. ஆய் இலாய்—தாய் இல்லாதவனே!
(பிறப்பில்லாதவனே!) பாடல் ஆலவாய் இல்லாய்—(விழுமியார்கள் நின்கழல்)
பாடுதலையுடைய ஆல விருகூத்தின் இடமே இல்லாகக்கொண்டவனே!
காடு அலால் அவாயிலாய்—(யாவரும் ஒடுங்கும்) மயானமல்லால் வேறெ
ன்றும் விரும்பாதவனே! எனப்பொருள்கொண்டு மேற்கூறியமுறையினி
யைத்துக்கொள்க. இதனுண்மை விரித்துரைப்பர் மேலையோர்.

சிறுபறைப் பருவம்.

வேதமுறை யோதவளர் கீதசுர நாதவகை

மேதினியெ லாழு முங்க

மிக்கசுவை யிக்கிரத மொக்கவொளி தக்கதமிழ்

வேதமுறை யேழு முங்க

நேதிகளே யாவுண்மை யுபசார மோர்ந்தவையு

ணிக்கியே பூர்வ பக்கம்

நிறுவுசித் தாந்தமே யெங்கும்பர சங்கியா

நிகழ்சமா சம்மு முங்க

ஒதிமங் குளிர்நறுக் கம்புயத் திலையமர்ந்
 துற்றபார்ப் புகளொ ம்வண்
 டொலிப்பவுறல் கட்டவிழ்த் துறுதோணி முன்புபா
 வோதிரீ சேற லேய்க்குஞ்
 சீதநீர்க் காவிரிச் சென்னிநன் னாட்டினன்
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சிவையிவனொ டதிவிழைவி னணுகவமு தருள்குமா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே. (க)

குளிர்—நண்டு. அதுகவைக்கால்களால் நறுக்கிவிட்ட தாமரைஇலை
 மேல், ஒதிமங்—(வெள்ளிய) அன்னப்பக்ஷி. பார்ப்புகளுடன்—குஞ்சுகளு
 டன், வண்டுகள் ஒலிப்ப அலைதள்ள நீர்மேற்செல்லுதல், (வெண்ணீறு பா
 ந்த திருமேனியனாகிய) நீ கட்டவிழ்த்துவிட்டதோணிமீது அடியாருடன்
 தேவாரம்ஒதிக்கொண்டு கொள்ளம்பூதார்க்கு நதியீதுசென்றதை ஒக்கின்ற
 காவிரி நாடென்க.

இருட்பெருங் கடலுள்யா மத்தினெறி யிடர்மருத்
 திடையகப் பட்டவா போல்
 எந்தையிது காறுநீ முந்துமுப தேசமா
 யேழையேங் கட்க ளித்த
 பொருட்பெருங் கடலாய வேதவே தாந்தமெப்
 புடையினு மலைப்ப நொந்தேம்
 புந்திதெளி வாகவருள் கென்றநால் வர்க்கருள்
 புரிந்தசித் தாந்த வாய்மை
 அருட்பெரிய வாகமங் கூறுசரி யாதிதொண்
 டவனியெங் கணுமு முங்க
 அத்துவித சுத்தநிலை மெய்த்தவர்சொன் முத்தினெறி
 யமுதவச னந்த முங்கத்
 தெருட்பெருங் காழிபுல கேழுமுப வாழுமணி
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சிவையிவனொ டதிவிழைவி னணுகவமு தருள்குமா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே. (உ)

வேதங்கள் வேதாந்தங்களெல்லாம், பலர்க்கும் பார்த்துவங் கூறலால்
 அவற்றுள் உண்மை இது உபசாரமிவை என்று தெரிந்துகொள்ளமுடியாத
 நிலையில் மனக்கலக்கமுற்றவர்களாய்ச் சிவபிரானோக்கி எந்தையே நீ

சுய திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

இதுவரை எங்கட்குபதேசித்த வேதவேதார்த்தங்கள், கருங்கடலில் நடுராத்திரியில் சுழல்காற்றிலகப்பட்டாற்போல எப்பக்கத்தினுமலைத்தலால் தெளிவின்றி மலைகின்ற எங்கள் புத்திதெளியும்படி அருளுக என வேண்டிய சனகாதிநாவர்க்குச் சிவனொருவனே பரம்பொருள் மற்றெவரும் அடிமைகளே என்னும் உண்மைவிளங்க அருள்புரிந்த சித்தார்த்தம் என்க. இதனை,
 “இருட்பெருங் கடலுள் யாமத் தெறிமருத் திடைப்பட் டாங்குப் பொருட்பெருங் கடலாம் வேதம் புடைதொறு மலைப்ப விந்நான் அருட்பெருங் கடலே யெய்த்தே மமைந்தில துணர்வி யாங்கள் மருட்பெருங் கடவி னீங்கும் வண்ணமொன் றருடி யென்றார்.”
 என்பதுமுதலிய கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களாற் காண்க.

அம்பொனன் மேனிநந் தேவேசர் தந்தருநு
 மம்பொனந் தாள மேயாம்

அங்கைகொண் டன்னைதரு மின்னிசைபு ணார்த்துணர்
 வகிலமுய வருள்வ மெனிலப்

பைம்பொனன் மேனியன் றமருகமு முக்கியே

பரவுயி ரழைத்துய் பான்மை

பண்ணுமப் பான்மகனி னெண்ணமும் முயிருயும்

படியருளும் வாய்மை யேயாம்

இம்பருயிர் நீயழைத் தாலன்றி நின்னைவந்

தெய்துந்தி றத்த வன்றே

எந்தையிது மார்க்கார சம்பந்த மாமிதனை

யென்றுமேல் கொண்டு ளாய்நீ

செம்பொனங் குணில்களின லந்தணன் குலமுதல்வ

சிறுபறைமு முக்கி யருளே

சிவைசிவனொ டதிவிழைவி னனுகவழு தருள்குமர

சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(ந.)

மார்க்காரம்—பூனை. இதன் சிசுக்கள் தாமே வந்து தாயை அணைவதில்லை. தாய்ப்பூனை சிசுக்களிருக்குமிடஞ்சென்று அவைகளை ஆதரிப்பதே அச்சாதியினியல்பு இதுவே மார்க்காரசம்பந்தம். குணில்—பறையடிக்குந்தடி.

ஈசனருள் காசுபெற் றப்பருஞ் சேயுமென்

றிருவீரு நானு நானும்

இருபொழுதி னும்பறை முழக்கியே சோறிட்ட

தின்றும்வெளி யாவி ளக்கும்

பேசுபுகழ் வீழியினி நீவிருல கர்க்கருளல்
 பெட்டினிது வீற்றி ருக்கப்
 பெறுந்தளி யிரண்மொங் குறுதிருத் தொண்டரின்
 பெருங்குழாம் பந்தி யாக
 ஆசிலமு துண்ணவந் நாளமர்ந் துள்தான
 மப்பெயர்த் தாகி நின்றே
 அவிர்தருந் திறனுமே வேறுசான் றினியென்கொ
 லகிலமும் பரவு வாய்மைத்
 தேசவளர் கௌணியர்க ளொண்குலச் செம்பொன்மணி
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சிவைசிவனொ டதிவிழைவி னணுகவழு தருள்குமா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே. (ச)

வீழியினில், வடக்குரதவீதியில் கிழக்கிலும், மேற்கிலும் நீங்களிரு
 வீரும் வீற்றிருந்தருளப்பெற்ற திருமடாலயங்களிரண்டும், தொண்டர்கள்
 பந்தியாகவிருந்து அமுதுண்டிடும் இப்பொழுதும் ஆண்டார்பந்தி என்
 னும் அப்பெயரே உடையதாய் அவிருந் திறனுமே, நீங்கள் இருபொழுதும்
 பறைசாற்றிச் சோறிட்டதை இன்றும் விளக்கும் என்க.

அருமறைகள் பன்முழக் கென்றுசுர பேதநோக்
 கத்தியா பகர்கள் சார்வர்
 அணையநெறி யின்றாய வாகமத் துறைமுழக்
 காமென்று சார்வ ரான்றோர்
 உரியருா னக்கொடையின் முரசுகோ டித்தலென
 வுழுவலன் பாளர் சார்வர்
 உவலைமார்க் கங்கொல்படை முரசினுர்ப் பென்றுபிற
 ருளம்வெரீஇ யுட்கு வார்கள்
 மருவுரிமை யத்துவித மெய்க்கலவி வேட்கையினர்
 மணமுழக் கென்று சார்வர்
 வாய்மைநன் மார்க்கர்செய பேரியென வேமன
 மகிழ்ச்சியிக் கெய்து வார்தின்
 திருமலர்க் கைவிசே டம்புகல வரியதிச்
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சிவைசிவனொ டதிவிழைவி னணுகவழு தருள்குமா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே. (ரு)

அத்தியாபகர்—அத்தியயனஞ்செய்விப்போர். உவ்லமார்ச்சம்—உள் ளீடற்றமதம். அப்புறமத்தினராகிய பிறர் என்க. உன்கைவிசேடச் சிறப்பினால் நீ சிறுபறை முழக்கும் இத்தொனியே, மேற்கூறிய ஒவ்வொரு வருக்கும் அந்தந்தத்தொனியாக விளங்கப்பெற்று வருவரென்க. இதனை இவரது பொற்றாள் ஓசையே ஐங்கருவி ஓசைகளாய் விளங்குதல் தெரிந்து தும்புருநாரதராதிரி ஓசைவல்லோர் துதித்து வந்தமையாலுங் காணலாம். அதனை, உம்பருலகு மதிசயிக்கும்படி மேற் சென்று ஒங்குகின்ற அத்தாள நாதத்தினது அளவில்லாத துண்மைநோக்கித் தும்புருநாரதராதிரி ஓசைவல் லோர் துதித்துமலர்பொழிந்தார் என இவர்புராணம் (நாடு) திருவிருத்தம் விளக்கும். தோல் துளை நரம்பு கண்டம் தாளம் என்பனவே ஐந்து கருவி.

வேறு.

மேக முழங்குஞ் சோகறுநீர் வெள்ள முழங்கு முள்ளபயிர்
மிக்கு முழங்கு மெய்க்கின்பம் விரவி முழங்கும் பல்லுயிரின்
பாக முழங்குங் கருவியினு லறிவு முழங்கு நிகமார்த்தத்
தருமை முழங்குஞ் சிவாகமனா லருளின் முழங்கு மிருளில்பரி
பாக முழங்குஞ் சரியாதி பாத முழங்கு ஞானது
பவமு முழங்குஞ் சிவானுபவப் பயனு முழங்கும் வியனாலகுய்
மோக முழங்குந் திருக்கரத்தான் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
மோன ஞான போனகநீ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (சு)

சோகறுநீர்—எல்லா உயிர்க்கும் சோகம் நீக்கும்நீர். நிகமம்—வேதம்
வேத நான்கு சடங்கமுறை விளக்கு தருக்க மீமாஞ்சை மீமாஞ்சை
மிருதி புராண மெனுமீரேழ் வித்தை களினால் வேதமுயர்
வாத லெனவீ ரேழுலகத் ததிக முறநால் வகைநிலஞ்சார்
அவனி வேத புருடன்முக மாகு முருத்ரை காதசினிச்
சீத நாடு கண்ணாமஞ் செழுத்திற் காழி திகழமணிச்
சிவாக்க ரம்மே யோருருவிற் சிசுவா யுயநீ போந்தனையான்
மோத முனிவர் நனிமுழங்க முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
மோன ஞான போனகநீ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (ஞ)

வேதம் ச, அங்கம் சு, தர்க்கம் மீமாஞ்சை ஸ்மிருதி புராணம் ச ஆகிய
இப்பதினான்குவித்தைகளுள் நால்வகைவேதம் உயர்வாதல்போல, (சு) உல
கங்களில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தலென நான்குவகையான பூவு
லக மேலாகவும், அவ்வேதபுருஷன் முகமாகிய ஏகாதசருத்திரம்போலச்

சீதநாடு உயர்வாகவும், அம்முகத்திற்கண்ணாகிய ஐந்தெழுத்தைப்போலச் சீகாழிமேலாகவும், அவ்வைந்தெழுத்திற் (சிவ)அக்ஷரமே உருவாக நீ அவ தரித்தருளினே. ஆதலால் ஞானைந்த முனிவர் மிக முழங்கும்படி முழக்குக என்க. ருத்ரா ஏகா தசத்தையுடையது—ருத்ராகாதசிநி என்க. சீதநாடு— நீர்நாடு. சீதம்—நீர்.

யாவு நேர்கா ணறிவிருந்தே யெல்லாஞ் செயலா முற்றறியும் இதுவு மநாதி யன்றெனிலவ் விறைமை வழுவா லியற்கையதும் மேவு நிறைவு வேறென்றை வேண்டிற் கெடலால் வரம்பிவின்பும் வேறு வயமேன் மலத்தடையாய் விழைவெய் தாதாற் றன்வய ஆவ தவிர்வ யாண்டென்று மாற்றக் குறைவி லாற்றலுமஃ [மும் தளவுட் படினவ் வலகில்செய லாகா வளவி லாற்றலுங்கொள் மூவர் முதலாஞ்சிவகுமா முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. மோன ஞான போனகநீ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (அ)

அளவில் பலகோடி அண்டப்பகுதிகளும், அங்கங்குள்ள அளவில் பல கோடி உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள்களுமாகிய எல்லாவற்றையும், அதனதன் நிலைமைமாறாமல் நேரேகாணும் சர்வவியாபகப்பேரறிவிருந்தாற் றான் அவ்வப்பொருள்களின் நிலைக்குத் தக்கபடி கூடாமற் குறையாமல் எல்லாச்செயலுஞ்செய்யலாமாதலால் அதற்கின்றியுமையாத(சர்வஞ்ஞதை) முற்றறியும், இவ்வறிவு தனக்கு இயற்கையாகாமல் மேலொருவர் அறிவிக்க இடையில் வந்ததானால், தானே முழுமுதற்கடவுளென்னுந் தலைமைக்குப் பழுதாமாதலால் (அநாதிபோதம்) இயற்கையறிவும், தான்இன்புறுதற்காக வேறொரு பொருளை வேண்டுங்குறைவு தனக்கிருந்தால், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சம் யாவையுந் தனது அடிமையும் உடைமையுமாக்கொண்டாளுகி ன்ற தனது முழுமுதற்றலைமைக்குப் பழுதாமாதலால் (நித்தியதிருப்தி) வரம்பில்லாத இன்பமும், தான் பிறர் வசப்படுதலுளதாகில், பாசத்தடைப் படுதலும், வேண்டியது கிட்டாமையும் வேண்டாதது வந்துசார்தலுமாகிய பழுதுநேருமாதலால், (சுதந்திரதை) தன்வயமும், தனதுவல்லபம்குறை வுள்ளதானால் எல்லா அண்டங்களிலும் எல்லாச்செயலும் எக்காலத்துஞ் செய்ய இயலாதாதலால், (அ லுப்தசத்தி) குறைவில்லாதவல்லபமும், இது வும் (அளவுட்பட்டதானால் அளவுட்பட்டாத செயலெல்லாஞ் செய்ய இயலா தாதலால், (அனந்தசத்தி) அளவில்லாத வல்லபமுமாகிய இவ்வாறுவித கந்தகுணங்களையுடைய (சுத்தசாட்குண்ணிய) சிவகுமா என்க.

பரமபதி சிவனொருவனே என்பதை அவனுடைய எண்குணங்களே விளக்குவன. அவை, சர்வஞ்ஞதை, அநாதிபோதம், திருப்தி, சுதந்திரதை, அ லுப்தசத்தி, அனந்தசத்தி, நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்பனவாம். இவற்றுள், நிராமயான்மாவை அநாதிபோதத்துள்ளும், விசுத்ததேகத்தை அ லுப்தசத்தியுள்ளும் அடக்கி, ஆறுகுணங்களென்றும் பெரியார் கூறுவர். இந்த ஆறும் வடமொழிகள். இவற்றுள், சர்வஞ்ஞதை — முற்றறிவு. அநாதிபோதம் — இயற்கையறிவு. திருப்தி — வரம்பிலின்பம். சுதந்திரதை—தன்வயம். அ லுப்தசத்தி—குறைவிலாற்றல். அனந்தசத்தி — அளவிலாற்றல் என்பதே அவ்வடமொழிப் பொருள்களை நேராக விளக்கும் தமிழ்மொழிகளாம். இவ்வாறே ஸ்ரீமந்நாவலர்பெருமான் பெரியபுராணம் (முகவுரை) உபோற்காதத்தில் விளக்கி வைத்தார்கள். இவர்கட்கு முன்னேப் பெரியார், அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல் நிராமயான்மா—இயற்கையறிவு. அனந்தசத்தி—பேரருளுடமை என்று தாற்பரியப்பொருள்தந்து விளக்கிவைத்தார்கள். அப்பொருளையும் மேற்கொண்டு “கோளில் பொறியில்” என்னுந்திருக்குறளில்பரிமேலழகருரைக்குப்பின் விளக்கிய அந்நாவலர்பெருமான் தமது உபோற்காதத்தில் அவ்வாறுவிளக்கியது அம்மொழிகளின் நேர்பொருளும் விளக்கமாகுகளென்னுங்கருத்துப்போலும். இயற்கையறிவிருந்தால் இயல்பாகவே பாசநீக்கமுளதாம். இவ்வொற்றுமைபற்றியே, இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல் என்று நேர்பொருள்தரும் நிராமயான்மாவை, இயற்கையறிவென்று நேர்பொருள்தரும் அநாதிபோதத்துள் அடக்கினர் பெரியார். நிராமயம்—ஆமயம் இன்மை. ஆமயம்—நோய். அது மலநோய். அந்நோயின்மை, இயற்கையறிவாலுள்ளதே. சத்தியே—அருளாம். ஆகவே முன்னையோர் கூறிய தாற்பரியப்பொருளும், நேர்பொருளும் விரோதமாகா. ஆதலால் நமது நாவலர்பெருமான் கூறிய அந்நேர்பொருள்களையே இச்செய்யுளிலமைய வைத்தேன்.

விக்கி நேச னீநினைமுன் விழைந்து தொழுவார் வினைமுடித்தி விழையார்க் கிடர்செ யென்றருளும் விமலன் ருனுந் தொழாமவிடர் புக்க தெனவச் சிறுத்தவனைப் பூசித் திடர்தீர்ந் தஃதெனமுப் புரஞ்செல் காலை விண்ணவர்துர்ப் புத்தி நோக்கி யேசிறிது நக்க வளவே புரம்பொடித்து நடித்த முறைபோ லுலகுய்ய நவிலு மிளஞ்சேய் போனீயு நடித்த னோக்கி யீதுரைத்தாம் முக்க ணமலன் நிருமதலாய் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே மோன ஞான போனகரீ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (சு)

ஒழிவி லநாதி போதாதி யுபர்மங் கலமே நிறைதூய்மை [தல்
யுணர்மெய் மனமு மீற்றின்மருஉ முலகுங் கிடத்தன் மலமெலித்
வழுவி லருட்சத் தியைக்கூர்த்தல் வழங்கு மொளியே முதற்பொருள்கள்
வயக்குஞ் சிவநா மந்தனக்கே மன்னு மவனே பதிசீவிப்
பழிவில் சீவன் றென்மையிற்கூ டத்தன் பெத்த நிலைப்பசுக்கள்
அவற்றைப் பிணிக்கும் பாசவிய லாதி விளக்குஞ் சித்தார்தம்
முழுது முணர்த்துஞ் சிவகுரவ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
மோன் ஞான போனகரீ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (க௦)

வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாய் விளங்குவதும், அவ்வேத மத்
தியில் உயிராய்நின்று நடத்துவதும், அதர்வசிகையில், மற்றெப்பொருளும்
அந்நியமாதலால் அவையாவுங் கைவிட்டுச் சிவத்தைச்செய்கின்ற சிவன்
ஒருவனே தியானிக்கத்தக்கவன். அதர்வசிகைமுற்றிற்று என்று முடித்
துக் கூறப்பெறுவதும் (சிவ) என்னுந் திருமந்திரமே. சிவ சப்தத்தின்
பொருள், மங்கலம், சுத்தம், கிடத்தல், மெலிவித்தல், கூருவித்தல், ஒளி
முதலியனவாம். அநாதியாயுள்ள முற்றறிவு முதலிய குணங்களினிறவே
மங்கலம். அந்வாதசிவத்துவமே அதிசுத்தம். (சி) என்னும் தாது கிடத்
தலெனவும், மெலிவித்தல் கூருவித்தலெனவும் பொருள்தாலால், முடிவில்
உலகெலாந் தன்னிடத்து ஒடுங்கியிருத்தலும் மெய்யன்பர் மனமெலாஞ்
சார்ந்து தங்குதலுமே கிடத்தல். ஆன்மாக்களின் பாசசத்தியை மெலி
வித்தல், ஞானசத்தியைக் கூருவித்தல், எழுத்துநிலைமாறி வசி என்னும்
போது (சுயம்பிரகாசம்) ஒளி என அப்பொருள் விளக்கங் காண்க. இத்
தகைய சிவநாமம் தனக்கேயுடைய அவனே பரமபதி என்று அப்பதியினி
யல்பும், கரம்போகங்களை துகர்ந்து சீவிக்கும் நிலையில் சீவன், அநாதியே
சிவவியாபகத்துள் வியாப்பியமாய்நிற்கும்நிலையிற்கூடஸ்தன், பாசத்தாற்
பந்தப்பட்டநிலையில் பசுக்கள் என்பனவாதியாக அந்தந்தஅவசரம் நோக்கிக்
கூறும் பலநாமங்களையுடைய பசுக்களினியல்பும், அப்பசுக்களைப் பிணிக்கும்
பாசங்களினியல்பும், அப்பாசநீக்கமும் சிவத்துவப்பேறும்முதலியவற்றை
விளக்குஞ் சுத்தாத்துவிதசித்தார்த சைவநிலைமுழுதும் போதிக்கின்ற சிவ
குரவ என்க.

—o—o—o—

சிறுதேர்ப் பருவம்.

நிறையாரு யிர்த்தொகுதி புறமாய பற்பனெறி
நிலையாவ டெத்து முறையே

நிகழ்கால வற்றினனு பவமார்மு திர்ச்சியினி

னிரையேவ முக்கள் பலவாய்

உறலோர்ப் னைத்தும்வரி சையிலேவி டெத்துமுடி
 யுறமேனெ றிக்கு வருவான்
 உளநேர்தெ ருட்கியுறு பெருதோ னித்தூரிய
 வுபதேச மற்பு மிகவே
 பெறுவானி சைத்துநனி முனைவாச னைப்பழைய
 பிழையாய புத்தி வருமேற்
 பிரிவாகி முற்றுமழி தாவேந சித்துநிலை
 பிறழாது றைத்தல் புரிவான்
 சிறுதேரு ருட்டலுன தியல்பாத விற்குரவ
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(க)

சிவைதந்தபாலை அருந்துசம்பந்த. அதனை, தேவாரத்தில் வைத்து
 எங்கும் உந்துசம்பந்த என்க. உம் உந்தாயதெனினுமாம்.

ஓதுமுறை யாதுமறி யாவெளிய ரேமுரையி
 லுளவாம்வ முக்கள் கருதேல்
 ஓருநின தாடல்களி கூரும்வகை காணுநசை
 யோவாது றுத்த லுணர்வாய்
 கோதிலிசை தேர்கிலர சாவிபொழி யாதுயநி
 கூறுதமிழ் வேத முறையிற்
 கோழைமிட ருககவி கோளுமில் வாகவிசை
 கூடும்வகை யேழை யடியார்
 யாதுசொலி னாலுமதை யேமகிழு மீசனென
 வேபுகலும் வாய்மை யால்வ்
 வீசன்மக னீயுமெம தாசையுனி யாசையிரி
 யின்பநிறை யன்பு தருவான்
 சீதமண நாரம்பு சாதமலர் றேர்செங்கை
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(உ)

தேவாரம், பண்ணிசையுடன்பாடத் தெரியாதார், அசாவி—பராமுக
மாய் விலகாது இயன்றனவுபாடி உய்க எனுங்கருணையால், “கோழைமிட
ருக்கவி கோளுமில வாகவிசை கூடும் வகையால், ஏழையடி யாரவர்கள்
யாவைசொன சொன்மகிழு மீச னிடமாம்” என்று நீ பாடியருளியதனால்
எங்கள் வழக்கள் கருதாமல் ஆசையையே நோக்கி ஆசை—குற்றத்தை
இரிக்கின்ற அன்பு தரும்படி சிறுதேருட்டுக என்க.

அப்பரே யென்றுநீ சேய்முறைமை கொண்டுபே

ணரசடிகள் பூந்து ருத்தி

அணிநகர்த் திருமடா லயமிலக வீற்றிருந்

தமலனைப் பாடி வாழ்நாள்

ஒப்பிலுழ வாரத்தி னற்பணிசெ யிடமெலா

முவலைமத வைண வஞ்சாரர்

துழல்கொடிய ரகசிபுரி பழுதெலா முட்கொளா

தொண்சகிசெய் சாந்த நிலைமேல்

எப்பொழுது நிற்பதனை நீயுணர்ந் தக்கொடிய

ரிடரொழிய வருளும் வாக்கின்

இருநிலம்பெ டித்தனைய பதகரில் லொடுமாழ்ந்

திறப்பமெய்ச் சைவம் வாழ்ச்

செப்பருமி வற்புதம் பற்பலசெய் சிற்பரம

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சுவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ஈ)

முத்தொழிவின் மத்தியதி திக்கதிப னாயும்விட

மோதியுட லங்க றுத்த

முராரிமுன் புராரியாற் றெய்யனா யவனுருவ

முத்தியிற் சித்து நோற்ப

மைத்தவொண் கந்தரத் தெந்தைநங் கந்தனே

மானுடச் சட்டை சாத்தி

வண்காழி வருகாலை யிங்கேகு நிற்கருண்மென்

மாற்றநின் றோற்ற வாய்மை

உய்த்துணர்வி லார்வேறு கத்தினது மாற்றவே

யோதியாங் கனைய மாற்கல்

வுருவளித் துலகெலாஞ் சென்னிமேற் கொள்ளநின்

றோங்குசிவ லோக மேகச்

சுஅ திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

சித்திரத் திண்பெருந் தேரில்விண் ணுய்த்தவன்

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ச)

செம்பவள வண்ணமும்.

பானுமதி தேர்மணிவி மானமுதல் விண்செலும்

பண்பொழித் தோங்கு விர்தப்

பருப்பதத் தின்செருக் கொருகணத் தொருகையாற்

பாற்றிவிண் னெறிவ குத்த

ஞானவண் குறுமுனிய *நாளுமிந் நாளினு

நமந்துபோற் றுங்கு ரவநீ

நவையமண்முன் மதமிகையின் மகமுடிவி னப்பிருத

நானக் குவந்து மறையோர்

மானமிகு தேரினுற லாதிசெய லோர்கிறிது

மாறாது மேலு மேலும்

வளர்த்துநன் னெறிமுறைந டத்தவந் தாயதை

வயக்கிடுங் குறியி தாமே

தேனொழுகு செங்கமல வம்புயா சலசூவ

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ரு)

†அந்நாள்—சுப்பிரமணியரூபகாலம்.

எண்டிசைம ணங்கமழ்பு கொண்டலைய லேத்துவிண்

ணைகுபைங் காக்கள் பூக்கொண்

டிரும்பொடி சுரும்புட னணிந்துகண் ணீர்பொழிந்

திண்டவொர் †மராள மேறு

மண்டுதன் புடையுறவொர் கொன்றைபொன் பூத்துமேல்

வயங்கிறு லொழுக வாங்கோர்

வண்களிற் றெதிர்நிற்றல் வெண்பொடிக் கண்டிபுனை

மாதவத் தொண்ட ரீண்டப்

பண்டருஞ் சொன்மானி யார்குலச் சிறையடிகள்

பாங்குறப் பூழி யன்முன்

பரிந்துநீ யருளமுத முகமொழுக வந்தவப்
பான்மைநேர் காட்டு மூழித்
தெண்டியின் மேற்றேணி புரபோத குருநாத
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சுவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(க)

*மரானம் — அன்னப்புள்.

களமர்வன் காலையும் பேர்க்கவொண் ணுவங்
கணத்துரப் பொலிசெய் வாக்காற்
கார்மேதி யோடவெடி பாய்வாளை மீன்கள் பல
காயநெறி யால்வி ரைந்து
வளமருவு செம்மணிச் சோபான மாதியால்
வயங்குசெஞ் சோதி சூழ்ந்து
மன்னுசீ தளதூய நீர்வாவி சார்ந்தின்ப
மாறாது லாவ னல்லூர்
அளவில்சீர்ப் பெருமணத் துன்வாக்கின் மலமோட
வாழ்பவக் குழியி னீங்கி
அருண்ஞான நெறிகூடி வருசிலர் பலர்சோதி
யதனுட் சிவாது பவமே
தினேதருமெய் காட்டுசீ காழியெம் பெருவாழ்வு
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சுவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(எ)

ஆறுமுக னாயிரண் டும்மியற் றினமியா
மானந்த ரூபத் தினேம்
அனுக்கிரக மொன்றையே புரிதுமென் றோர்வதன
னையதனை யேபு ரிந்துங்
கூறுமுக மெங்குமமை யாதொருங் கருளவுட்
கொண்டதற் குரிய வாற்றல்
கொள்ளிடங் கொள்ளிடக் கரைநலூ ரலதிலென்
குறிக்கொளீஇ யத்த லத்திற்

சாறுமுக மெனவியா சங்காட்டி யேகுகாற்
 சண்பையை வணங்கி மீளாத்
 தன்மையுஞ் சிவபோக மணவனுக் கிரகமத்
 தலம்பலர்க் கருளு மாண்புந்
 தேறுமுக மாயுலகெ லாமுணர வைத்தவன்
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (அ)

நாம்ஆறுமுகனெனவந்து அதுக்கிரகம் நிக்கிரகமிரண்டுஞ்செய்தோம்.
 நாமோ சத்தும் சித்துமாகிய சிவசத்திகளின் ஆனந்தரூபத்தினம். ஆனந்த
 ரூபத்தில் அனுக்கிரகம்ஒன்றுமாத்நிரம் நிகழ்தலேமுறையெனத் திருவுளங்
 கொண்டு, ஒருமுகனாய் அந்தச்சம்பந்தநாமத்துவந்த நீ தேவாரங்கூறும்
 முகம்—சிவஸ்தலங்களினிடமெங்கும் அனுக்கிரகமே புரிந்தும் அம்மட்டி
 லமையாமல், அவ்வனுக்கிரக முழுதும் ஒருமிக்க ஓரிடத்திற்செய்யவுளங்
 கொண்டு, அதற்குரிய எவற்றினுஞ் சிறந்த அதிமகிமாவிசேடஸ்தலம் நல்
 லூர்ப்பெருமணமென்றே கருதி, சாறுமுகம்—முதன்மையான திருக்கல்
 யாணமென்றொரு வியாசங்காட்டி சீகாழிநின்று செல்லும்போது, இனி
 அங்குவாராமை குறிப்பால்விளங்க அத்தலத்தைவணங்கி, இப்பெருமணமே
 நித்தியகல்யாண சிவபோக அனுக்கிரகத்தைப் பல்லாயிரர்க்கும் ஒரே முகூ
 ர்த்தத்தில் தரத்தக்க மாண்புள்ளதென்று யாவருநேரே தேறுமுகமாயுணர
 வைத்தவன் என்க.

புள்ளேறு முன்கொடிக ளுள்ளேறு மரசெனும்
 பொற்பேறு வாய்மை யடையில்
 புகழேறு பெயரினுந் தேற்றுமே நெனும்நிடைப்
 பொற்கொடியி னேர்ம றைத்த
 கள்ளேறு சமணர்வன் கழுவேற வேந்துநத்
 கதியேற வெப்பு டன்குன்
 கழிந்தேற மெய்யன்பர் களியேற வுலகெலாங்
 கவினேறு பூதி யாதி
 வள்ளேறு சித்தாந்த வழியேற வேறுகொடி
 மாண்பேற வைத்த நின்னை
 மதுரேச ரோவாது காணவோ நின்செயல்
 வயக்கவோ துவச தருவில்

தெள்ளேற வைத்துவகை கொள்ளநிற் கின்றவன்

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(க௯)

கருடக்கொடி முதலியவற்றுளுயர்ந்த அரசு எனும் பொலிவுமிக்க உண்மையை, புகழ்மிக்க ஆனேறு என்னும் அடையில்லாத பெயரினும் தேற்றும் ஏறு எனும் கொடியின் ஏர்—எழுச்சியை (சைவஒளியை) மறைத்த கள்ளமிக்க சமணர் என்க. வண்மைமிக்க சித்தார்தவழி. மதுரேசர் முன்னுள்ள துஜத்தம்பத்தில் ஞானசம்பந்தர் மேற்குமுகமாக வீற்றிருந்தருளுஞ் சிறப்பினுண்மை, அவர், அக்கொடியின் மாண்பு சமணரால் மறையாது எங்கும்விளங்கும்படி அவரைவென்ற ஜெயஸ்தம்பமாக நிறுத்திவைத்தமையாலென்க. சிவாலயரிஷபதுஜத்தம்ப சதுரசிகண்டத்தில் சுவாமியும் அம்பா விநாயகசுப்பிரமணியமூர்த்திகளிருத்தல் சிவாகமவீதி. மதுரையில் அத்துஜத்தின் பச்சிமத்தில் ஞானசம்பந்தரிருத்தல் நோக்கியும் அவர் சுப்பிரமணியரே என்பது தெளிவாம்.

மணியொலியின் மிக்குநிக முலகெலா மென்றசொலின்

மாக்கதை முடிந்த வாய்மை

மத்தியிறு வாயினும் விளக்குநட ராசரருண்

மாமொழிச் சேக்கி ழார்வாய்

அணியருள வருபுரா ணத்துணின் சரிதையடி

யேற்கவர் மலர்க்க மலமெல்

அடிகளறி வித்தளவு சிறிதுரைசெய் தேனென

வருளியாங் குன்சொ ரூபத்

துணிவுநிலை யணிவகையெ லாம்விளக் கினியபல

தூச்செயல்க ளேனை யுண்மைத்

தொல்புரா ணதியருள் வாக்கெலாஞ் சிவதலத்

தொகையெலாஞ் சொலவு முற்று

திணியநின் மகிமையெவ ரறியவல் லுநர்பரம

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(க௦)

மணியை அடித்தால் அதன் ஒலி நீண்டுநின்றல்போல, மிகுந்து நீண்டு சென்று விளங்கும் உலகெலாம் என்ற அருள்மொழியினால், மாக்கதை நிறைவேறிய உண்மையை அதன்நடுவிலுமுடிவிலும் அம்மொழியைவைத்து விளக்குகின்ற நடராஜர், அருண்மொழித்தேவராகிய சேக்கிழார்வாக்கினின்று வெளியிட்டருள வந்த பெரியபுராணத்தான், சிறிதுரைத்தேனென்ற படி உன்சொருபரிச்சய நிலையாகிய அலங்காரவகையெலாம் விளக்குதாச் செயல்கள் புராணவாக்கெலாஞ் சொல்லவுந் தலமெலாம் அங்கங்குள்ள ஐதிகங்களால் விளக்கவும் முடிவுபெறா. ஆதலால் நின்மகிமை எவர் அறிய வல்லாரென்க,

வேதம்வே தாந்தம்பு ராணமிதி காசாதி
 மிக்கினிது வாழ வனைய
 மெய்ப்பொருள்வ டித்துரிய கைப்பொருளி னல்குதமிழ்
 வேதமுறை வாழ வாய்மைப்
 ாபுதமுறு காமிகம தாதிபா கமவாழ்வு
 பொலிவுறச் சிவமெய்ஞ் ஞான
 போதாதி மெய்கண்ட நூல்வாழ வனையநெறி
 போற்றுசந் தானம் வாழத்
 தாதமார்க் காதிநாற் பாதகத் தாத்துவித
 சைவசித் தாந்தம் வாழத்
 தகுபூதி கண்டிபஞ் சாக்கரமெ னுஞ்சைவ
 சாதனம லிந்து வாழச்
 சீதள வயற்புகலி நாதபர சிற்சுமர
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே.
 சிவைபால ருந்துந்து திருஞான சம்பந்த
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே, (கக)
 ாபுதம்—பரிசுத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

. திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்

மு ந் தி த் து.

உ
சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தராமூர்த்தி பிள்ளைத் தமிழ்.

காப்பு.

பொன்னிலவு மாலையெனு மாநறுந் துணர்மேவு
பூங்கொன்றை தார கச்செம்
பொருள்வேறு தேவர்பாற் செல்லாது தன்னையே
புகலுதலை நேர்வி ளக்கித்
தன்னைமுழு முதல்வனென் றருணால்கள் யாவையுஞ்
சாற்றுண்மை தேற்று வேணித்
தந்திமுக வைந்துகரன் முந்தைவினை சிந்துமலர்
சந்ததமு வந்து பணிவாம்
பன்னுபிர கிருதியுட றுன்னியுத் யோகநம்
பரமனரு ளாற்கி டைத்தப்
பவனங்கள் போற்றுமய னரியாதி யமரா
பத்திரிய வங்கை நீட்டி
அன்னர்மய லுற்றோட வருவிடஞ் சம்புகனி
யளவாயொ டுங்க வாங்கும்
அருண்மேனி யாலால சுந்தரனை வாழ்த்துபிள்
ளைக்கவிக் கருள்க வென்றே.

பொன்மாலை எனும்படி துணர்மேவு கொன்றை மாலையானது, தான்
பிரணவாகாரமாய் விளங்கலால், பிரணவப் பொருள் விராயகனாகிய தன்
னையே பொருந்துதலை நேர்விளக்கி, தூல்கள் சாற்றுண்மையைத்தேற்றிக்
கொண்டிருக்கப்பட்ட வேணியையுடைய ஐங்கரன் என்க. அப் பவனங்
கள்—அப் பிரகிருதி மாயா புவனங்கள். சம்புகனி—நாவற்பழம்.

சிவபிரான்.

தன்னதன தந்த்தான தன்னதன தந்த்தான
தன்னதன தந்த்தான தனதானனா.

மதியிதழி கங்கைவேணி மதிமுகிந மம்பைபாக
மகிழ்வொளிர் சிங்கரூப மதுபீடமேன்
மருவியெதிர் நின்றவாடி நிழலைநம சுந்தராவீம்
மகியுயிர்க னுய்ந்துவாழ வருவாயென
அதனில்வரு கின்றதேவை யணிமைநிலை நின்றபூதி
யலர்கைமிசை தந்துமேவ வருளாமுஞள்
அவனியுறு கென்றுகூறி யருள்கயிலை நம்பர்தூய
வடிமலர்க ளன்பினோடு பணிவாமரோ
விதியின்வழி வந்தமாயை யுட்கள்பல துன்றுசீவர்
வினைவலிக டந்துமீள்வில் வியன்வாழ்வதே
விரவவருள் கின்றதூய தமிழ்மறைவி ளம்புமாறு
விழைநிழலின் *வந்த வாய்மை மிளிர்ஞானமாம்
முதிருமெழி லின்பமேனி கொடுநிலவு தம்பிரானை
முகிழ்வெண்மதி கங்கைவேணி முடியோனைமா
முனிவர்தொழு சுந்தராதி பணையருள்செ யெங்கள்வாழ்வை
மொழிதமிழி னின்சொன்மலை முறைவாழவே. (க)

*வந்த தம்பிரானை என்றியையும். கங்கைவேணி—அன்மொழித்தொகை.

மதி முகி நம் அம்பை—மதிக்கத்தக்க முகத்தையுடையளாகிய நமது மாதா. வேணி நம்பர் என்றியையும். அம்பை இடப்பாகத்தமர்ந்து மகிழ், மந்திரமய சிங்கபீடத்திருந்து, நிழலை நமது சுந்தரா! வருவாயென்றழைத்து அதனில் (தமது சடாமகுட காளகண்ட திரிநேத்திராதிபைமந்த சிவரூபியாய்) வருகின்ற தேவனாகிய ஆலாலசுந்தர ருத்திரமூர்த்தியை,—தந்து மேவ முன்னாள் அருளிப் பின்னாள் அவனி உறுக என்றருளிய நம்பர் என்க. சீவர்கள்,—கடந்து—விரவ அருள்கின்ற தமிழ்வேதம் பாடியருளவே கண்ணாடி நிழலினின்று வந்த—ஞானமேனி கொண்டு விளங்குகின்ற தம்பிரானை—ஆன்ம நாயகனும்,—வேணி முடியோனும் சுந்தராதிபனும் எங்கள் வாழ்வுமாகிய அவனை, மொழி—பாடுகின்ற—பிள்ளைத்தமிழ்மலை முறையாக வாழும்படி, நம்பர் அடிமலர் பணிவாமென்க.

உமாதேவி.

தனத்தன் தனத்தன் தனத்தன் தனதானன.

திருமங்கைதன் மருமந்தனி திகழ்விண்டுவை முதல்வானவ
தினமுந்தொழ வவர்தந்துயர் தெறநன்றருள் கயிலாயமன்
அருளென்றுரை தனத்திக மலர்கின்றதொர் நிலையடியில்
அழைத்தது மிருபெண்களி னவிர்தொண்டுகொ ளுமைமா
வருமங்கணி நமதம்பைபொன் மலைமங்கையை மணமேவுநன்[தவி
மலர்கொண்டடி தொழுதின்புற வளரன்பொடு துதிசூறுதும்
மருவுப்பவ மொழியும்படி வழியன்பரை யெளிதாளருள்
மலர்சுந்தா வரதன்கழல் வளைபுங்கவி யினிதாகவே. (12)

அந்திகம்—சமீபம். கயிலாய மன்னினுடைய அருளே என்று நூல்
புகல் தனது சமீபத்துள்ள நிலைக்கண்ணுடியினின்று வரும்படி அழைத்து
வந்த அறிந்திதை, கமலினி என்னுமிருசத்திகளின் தொண்டுகளை ஏற்
றுக்கொண்ட-உமையை, அவ்விருசத்திகளையுந் திருவருளால், பத்திரிகளா
கக் கொண்ட-அருள்மலர் சுந்தரவரதன்கழற்கு வளைகின்ற கவிமாலேஇனி
தாகும்படி கூறுதுமென்க.

விநாயகர்.

தன்ன தானதன் தந்ததன் தன்ன தானதன் தந்ததன்
தன்ன தானதன் தந்ததன் தனதாத் தன.

பரம னுணைவழி நின்றபல புவன மாளமார் துன்றசுரர்
படர்செ யாதமுத முண்டுசுக நிலேமேற் கொள்வான்
பரிவி னுலுதவு மின்பநல வினைய தேலுமரி முன்புதன
பதமு னுதுகடை தந்துகடல் விடமோதலாற்
கருகி வாலுடலு மஞ்சியர னருளி னுலுணர்வு கொண்டுதன
கமல பாதமதி றைஞ்சவமு தினிதூட்டுவான்
கருணை கூர்சமுக னங்கணுல குயமுனையெழுச யம்புருவு
கவின நாரைநக ரின்கணில வொருகோட்டனார்
உரிய பூசனைசெய் தன்புநிறை முழுநி வேதனமு முண்கவென
வொருவு ருதுதுதி நம்பியளி யுடன்வேட்டுண
உவகை யாலரசு ளங்கொணலன் வினவி யாரருளி னின்றலகம்
உயமு னுளில்வரு தொண்டர்தொகை வகையாக்குமா
பொருள்வி லாசமுரை தந்தருள்செய் கவிவ லானமல தந்திமுக
புனித னீடுபத புண்டரிக நிதமேத்துவாம் ிண்டுரைசெய்
பொருவி லாவனைய தொண்டர்தொகை யதுதி யாகர்முதல் கொ
புடவி வாழவரு சுந்தரன கவிபூக்கவே. (13)

அமரர், மேற்கொள்ளும்படி உதவும் நல்வினையானாலும், அரி, விக்கி
 னேசனாகிய தன்பதமுன்னுமல் கடல் கடைந்து விடம்மோதலால் உடல்
 கருகி அரனருளாலறிந்து பதமிறைஞ்சலால் அக்கடல் கடைந்து அமு
 தெடுத்து அமரார்க்கு ஊட்டும்படி கருணைகூர்ந்த சுமுகனும், சுயம்புருவங்
 கவின நாரையூரிலிலகு ஒருகோட்டனும், நம்பியாண்டார்நம்பி, இந்நிவே
 தன முழுது முண்கவெனவேண்ட அதற்குபகராணமாக அவரன்பையும்
 வேட்டுண்டு, திருமுறை கண்ட சோழமகாராஜா திருத்தொண்டர் சரித்
 திரமும் தேவாரமிருக்குமிடமும் தெரியமனங்கொண்டு வேண்டிய நன்
 மையை நம்பிமுகமா வினவி, உலகெலாம் அருள்நெறி நின்றும்படி முற்
 காலத்து வந்தருளிய திருத்தொண்டர் சரித்திரத்தை, அந்நம்பி வகையந்
 தாதி செய்யும்படி அத்திருத்தொண்டத்தொகைப் பொருள் விரித்துரைத்
 தருளிய கவிவல்லானுமாகிய தந்திமுக புனிதனது சர்வ வியாபக பதபுண்
 டரிகத்தை, தியாகேசர் தந்த முதல்கொண்டு அத்திருத் தொண்டத்
 தொகை பாடியருளிய சுந்தரனைப் பாடும் இப்பிள்ளைக்கவி பொலிந்து
 தோன்றும்படி ஏத்துவாம் என்க. திருத்தொண்டத்தொகைக்கு விநாயகர்
 பொருள் கூறியதை, சேக்கிழார் புராணம் (உக) பாட்டிற்காண்க.

சுப்பிரமணியர்.

தான தனதன தந்த தனதன தய்ய தனதன தனதாத்தன.

மாயன் மலர்விழி வந்த மடவியர்

வைய நிகழ்சர வணமேற்றனை

மாறின் முறையின்ம ணந்து மருவுற

மையி லுளநினை வுடனேற்றறத்

திய மததக னஞ்செய் தனிவிழி

தெய்வ நலனருள் செயறேற்றியத்

தேயு விழியினி விற்பு ருவின்வரு

செய்ய குமரனை முனர்மாத்தவம்

மேய மடவியர் பின்பொர் வடிவுற

மெய்ய மணமுறை யினிதாற்றுசெவ்

வேளை யமலன்மு சூந்த மனைவியை

விள்ளு முறைகொளும் வினைபோற்கொளா

தேய னையர்பிரி வின்றி யுடனுற

வெய்து குகனைமெ லடிபோற்றுதும்

ஏத மறவரு சுந்த ரனைநம

தெவ்வ மறமொழி கவிசூட்டவே.

மாயன் விழியில் அமுதவல்லி, சுந்தாவல்லி, என்றிருபெண்கள் தோன்றினர். அவ்விருவரும், சரணப் பொய்கையில் இனி அவதரிக்குஞ் சண்முகனை மணந்து மருகும்படி அத்தடத்தில் தவஞ்செய்திருப்ப, மதனை எரித்த விழியே பின்பு சிறந்த நன்மைதந்தருளிய செயல் தேற்றும்படி அத் தேயுவிழியில் வந்த குமாரனும், முன்தவஞ்செய்திருந்த இருவரும் தன் ஆணையின்படி பின்பு வேறுவடிவுற்றுவர மெய்ம்மை மணமுறைசெய்துகொண்ட செவ்வேளும், தன்பிதாவாகிய அமலன், முகுந்தனாகிய மனைவியை ஒவ்வோர் காலத்துக் கிரகித்து நீக்கிவிடும் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டதுபோற் கொள்ளாமல், அவ்விருவரையும் எப்போதும் பிரிவின்றி இச்சாசத்தியும், கிரியாசத்தியுமாயுடனிருக்கும்படி எய்திய சுகனுமாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவடிபை, உலகெலாம் ஏதம் நீங்கும்படி வந்தருளிய சுந்தரனை நமது துன்பநீங்கப்பாடிய கவிமாலையை அவனுக்குச் சூட்டும்படி போற்றுதும் என்க.

சண்டிசுரர்.

தான தானன தந்த தனதன தான தானன தந்த தனதன
தான தானன தந்த தனதன தனதானன.

வேத வாகம நிர்தை சிவபத பூசை யாதிய நன்றி வினையிடர்
மேதை மாதவ ரன்பர் பழிமொழி யிவையாதிய
வீறு பாதக மொன்று புரியினு மேவ ராயினு மந்த வினைஞரை
வீடு மாறுகொல் கின்ற செயலினை யருணூல்களவ்
வோது தீமைவ ளர்ந்து நனிதுயர் மோது ருமவி ரங்கி யவர்தமை
யோகை யோடுபு ரந்து தவுமற வினையாமென
வோவி லாதுரை யன்பு தருமொழி வாய்மை நேருணர் கென்று நிறையளி
யோடு பூசைசெய் கின்ற பொழுதிட ருறுதிதுசெய்
தாதை தானையெ றிந்து முழுதருண் மேவி யேசிவ னின்ப மகன்முறை
சார்பு வாழ்நிலை தந்து மகிழ்வுறு பெருவாழ்வினன்
தாவி லாதொளிர் கின்ற வளமலி சேய்ஞ லார்வரு மெங்கள் பரமன்மெய்
சாரா மாவருள் சண்டி யடிகள்பொன் மலர்கூறுதும்
நீதி யாதிகை வம்பல் குலனினு மேல தாகிவி ளங்கு சிவகுல
நீர்மை யோருக வென்ற னையர்குல மகவாகினன்
நேய நீடருள் கொண்டு வருசிவன் நாவ லூரிறை சுந்தரன புகழ்
நீடு பாடல்கள் நன்று நிறைவுற வருள்வானரோ, (௫)

வேதாகமங்களை நிந்தித்தல், சிவபூசைக்கு இடர்செய்தல், உண்மை யன்பரைப் பழித்தல் முதலிய மகாபாதகங்களில் ஒன்றுசெய்யினும் செய்

தவர் எப்பெரியராயினும் அவரை உடனே கொல்லுதல், அப்பாதகம்
மேலும் வளர்ந்து பெருந்துன்பமாய் வந்துமோதாமல் இரங்கிக்காத்தரு
ளும் புண்ணியச்செயலாமென்று அருள்நூல்களுரைக்கின்ற அன்புமொழி
யினுண்மையை, நேரேயாவருங் கண்டிய்கவெண்ணுத் திருவருள்வசமாய்கின்று,
தாதைதானே எறிந்து அருள்மேவிய சிவன்மகனும்,— வாழ்வின்னும்,—பரம
னுமாகிய சண்டியடிகள் மலர்போனும் அடிகளை, சதாசிவமுகத்துவந்த ஆதி
சைவகுலமானது பிரமன் முகம், புயம், துடை, பாதங்களில்வந்த பிரமகுல
ங்கனெவற்றினுமேலான சிவகுலமென்னும் உண்மை யாவரும் ஒருக என்
னுங் கருணையால், அச்சிவனேயாகிய தானே அவ்வாதிசைவகுலமகவாகின
வனும், சிவாசாரியனும், இறையும், சுந்தரனுமாகிய அவனது புகழைப்பாடு
கின்ற இப்பாடல்கள் நிறைவேற அருளும்படி கூறுதும் என்க.

காப்புப் பருவம்.

பொற்சபையி னித்தநட நத்திலகு சிற்பரன
பூசைமகு டாக மஞ்சொல்.

புனிதமுறை புரிகின்ற தில்லைமூ வாயிரம்
பொருவிலந் தணர்க ளெம்மான்

மெச்சசிவ விரதநெறி யாண்டும்வழு வாநிலை
விளக்குதிரு நீல கண்டர்

விரவுமனை யாதிபெய் பற்றுமற் நின்னருளின்
மேவியற் பகைநா யனார்

நச்சுமா கேசுரர்கள் பூசையான் வீட்டுநிலை
நாட்டினைசை மாறர் நீற்று

நல்வேட மேபோற்று மெய்ப்பொருண்மெய் யன்பரை
நயந்துபணி விறன்மிண் டர்சீர்

† எச்சில்கோ வணநிறையி னன்புதரு மமர்நீதி
பெழுவரடி மலர்போற் றுவாம்

இவர்க்கடியன் யானெனந விற்றியரு னாவல
நிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(சு)

† எச்ச இல்—எஞ்சதவில்லாத.

பத்தரிடர் பாற்றலே முத்தியென மேற்கொளெறி
பத்தர்வெண் ணீறு கண்டு

பகைவன்வா ளாற்பிரா ரத்தவன் பகைவென்ற
பரமரே னாதி நாதர்

சுத்தநிலை யன்பின்சொ ரூபமே யுருவாய்
 தோன்றல்கண் ணப்பர் கமழந்
 தூபத்தி ருப்பணியர்* சிவனைநேர் காண்கலையர்
 தொடரிருண்ம லங்க னைந்த
 தொத்துமண மகள்குழல ரிந்துதவ கஞ்சாற
 ருரியமா வடுவை நேரே
 ஊட்டுமரி வாட்டாய ரைந்தெழுத் தோசைவட
 முய்த்துவிடை மேற்ப ரமனை
 யித்தரையி னீர்த்தினருள் பெற்றவா னாயனா
 ரெழுவரடி மலர்போற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்பியரு னாவல
 றிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(௨)

* திருப்பணியராகிய கலையரென்க.

நீறுகண் டிகைவேணி மும்மையாற் சைவநெறி
 நிறுவியா சாண்மூர்த் தியார்
 றிறைமலர்ப் பணிசெய்து பெருமணச் சோதிதா
 னிழலில்வாழ் முருக னார்மெய்
 கூறுருத் திரசெபதி யானநிய மத்தினருள்
 கொண்டபசு பதிநா யனார்
 கோதிலன் பாற்றமது சாதிரிய மத்தொண்டு
 குறைவறப் புரிந்து முனியாய்த்
 தேறுகுஞ் சிதபதத் தேறுநா னைப்போவர்
 திருவுளக் குறிப்பு னார்ந்து
 செறியமுக கிளைநீக்கு முரியநற் பணியாக்கு
 தெய்வத்தி ருத்தொண் டனார்
 ஈறில்பூ சனையுண்மை தேற்றுசண் டசனா
 றிருமூவ ரடிபோற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்பியரு னாவல
 றிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(௩)

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்டலகர்
 தெளிவுபெற் றுய்ய வந்த
 திருநாவி னுக்கரசர் சைவப்ப யிர்க்குதவி
 செய்வேலி யாய்வ ளர்த்த

பெருமபி நங்குலச் சிறைநாய னார்*தனைப்

பேணுபெரு மிழலை யன்பர்

பித்தனம் மத்தனுக் கம்மைகா ரைக்காற்

பிராட்டினம் பாட்டி யார்மெய்

அருள்கின்ற வாகீச சொரூபநனி தேற்றியரு

ளப்பூதி யடிகள் வாய்நீர்

அன்புநீ ரென†மனையை நீக்காது டன்கொண்டவ்

வருள்போற்று நீல நக்கர்

இருள்வென்ற தொண்டருக் காணியெனு நமிநந்தி

பெழுவாடி மலர்போற் றுவாம்

இவர்க்கடியன் யானெனந விற்பியரு னாவல

ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(ச)

* தனையென்றது இப்பாட்டுடைத் தலைவராய சுந்தாரை.

† அன்பு நீரென்று சுவாமி கனவிற்கூறியபின் நீக்காது கொண்டு போற்று நீலநக்கர்.

‡ தன்னருள்செய் கண்களிற் பன்னிருமெய் நாமந்

தரித்தசீ காழி தனிவிச்

சகமூய்ய வந்தசம் பந்தவேள் சத்திசிவத்

தன்மைசேர் *பரவை யார்தன்

நன்னிலைமை யருள்கொண்டு தேற்றேயர் கோன்சைவ

நயமனுத் திருமு லனார்

நாட்டமற் றமணர்கெட் டோட்டமுற் றெழியவரு

னுட்டமிசு தண்டி யடிகள்

என்னிலையி னின்றெனினு மன்பர்பூ சனைபுரித

லேநவை யொழித்து மெய்வீட்

டின்புதரு மென்றுபுரி மூர்க்கரா ஞர்த்தியா

கேசர்நேர் வந்து வேள்வி

யின்னமுது கொள்ளவருள் சோமாசி மாறனா

ரிருழுவ ரடிபோற் றுவாம்

இவர்க்கடியன் யானெனந விற்பியரு னாவல

ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(ரு)

‡ தன் என்றது வந்தருளியசம்பந்தராகிய சுப்பிரமணியரை. *பரவை யாருடைய நன்னிலைமை தன்னுடைய நன்னிலைமை என்க. தன்-சுந்தரர் ௨ நயமனு—(ருத) திருமந்திரம்.

செய்யும்வினை செய்வான தன்பயன் சேர்ப்பவன்
 செப்புநாற் பொருள்கள் சைவத்
 திருநெறியி லன்றிவே நின்றெனுமெய் கண்டது
 தெளிந்திதுகு தப்பற் நிவாழ்
 பொய்யில்சாக் கியரன்பர் பூசைசிவ தருமங்கள்
 போற்றுஞ்சி தப்பு வியனார்
 பொருவிலா வரியசெயல் செய்துதிரு வடியிற்
 புகுஞ்சிதுத் தொண்டர் வண்ணன்
 மெய்யிலுவர் கண்டுநீ நெனநமந் தடிமையுரை
 மேலுஞ்சொல் சேரர் பெருமான்
 விழுத்தொண்டர் யார்க்கும்வேண் டுவகொடுத் திடரின்றி
 மேவவருள் கணநா தனார்
 எய்துதிரு வடிபொன்முடி யாக்கொண்ட கூற்றுவரில்
 விருழுவ ரடிபோற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்றியரு னாவல
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(சு)

அரணையே பரவுகவி பாடும்பொய் யடிமையில்
 லாதபுல வோர்கள் வேணி
 அவிர்சிரங் கண்டெரியின் மூழ்கும்பு கழ்ச்சோழ
 ராதிரைநன் னுள்க டோறும்
 மரபினை யவர்பூசை புரியுநர சிங்கனார்
 மணிமீன ரற்க ளித்த
 வள்ளலதி பத்தாடி யவர்பூசை யிடையொல்கு
 மனைகாந் தடிந்து தாமே
 ஒருவில்பூ சனைபுரிக லிக்கம்பர் திருவிளக்
 குரியமனை விற்று மேற்றி
 ஒளிக்கலியர் சிவநிந்தை புரிநாவை யரிசத்தி
 யொன்சிவத லங்கள் போற்றி
 இருளறுங் கவிபாடு மையடிக ளிவரெண்ம
 ரிணையடிகள் போற்று கிற்பாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்றியரு னாவல
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(சு)

சிவயோக மேற்சோதி யாச்சிகை விளக்கிடு
 திருக்கணம் புல்லர் சிவமுட்
 டிகழ்கவிகள் வேந்தரைப் பாடிவரு வாய்கொண்டு
 சிவனடியர் பூசை யாற்றி
 அவர்காரி காழிவாழ் வடிபரவு நெல்வேலி
 யமர்வென்ற நெடுமா றனார்
 ஆனந்த மபிடேக மன்பழுத் மறிவொளி
 யகக்கோயி லான்ம லிங்கத்
 துவமான ரகிதசிவ பூசையன் வரதமு
 முஞ்நிறியருள் பெறுவா யிலார்
 ஒருவாத வருள்வலியி னான்மெலியர் பகைகள்வென்
 றுறுகலி கொண்டி னமுதம்
 எவரேனு மன்பருக் கூட்டுமுனை யடுமன்ப
 ரெனுமைவ ரடிபோற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்றியரு னாவை
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(அ)

பரமசிவ னூலயத் தொருபுற மொதுங்கிவீழ்
 பனிமலரை முன்னெ டுத்த
 பத்தினி திருக்கையை வீட்டுங்க முற்சின்கர்
 பரவடியர் பூசை நியமம்
 பொருளிலா மையினமுவல் சகியாது தம்மனை
 புகுந்துதிரு டுந்தொண் டரைப்
 போற்றிநெற் காப்பைத்தி றந்துமுழு துங்கொளப்
 புகலிடங் கழிநா யனார்
 ஒருவுமலர் மோந்தமூக் கரிசெருத் துணைபூசை
 உறுபசி வருத்து பொழுதும்
 உஞ்நிறியருள் பொற்படிக் காசுகொள்பு கழ்த்துணை
 யுவந்துகொண் டருள்கெ னத்தம்
 இருமகளிர் மணமிசைய வேண்டுகோட் புலியன்ப
 ரெனுமைவ ரடிபோற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்றியரு னாவை
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(ஆ)

பதியுமா பதியெனத் தேர்ந்துண்மை பத்தராய்ப்
 *பணிந்துடற் பற்றொ ழித்தோர்
 பாமனைப் ஓபாடலே யிடையீடில் பணியெனப்
 பகர்வாக்கு முற்க டந்தோர்
 விதிநிலை நீசித்தஞ்சி வன்பாவில் வைத்ததுமுன்
 விரிதத்து வங்க டந்தோர்
 விமலனா ஞுரிற்பி றக்கமுன் னேற்றமா
 வியன்சிவக ணங்கள் வேணி
 மதியன்ப ரார்த்தபூ சனையுமுப் போதினும்
 வயக்கியுல சூய் வருள்வார்
 மறைபரவு திருநீறு மேனிமுழு தும்பூசு
 வார்களப் பாலு மடியின்
 இகமுறச் சார்ந்துவாழ் கின்றமெய் யன்பரெனு
 மெழுவரடி மலர்போற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்தியரு னாவல
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(௨)

*பணிதல் உடற்றொண்டு. அதனால் உடற்பற்று முதலிய பற்றுமுற்று
 மற்றவர். ஓபாடல்—வாக்குத்தொண்டு. அதனால் வாக்குத்தத்துவ முத
 லிய பற்றுமுற்றுமற்றவர். நீசித்தஞ் சிவன்பால்வைத்தல் மனத்தொண்டு,
 அதனால் மனோதத்துவ முதலிய பற்றுமுற்றுமற்றவர்.

புறக்கோயி லிற்சிறப் புதுமகக் கோயில்புரி
 பூசலார் ஓ தந்தை யார்போற்
 புகலிமணி சுவிகரித் தன்னையென மேற்கொண்டு
 புகன்மங்கை யர்க்க ரகியார்
 நிறக்கோவ னாதியன் பர்க்குதவு நேசர்முன்
 நிகழ்ச்சியோர்ந் தானை செல்லா
 நிலையசிவ தளிபலபு ரிந்தகோச் செங்கனார்
 நிகமசா ரத்தென் வேதம்
 உறக்கோலி விட்டினம றைச்சேய னித்துறையு
 முயர்வாழ்வு பெற்ற பாணர்
 உலகமுய வந்ததன் றந்தைதா யென்றோத
 உறுதவம் புரிந்து பாசம்

இறப்பேணி வருசடைய ரிசைஞானி யாரென்னு
 மெழுவரினை யடிபோற் றுவாம்
 இவர்க்கடியன் யானெனந விற்தியரு னாவல
 ரிறைக்கினிய காவ லுறவே.

(கக)

ஓ தந்தையார் போல்—தமது தந்தையாகிய சிவபிரான் காணக்கா
 லம்மையுரைத் தனக்குத் தாயாகச் சுவீகரித்தது போல்.

செங்கீரைப் பருவம்.

பொன்னிதழி வேணிமுடி யண்ணன்மறை நாமுன்பு
 பொதுவினுல கோர்நி லைக்குப்
 பொருந்தப்பு கன்றனம தன்சார போதநிகழ்
 புரிதாத்து விதவாய் மையே
 பன்னுறுசி நப்பாக வினியதமிழ் வேதம்
 பகர்ந்துசத் திநிபா தமெய்ப்
 பாவனர்க் குதவியுய் வித்தனங் கடனெனப்
 பரிந்துதன் சார பூதம்
 நன்னிலைய நின்னிடையொர் காரணமி சைத்தனைய
 நவில்கயிலை நின்றயுத் ததோர்
 நயவாணை பேணியருண் மகவாகி யுலகுய்ய
 நண்ணினைய தற்கி ணங்கச்
 செங்கிலைசெ யாலால சுந்தரத யாநிதே
 செங்கீரை யாடி யருளே
 செகமேழு *முரைமேவு திருநாவ நகர்வாழ்வு
 செங்கீரை யாடி யருளே.

(க)

0 சாரபூத—சாரமாத் தோன்றிய. *உரை—புகழ்.

திருக்கயிலை புக்குமென் சிவரூப சுந்தரர்
 திரும்பினர் புவிக்க ணென்றே
 தெளிவின்றி விமுகரா யுலகரிழி யாமையுஞ்
 சிவனணிமை சேர்ந்து வாழ்தண்
 ணாருட்பெரிய ரேனுமணு வழவினிழி வார்களென்
 றஞ்சிநின் றுய்யு நலனு
 மாகுமித னுலென நின்னிடத் தோர்குற்ற
 மார்த்தினில னுய்க்கு மாறெண்ம
 பொருட்கருணை நோக்கியொரு போதுஞ்செ லாதநின்
 போதமன மாதர் மீது
 போக்கநீ யிப்பழுது போக்குமா புடவியிற்
 போகென வரன்ப ணிப்பத்
 தெருட்குழவி யாய்நாவ நகர்க்குவரு மாதேவ
 செங்கீரை யாடி யருளே

திவியரும் பாவுதமிழ் மறைதருஞ் சிவசூரவ
செங்கீரை யாடி யருளே.

(2)

0 எண்ணுகின்ற சிவபிரானது பல பொருள்தரும் கருணைத் திருவுள்
ளம் நோக்கியே நீ இதற்கு முன் ஒருக்காலஞ் செல்லாத நிர்மலமனசை
வலிந்து மாதர்மீது போக்க என்க. இதனை,

மாத வஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத்

தீதி லாத்திருத் தொண்டத் தொகைதரப்

போது வாரவர் மேன்மனம் போக்கிடக்

காதன் மாதருங் காட்சியிற் கண்ணினார். என்ற திருவிருத்தத்
துள் (போக்கிட) என்ற பிறவினை தெளிய விளக்கும்.

அறனருண் முதற்சிறப் பார்ந்தசான் ரோருடைய
தாந்தொண்டை நாடு வடபால்

அன்னமிக் குடையதாஞ் சோணடு தென்பாவி

னமையநடு நாய கச்சீர்

நிறையுநடு நாட்டுஞ் ராந்திருமு னைப்பாடி

நிகழ்நாடு பல்லு ழிசெய்

நீள்பெருந் தவத்தின லுலகெலா முய்யவரு

ணிமலமக வாகி வந்த

குறைவிலா நிறைகருணை வாரியே மெய்ப்போத

கோமளா னந்த வடிவே

குணப்பெருங் குன்றமே தெள்ளித்தெ ளிந்தன்பர்

குலமெலா நுகரு மழுதே

சிறைமேவு மனிபாடு பொழிவை எனகராளி

செங்கீரை யாடி யருளே

சிவமணநி றைந்ததமிழ் மறையருட ரும்புநித

செங்கீரை யாடி யருளே.

(ந)

திருவருட் செல்வமுழு முதலீச னைப்பாடு

திறத்தகென் பொருடேற் றுமத்

திருமுனைப் பாடிநாட் டுயிரெனச் சிறந்திலகு

திருநாவ லூர்செய் தவமே

உருவமாய் வருமாதி சைவகுல மணியென்ன

வுலகெலாம் போற்று சடையர்

உயர்தவத் திசைஞானி யாரொடு மறைச்சிகையி

ஒளிர்நாவ லூர் சனை

அருவுருத் திருமேனி தீண்டிமுப் போதினு

மருச்சித்து நோற்று வந்த

அருந்தவப் பயனாகி யவ்விருவர் நாப்பண்மூ

வாண்டுதிகழ் மைந்த னெனுமா

தெருளுநிலை நின்றிலக முய்யவரு செல்வனே

செங்கிரை யாடி யருளே

சித்தாந்த சைவநெறி வைத்தாண்ட தெய்வமணி

செங்கிரை யாடி யருளே.

(ச)

திருமுனைப்பாடி என்பது, திரு-அருட்பெருஞ்செல்வனாகிய. முனை-
முழுமுதன்மையீசனை. பாடி-பாடுதலையுடையது. என்னும்மெய்ப்பொருள்
விளக்குகின்ற முச்சொற்றொடர் மொழியாய் அந்நாட்டின் பெயராய்
விளங்குவது. சுந்தரரானவர், சடையர் இசைஞானியாரிருவருக்கு மத்தி
யில் திருவருளால் மூவாண்டு மைந்தராய்த் தோன்றியருளினரென்னும்
உண்மையைத்திருநாவலூர்ப்புராணம் தெளிய விளக்குகின்றது. “சடைய
னார், மனைவியிசைஞானியொடு...மலர்ணையில் வதிந்து...கழறுங்காலை...
இருவர் நாப்பண், “ஆன்றரவி மதியிரவி வாரமுத் திரத்தினிசி யடர்சே
வோரை, மூன்றுவய தொடுமதலை பற்பலபூ டணத்திலக முக்கட் டே
வன், தோன்றினனென் றுளமகிழ்ந்து சடையனார் கரத்தெடுத்துத் தோ
ளிற் சேர்த்தார், வான்றருமென் மலர்சொரிந்து வளவார்த்துந் தூபிமுழக்
கும் வானோ ரார்த்தார்.” என்னும் கவியாற் காண்க. இங்கு முக்கட்டேவ
னென்றதும் சிவனே சுந்தரர் என்பது விளக்கும். இன்னுமிதன் விரிவை,
நமது சிவசுந்தரசாயானுப சிவமகிமாசங்கிரகத்திற்காண்க.

திகழாதி சைவகுல மகவாகி வரமுனருள்

செய்தயிலை யண்ண ருளே

திருமேனி யொளியருட் செயல்கள்குண மாதியாற்

சிவனேயெ னக்கண் டுநேர்

மிகுமாத வப்பெரிய ரடிபோற்று நம்பிநனை

மேவியா ளுர னென்று

விழைதனா மம்புனைந் ததன்மேலு மென்றுநீ

வேண்டுவன செயல்வி ளக்கித்

தகுமாவ ளர்ப்பவள ராளுர திருவீதி

தனிலொளிர்நின் மேனி யழகு

தனைக்கண்ட வசமாகி நரசிங்க ரபிமான்
தனையராக் கொண்டு போற்றச்
செகமேழு முப்பவளர் மகமேன்மை செய்யுமணி
செங்கீரை யாடி யருளே
சிவனேரொர் வடிவாகி வருநாவ நகர்வாழ்வு
செங்கீரை யாடி யருளே. (டு)

யாதூதி அரித்தியதவங்களின் மேலாய்விளங்கும் சரியாதி நால்வகைத் தவத்தினராகிய பெரியோர், உனது மேனிஒளி அருட்செயல் குண முத வியவற்றுள்ள அருமைகள் நேரே கண்டு சிவனே என்று போற்றுகின்ற நம்பியாகிய உன்னை, பூமிக்கு வரும்படி அருளிய கயிலை அண்ணல், பிரி வாற்றாது வந்து தன்னுடைய ஆரூரன்னன்னும் நாமம் புனைந்து, முதலிற் செய்த இந்நாமகரணச் செயலாலேயே இனி எப்போதும் ஷெண்டுவுண தானே செய்தலை விளக்கி வளர்ப்பவளர் ஆரூர என்க. இதனை, பெரியபுரா ணம் “தம்பிரானருளினாலே தவத்தினான் மிக்கார் போற்றும், நம்பியா ரூர னென்றே நாமமுஞ் சாத்தி” என்றுவிளக்கல் காண்க. இதன் பொ ருள், தனது அருளினாலே தம்பிரானால் நம்பியானவர் ஆரூரன் என்றே நாமமுஞ் சாத்தப்பெற்று என்பதாம். நாமமும் என்ற உம்மையும் இனிச் செய்யும் பற்பல செயல்களும் சிவனே செய்தலை விளக்கும்.

வேறு.

விரியுமு வப்புற வளரிள மைக்குளும் வேதமெய் நன்றோதும் விமலநெ றிச்சிறி தொழிவற வுப்த்தற வினைமண முன்புரியும் மரபுவி ளக்கிய புகுமறு கிற்கவின் மாதர்கள் வென்றேறுன் வளரெழி லைப்புக்குப் பொழுதினு மிக்கருள் வாரிதி தந்தேயவ் வருமய லைத்தெறு சிவனென நிற்புகல் வாய்மைபு ணர்ந்தேநின் மலரடி யைத்தொழ வனைவரு மற்புத மாமண மென்றேசெய் அருமனை யிற்புகு மமலசி வப்பொரு ளாடுக. செங்கீரை அளிநிறை பக்குவர் முடியடி வைப்பவ னாடுக செங்கீரை. (சு)

வேதம் மெய்—வேதமும் அதன் மெய்ப்பொருள் விளக்கும் சிவாகமு மாகிய இரண்டும்ஒதும் பரிசுத்த வைதிக சைவானுட்டான சிவநியமங்களை அதிவிஸ்தார ராஜவரிசையுவுகையுமிசைய வளர்ந்து வருகின்ற இளமைப் பருவத்திலும், சிறிதும் வழுவாமல், செய்துவந்து, இல்லறநெறி மணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டிய முறை விளக்கும்படி மணக்கோலங்கொண்டு செல்கின்ற வீதியில், நீ (கசு) வயசுக்கானைப் பருவத்தனாயிருந்தும், வீதி மாதர்கள் அழகுமிக்க தருணிகளாயிருந்தும் அவர்கள் எவற்றையும் வெண்

றுயர்ந்த உன் அழகையே புகழ்ந்து உன்னையே காமித்து நிற்குஞ் சமயமாயிருந்தும் அப்பொழுதிலும் நீ அவர்களை மோகித்து நோக்கும் பருவச் செயல் சிறிதுமின்றி, அவர்களுக்கும் அருள்பொழி நோக்கமேதந்து அம்மயலைத் தெறும் காமாரியாய சிவனென்றே உன்னைப் புகலும் உண்மையறிந்து யாவரும் உன்னடிதொழ, இது அற்புதமணமென்றே செய்கின்ற அத்திருமனையிற்புகு சிவப்பொருளே என்க. இதனை சேக்கிழார்,

“கண்களெண்ணிலாத வேண்டுங் காளையைக் காணவென்பார்
ஆண்டகை யருளிளேக்கின் வெள்ளத்து ளிலைந்தோமென்பார்
பூண்டயங் கிவனேகாணும் புண்ணிய மூர்த்தியென்பார்.”

முதலியவாக அம்மாதர் புகழ்ந்தமை முதலியவற்றுள் காண்க. அப்புகழ்ச்சியும் ஆறுவிதமாய் அமைந்தது சுத்தசாட்குண்ணிய சிவனே என்பதை விளக்கும். அலைந்தோம் என்றது காமித்தகருத்து முற்றாமையால் நீங்கவும் விடாமல் அவ்வருள் தன் வசமாயிழுத்தல் நோக்கியே என்க.

நியதியின் மாறியொ ரனுபவ மாவிக ணோர்கில வென்றோர
நிகழுமுன் னுமண மொழிபுபின் னீர்மண நேருக வென்றேயவ்
வியன்மொழி வேதியர் கானில் வாவண மேன்மக னந்தாதைக்
கிதுமுறை யலவென வுடனது கீறிமு னேகுறு மெந்தாய் பின்
னுயர்விடை மீதிலம் மறையவ னேருற வோதிர மந்தேயவ் [பின்
வுடையவன் வாய்மைசொல் வதுவின வாவினி தோகைம லர்ந்தே
அயர்வறு தமிழ்மறை யருளிய குருபர னுடுக செங்கிரை
அகனமர் நாவனன் னகர்வரு காவல் னுடுக செங்கிரை. (எ)

வினைப்பயன்களை ஆவிகள் முன்பின் மாறாமல் இன்னின்ன காலத்து அனுபவிக்குக என்று நியதித்தவத்தால் நியமிக்கப்பட்ட முறைமாறி அனுபவம் நேராதென்பதை உலகுணரும்படி, நியமிக்கப்படாமல் இப்பொழுது நிகழும் முதல் மணம் ஒழிந்து, நியமிக்கப்பட்ட இருமணங்கள் பின்பு நேருக என்றுளங் கொண்டு வந்து அதற்குரிய இயல்பை மொழிகின்ற சிவ வேதியர் கையிலுள்ள ஆவணத்தை, மகனும் தந்தையுமாகிய நம்மிருவருக்கும் ஆவணமேன் என்னுங் கருத்தால் பறித்துக்கிழித்து அவ்வேதியர் முன் ஏகிய எந்தாயே, பின் அவர் நேர் துதித்து நமந்து, அவ்வுடையவர் உன்னை நோக்கி, முன்பும் நீ தொண்டன் உன் தேவாரங்கேட்க நாம் கருதிய வேட்கை அதிகரித்தலால் நாம் உன்னைப் பூமிக்கு ஏவினோம். அப்படியேவந்தனை. வருதற்கு நாம் காரணங்காட்டி நியமித்த இருமணத்துக்கு வேறாய் முற்பட்டு வருமணமான துன்ப ஒழுக்கம் உன்னைத் தொடராமல் தடுத்து ஆண்டோம் என்னும் வாய்மை சொல்வதைக்கேட்டு மலர்ந்து பாடிய குருபரனே என்க. இம்மணத்தைத் துன்பொழுக்கமென்றமையால் இனி வருமிருமணம் துன்பனுஷமில்லாப் பேரின்பமென்பது தெளிவாம்.

*போதர முனம்விழை மெய்ச்செய நேற்றிய போதக மைந்தாரீ பூமியில் வருமா பிற்கியல் பாக்கொளல் பூசனை யென்றாலும் ஏதமி னலன்மிகு மர்ச்சனை பாட்டென வேறினை நன்றோகை யேகொள நீநவில் பித்தநல் வாக்கினை யேமுதல் கொண்டோதென் றோதிறை பணிகொடு முத்திசெய் பாட்டுல கோர்மலம் வென்றேற ஓகையி னருள்பர சுத்தசி வார்ச்சக வூர்பல சென்றேயவ் வாதிபி னருண்முறை யாய்புகழ் பாடிறை யாடுக செங்கீரை ஆகம நெறிபுரி யோகர்க ளிறையவ னாடுக செங்கீரை. (அ)

* போதர முனம் விழை மெய்ச்செயல் தேற்றிய—சுந்தார் பூமிக்கு வரும்படி இறைவன் முன் விரும்பிய மெய்ச்செயலைத் தெளிவிக்கும்படி. அது சுந்தாரைத் தேவாரம் பாடச்செய்தற்கு விரும்பிய செயலென்க.

வேறு.

மதிதிக ழிதழிக ளணிசடை முடியினில் மைந்தார் கங்காதி மழுமறி திரிவிழி மணிமிட றிவைகள் கரந்தே வந்தாலும் முத்திரெழி லொளிதிகழ் திருவுரு வியல்பிலம் முன்பார் பெண்பாகன் முழுதருள் சிவனுரு வெனநனி திகழ்திறன் மொய்ப்பா ரன்பாளர் கதிருநி தரிசன முறையெளி தருண்முறை கண்டே நன்றோதக் கருணைசெய் தவர்பவ வினையற வருளையு கந்தே தந்தாளும் சிததிறை சடையர்மெய் யருள்பெறு தவமக செங்கோ செங்கீரை சிவனடி பரவுறு கவிவல குருபர செங்கோ செங்கீரை. (சு)

கயிலையில் மணிமிடறு முதலிய விளங்குஞ் சிவரூபியாயிருந்தருளிய னீ அதை மறைத்து மனிதரூபியாய் வந்தாலும், உன் திருமேனியில் நிக ரின்றி விளங்கும் அழகு ஒளி முதலியவற்றி னியல்பினால் அச்சிவரூபி யென்றே விளங்குதலை அன்பாளர் கண்டு துதிப்ப அவர்க்கு அருள் தந்தா ளும் தவமக என்க. சிதம்—நூனம்.

வானுல கினிலுறு மின்பமு முத்தியில் வந்தா ருஞ்சாரு மாபுரி நலனறு பந்தமு றுத்தும வண்சா ருந்தேவர் ஞானமெய்ந் நிறைவில ரிர்தநி லத்தினர் நந்தா வன்போடு நாடுறு தவநிலை நின் றுறு பக்குவ நன்றே கொண்டேறு மேனிலை வருபவ ரென்றவ ருக்கினும் விண்போய் நந்தாத வீடருள் குவமென வந்தரு ளிப்புவி வென்றோ ரின்பாரத் தினதை யறவரு ளானன குருபர செங்கோ செங்கீரை தேவரு மடிபணி நாவலர் முடிமணி செங்கோ செங்கீரை. (க௦)

வானின்பமும், யாரேனுமுத்தி சாரும்படி புரிகின்ற நற்றவத்தைக் கெடுத்துப்பந்தப்படுத்தும். அவண்சாரூந் தேவரும் சிவஞான நிறைவிவர் இப்பூமிபினர் தவநிலை நின்று பக்குவமுதிர்ந்து மேல் நிலை வருபவர். ஆதலால் இவர்கள் அரிபிரமேந்திராதியருடைய விண்ணுலகங்களை அடைந்து அனுபவ முடிவிறீழிழிந்து நிர்க்கதியராய்க் கெட்டுலையாமல் நித்தியமுத்தியருள்வோமென்று வந்தருளி என்க. தினதை—எளிமை.

தாலப் பருவம்.

வானும் பரவுந் திருப்பெண்ணை மறிவெண் டிரைமேன் மராளமரை மலரி லிருந்து செலவிருபான் மலர்செங் கமல நிரையினிசைத் தேனின் றெலித்தன் மணக்கோலந் திகழுந் திருநீற் றருண்மேனிச் செல்வ னீயத் திருப்புத்தூர்த் திருவீ தியில்வெண் புரவியனை மேனன் குலாப்போங் காலிருபால் வீதி மாத ரருளொளியேர் மேனி நோக்கி யவசர்களா விளம்பு செவ்வாய் விரிந்தெழுசீர் மாணு நாவ லூர்ச்சைவ மணியே தாலோ தாலேலோ வரனே நிறைபே ரருடருசீர் வள்ளால் தாலோ தாலேலோ. (க)

திரை, புரவி. திரைமேல் மரைமலர், புரவிமேல் சேணம், மலர்மேல் மராளம்-அன்னம், சேணமேலிருக்கும் நீற்று மேனியனாகிய நீ. இருபாற் கமலங்கள், வீதி மாதர் முகங்கள். கமலமேல் தேன்—வண்டுகள் ஒலித்தல் அம்மாதர் வாயினின்று விரிந்தெழுகின்ற உன்னை விரும்பிப் பேசும் ஒலி மாணுமென்க. சீர்—ஒலி.

மலர்தண் பொழிலிற் றுணர்தூங்கு மல்லி முல்லை மாதவிமுன் வல்லி செறிசூ முலின்மலர்கொய் மாத ரொடுமா டவர்செறிய அலர்வண் டிசைப்ப வாவி†யரி யரற்ற மலர்பூந் தளவுபடர்ந் தாங்கோ ரிதழி யிடைநிற்ற லணிபூ மணப்பந் தரினுறவர் பலரு நெருங்க வின்னிசைகள் பாட முழுவ முழங்குநதின் பைம்பொன் மேனி வெண்ணீறு பரவ நீவீற் றிருந்தருளும் நலனேர் விளக்கு நாவலூர் நாதா தாலோ தாலேலோ நவினுன் மறையை வடித்ததமிழ் நாவா தாலோ தாலேலோ. (உ)

† அரி—தவனை. அது அரற்றுதல் முழவினொலி போலும்.

உம்பர்க் கழுதூட் டுதுமெனமா லுள்ள படிசெய் செயல்முடியா
ஒன்றோ பாதற் திரனென்ப துணர்த்தி யதுவே யுட்கருகுந்
துன்பச் செயலாய் விடந்தூர்த்தத் துணைய வோடிக் கயிலையிறை
தூய சரண்புக் குயிர்பிழைத்த தொன்மை சுருதி யும்விளக்கும்
வம்பிற் புகல்வார் மாற்குமுதன் மையாங் கவரவ் வளவினுளம்
மகிழ்க நாவற் கனியளவாய் வருமா வாங்கி யவ்விடத்தை
நம்பற் கமுதாம் படியளித்த நாவ லூர தாலேலோ
ஞான மயச்செந் தமிழ்பாடு நாதா தாலோ தாலேலோ. (ங)

வாரி விடமுண் டெமைக்காத்த மட்டி லொழியா தகங்கொடுபின்
மயங்கிப் பரநா மெனச்செருக்கி மலையா வகைநேர் கண்டிய்வான்
ஆரும் விடத்தைக் களத்தமைத்த வருளை மறப்பி னுய்வரிதென்
றயன்மான் முதலோர் கயிலாய மடுக்குந் தோறு மணிகண்டம்
நேரு நோக்கி நினைந்துருகி நீங்கா வடிமை தாங்களென
நிற்ப துணர்த்த நூலெல்லா நினைவு மாறி மெய்ந்நோக்கார்க்
கார வுரைத்து மென்னுவ லரசே தாலோ தாலேலோ
அமல ஞான சுகோதயவா ரமுதே தாலோ தாலேலோ. (ச)

அமுத மொன்றே விழைந்தனமில் வாழி பலமாண் பொருடந்த
தானு ருளே யெனவோரா தவையொவ் வொன்று மெனக்கெனக்கென்
றிமிரா சையிற்கொண் மான்முதலோ ரிடர்கூர் விடமே லெழும்போதும்
எமக்கெ னும் னுமைக்காட்டி யிரிந்த தோர்ந்து மதனைநீ
நமனை விளித்தாற் களித்தோம்பு நலனு லன்றோ சிலரிந்நாள
நண்ணுத் தலைமை விழைந்தரிக்கு நவிறற்ற் கிடமா கியதந்தோ
எமையா ளரசே நாவலா ரிறையே தாலோ தாலேலோ
இறவா விற்ப நிலையருளு மெந்தாய் தாலோ தாலேலோ. (ரு)

இமிர்தல்—ஒலித்தல். அது சுண்டு மிகுதியைக் குறித்தது. நுமை
என்றது, சிவ சுந்தாரிருவரை. நாவலாரிறையே, மால் முதலோர் விஷத்
துக்கு உங்களைக் காட்டிவிட்டு ஓடியதறிந்தும், அவ்விடத்தை நீ வாங்கி
இயமனைக்கொன்ற சிவனுக்குக்கொடுத்து அம் மால் முதலோரைக் காத்த
நன்மையாலன்றோ! உயிருட னிருக்கின்றார்கள். இருத்தலாலன்றோ!
சிலரிந்நாளில் மால் முதலியார்க்கும் பொருந்தாத புரத்துவநிலை புகலுற்ற
கிடமாய் தென்க. அந்தோ! அதனுலன்றோ அவர்கள் அதிகாரமித்து
வேதார்த்தத் தெளிவாய்வினங்கும் சித்தார்த்த சைவநிறைதெ செய்யவும் ஏம்
மலர்கள் வாதித்து மறுத்து நிறுத்தவும் நேர்ந்ததென்பது குறிப்பு.

வேறு.

மாதவ னாதிய ராவிகள் வீவுறு மாவரு வல்விடநீ
வண்கையில் வாங்கிலே யேலவ ரன்றொழி வார்பின வர்க்கிறைமை
யோதுந ரிலையர னன்பரு மிவ்வுரை யொழிசுவ ரஃதொல்லா
துண்மைநெ றிப்பர சைவநி றுத்திட வுள்ளன வொருகோடி
வேதமு தற்பிர மாணம வற்றினில் வேண்டுவ நன்றோதி
மெய்ம்மைதெ ருட்டிநல் லய்வழி காட்டுதன் மேதகு தொண்டென்றோ
நாதவி டத்தினை யேன்றம ரர்க்குயிர் நல்கினை தாலேலோ
நாவலர் காவல சேவலர் பாவல நாயக தாலேலோ. (க)

நாவலர்க்கதிபனே! சேவில் வரும் சர்வ வல்லவருடைய பாவலனே!
நீ விடத்தை வாங்கிலேயேல், மால் முதலோர் அன்றே இறந்தொழிவர்.
பின் அவர்க்கு இறைமை கூறுபவருமில்லை. சைவமெய்யன்பர் அவரொடு
வாதிக்குமொழியுமில்லாவர். வாதித்துச் சைவஸ்தாபனஞ் செய்புந் திருத்
தொண்டுமில்லையாகுமாதலால் அது பொருத்தமன்று. சைவஸ்தாபனஞ்
செய்தற்கு வேத முதலிய பிரமாணங்கள் ஒரு கோடியுள்ளன. அவற்றுள்
வேண்டுவன எடுத்துக்கூறி உண்மை தெளிவித்து அப்புறமதத்தரும் உய்
வழிகாட்டிச் சைவத்துட்புகுத்தலே மேலான தொண்டாகும். இதுவே
பொருத்தமென்றெண்ணியோ அவ்விஷத்தை வாங்கி அத்தேவர்க்குயிர்
கொடுத்தாயென்க.

கயிலைபு குந்தொறு மணிகள் நோக்குபு கண்ணுதன் முழுமுதன்மை
கனவினு மயர்வற வழிபடு மமரர்கள் காசினி யின்கண்ணும்
மயல்செய்வி டத்தினை யிக்கனி *யளவினில் வாங்கின ரன்றோநம்
மாயுயிர் காத்தினி தருள்செய்பெ ருந்தயை வள்ளலெ னத்தேர்ந்தந்
நயன்மற வாதுனை முன்பணி புய்கென நாடுமு எத்தருளால்
நாவனன் நீழல மர்ந்தன நீசரென் னாநல னாப்புலவோர்
இயல்புரை நாவனன் நயநகர் மேனிய விறையவ தாலேலோ
எவ்வமில் வாழ்வருள் சைவசி காமணி யெந்தாய் தாலேலோ (எ)

* இக்கனி—இந்நாவற்கனி. 0 வாங்கினர்—வாங்கிய சுந்தரர்.

மண்ணினி டைத்திரு வருளினெ முந்துவிண் வளருநா வற்கினிகள்
வானம டைந்தமு துண்டன மென்றிது மாந்திடு வானுள்ளீர்
உண்ணமு திற்பல துன்புறு கின்றனி ரோதசு ராதியரால் [நீர்
உண்டுமிழ் கனிபல கொண்டவிந் நாவலி னுறைபரனைத்தொழி
அண்ணன்மெ யின்புது கர்ந்துட னழிபொரு ளாசைவே றுத்துமீரும்

அன்னமெ னத்தெரி புய்குதிர் வருகென வருளின னைத்திடல்போல்
நண்ணியொ லித்திடு நாவன கர்த்தனி நம்பா தாலேலோ
நானில முய்ந்துநல் வாழ்வுற வந்தரு னாயக தாலேலோ. (அ)

விண்ணில் வளர்ந்து விளங்கு நாவல் மரத்துள்ள கிளிகள், வானுள்
ளீர் றீர் அமுதுண்டும் அசுராதியரால் துன்புறுகின்றீர். இந்நாவல்நிழலில்
வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஈசனைத்தொழுதால் மெய்யின்பும் நுகர்ந்து அந்நா
வலின் உண்டுமிழ்கனிகண்ட குறிப்பால், உலகப்பொருளுெலாம் உண்டு
வாந்தித்த அன்னம்போல்வனவே என்னுமுண்மைகண்டு அப்பொருளாசை
வெறுத்துய்வீர் வருக என்று அழைத்தல்போல் ஒலிக்கும் நாவல் விருகடி
த்தையுடைய நகரென்க.

முத்தியின் முப்பொரு ளும்முள வென்றுசொன் முதுரை நன்றோர்வான்
முதுதிரு நாவலி னிழலம ரீசனு முன்றொழு தக்கனிகள்
நத்திநி வேதித் தன்பினு கர்ந்துறு நறுநிழல் சார்ந்தின்பே
நண்ணுமெய் யன்பின ருந்தொலி யாதிந வைப்படு கோதின்றித்
துப்த்திடு மாவினை வித்துத வித்தன தொல்லுரு வமுமழியாத்
துணையினி னிலவுறு வித்துமி லக்கிடு தூவள நாவனகர்ச்
சத்திய வாசக நித்திய தேசிக தாலோ தாலேலோ
தத்துவ முத்திசெய் சுத்தசு வித்தக தாலோ தாலேலோ. (ஆ)

ஓர்வான், ஈசனும் அன்பினரும் வித்தும் இலக்கிடும் நாவனகரென்க.
தொலியாதிநவை—தோல் முதலிய அசாரங்கள். துணை—அளவு.

சிவனரு ளாதிசை வத்தொழு குலம்வரு செய்கைக் கிணங்குறநீ
சிவாலய பூசனை யுஞ்செயின் முன்னினை தேட்டம துறலரிதாம்
இவனென வெண்ணுபு கண்ணுத னினையத னினுநனி யின்பநமக்
கிவது காலவெல் லைப்பட லின்றிடை யீடறு மனவரத
உவகைம கார்ச்சனை யாவது பாட்டென வோதியவ் *உமைநாதன்
உவரிநி லத்துனை யுறுகென வுய்த்தத னுண்மை விளக்கினன்மா
தவர்கள்வ முத்துபொன் னுவன காக்கிறை தாலோ தாலேலோ
சத்துவ பத்தர்து தித்துறு முத்தம தாலோ தாலேலோ. (இ)

* உமைநாதன் உனை உய்த்ததனுண்மையைப் பின்பு அர்ச்சனை
பாட்டே என ஒதி விளக்கினனென்க.

சப்பாணிப் பருவம்.

அருள்பெருகு மணம்வந்த புத்தூர்க்கு நீசென்ற
 தன்பினுரு வாய்வ ளருமவ்
 அணங்குசின் னருணைக்க தாயசிவ தீக்கைமுறை
 யாலென்று மீள்வி லாது
 மருவுசுத் தாத்துவித சிந்தாந்த மெய்க்கலவி
 வாய்ப்பத்தி னைத்து வாழும்
 வண்ணமே யெனுமுண்மை பின்னரினை யிடையரு
 மற்புரிதி யான வழியே
 திருவடியி லடைவித்த திறமையா வர்க்குநேர்
 தேற்றலாற் சிவன பேதச்
 செம்மலே யாபுநீ யுலகுய்ய மகவெனத்
 திருநாவ லூர்க்கு வந்து
 தருகருணை புரியாதி சைவகுல தெய்வமே
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 தமிழ்வேத வமுதேபெய் தொருவாத திருவாய
 சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(க)

அணங்கு—இச்சுந்தரர்க்குப் பத்தினியாகப்பேசிய பெண்.
 மனைவிமக வாதிதொடர் பற்றவரு மெய்த்தவநன்
 மார்க்கமுறு மாக்க முந்தம்
 வயத்ததன் றருணைக்க வாய்ப்பினு லாவதெனும்
 வாய்மையோர்ந் தருள்வேண் டியே
 அனைபதவ நெறியினிலை நின்னுலகெ லாமுய்யு
 மாதிருவு ளங்கொண் டுநீ
 அருடிருத் துறையூரை யணுகியம லன்றிருமு
 னதுத்ருக வென்று வேண்டி
 இனியபதி கம்பாடி யாவர்க்கு மோர்த்திடவு
 மிதுவுமுண ராம லந்தோ
 யாம்பிரம மென்னவிறு மாந்துநவி வெய்தும்வழி
 யேங்கியுலை வாரி தென்னே
 தனைநிகரு நாவலா ரினின்மருவு தேவனே
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 தாவினியி ருய்வருண் மேவுமழை பெய்யுமுகில்
 சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(உ)

“தலைவாவுனை வேண்டிக் கொள்வேன் நவநெறியே” என்று ஈறு தோறும் அருளிப் பதிகம். இறுமாந்து, துன்பம் வந்தபோது வேறு கதியின்றி அலைவர் என்க.

புரவசுரர் புரியிடர்க் காற்றாது கயிலையிற்
புகுந்தரிமு னோரி றைஞ்சப்
பூசைநமை யேயென்று மாபால முதியரும்
புரிதலா லவரை நாமே
இரியவுயிர் நீக்கன்முறை யன்றெனம றுத்தருள
வேங்கியென் செய்து மந்தோ
எமக்கிடர்செய் பவரைநா மேகோறு மென்னினு
மெம்மினஃ தாவ தன்றென்
றரிநினைந் துபாயமிது வென்றவர்செய் பூசாதி
யகற்றியே புத்த ராக்கி
அடிதொழப் போந்துபுர மெரிசெய்த திருவதிகை
யமலனைப் பணிது மென்று
தரவொடுசென் னீசித்த வடமுறலென் னோசுத்த
சப்பாணி கொட்டி யருளே
தாவறுநன் னாவனிழல் பாவுநகர் மேவுமணி
சப்பாணி கொட்டி யருளே. (ங)

அரி, வஞ்சக் கருத்தினால் அவ்வசுரர்புரி சிவபூஜாதிகளை மாற்றி புத்த ராக்கிவிட்டுக் கயிலை வந்துதொழ, அதன்பின் போந்து எரி செய்த அம லன் என்க.

திதிமுறைசெய் வானமல னருள்புரிய மேற்கொண்டு
செய்யுநல னுற்று மந்தோ
தினினசெ லுத்துதலின் மூவர்புர வாயிலிடை
சென்றவனோர் புத்த னாகி
இதனருளு மேனிலையி னிற்பவரை வலிதிழுத்
திழிகுழியில் வீழ்த்து மிதுதான்
எண்ணரிய பாவமென வெண்ணும லிச்சமய
மெய்துநம் மிடரொ ழிந்தால்
அதுவமையு மென்றசுரர் சைவநிலை பேர்த்தர
னவர்க்கழிவு செய்ய வெண்ணும்
அரிக்குமது தீர்வாக வரதத்த னாதியென
வருள்பெருங் கருணை வள்ளல்

சதுமறைசொல் தேவனடி யிணைபரசு நாவலிறை
சப்பாணி கொட்டி யருளே
சாதூரிய மாதூரிய கீததமிழ் வேதமுதல்
சப்பாணி கொட்டி யருளே. (ச)

திதித்தொழிலை முறைதவறாது செய்யும்படி இறைவன் அருள, அது செய்நலனுற்றும், பெருந்தீவினை தன்னுதலால் இச்சமயம் நமதிடரொழிந் தால் அது போது மென்று அழிவுசெய எண்ணிய அரிக்கும், அப்பெரும் பாதகம் நீங்கும்படி அரதத்தனைப் பிறந்து சைவஸ்தாபனஞ் செய்க என் றருளியகருணை வள்ளலென்க.

மேனிலைய ரைக்கீழ்வி முத்தலெளி திழிஞர்களை
மேற்புகுத் திடுத லரிய
வினையெனத் திருவுளங் கொண்டுக்கொல் புரத்தவரை
மேனெறி யிழிச்சு மரிநீ
யீனநிலை யினரைமே லேற்றியப் பாதக
மிரிந்துய்யு மாறு நரனா
கெனக்கஞ்ச னூரின்வை ணவர்குலப் புதல்வனா
யிறையன்பர் பாத தூளி
பேநலமெ னக்கொண்டு டதீர்விதென வெந்தொளி
ரிரும்பிடை யிருந்து வாய்மை
யெடுத்துரைத் தவர்சைவ ராகமே லேறுமா
வேற்றியுய் விப்ப வுடனாய்த்
தானருள்செய் தேவனரு ளேநவிலு நாவலிறை
சப்பாணி கொட்டி யருளே
தப்பாம லெப்போது மெய்ப்பாடல் செப்பாதி
சப்பாணி கொட்டி யருளே. (ரு)

ட தீர்விதென—முன் புரத்தசுராகிய சைவரைப் புத்தராக்கிய பாத கத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் இதுவென்று சொல்லும்படி வெந்து கொதிக்கின்ற இரும்பிலிருந்து சிவபரத்துங்கடும் அரதத்தருக்கு உடனாய் நின்று அருள்தேவன் என்க.

வேறு.

வேதசி வாகம மாதியெ டுத்துரை மேனெறி சைவமெனு மெய்ம்மையி னிற்குநர் யாவர லைப்பினும் வேறசை வற்றிருந்தெத் தீதுநெ ருங்கினும் வாதனை யற்றொளிர் தெய்வத மாண்புறுவார் திரனற விலகுநர் காப்பற வீசுவர் தின்னமி தென்னவுரை

நீதியு ணர்த்திட வேபுர மெரியெழ நீற்றிடு காலதனுள்
நிலையில ரழிதர நிலையுளர் வாழ்தர நேரணி மைத்தொண்டாம்
கோதறு நிலையரு னாதன ருட்கவி கொட்டுக சப்பாணி
கோவல னான்முக னேர்தொழு நாவல கொட்டுக சப்பாணி. (சு)

நிலையிலர்-விஷ்ணுவின் வஞ்சனையால் சைவம்நீங்கினவர். நிலையுளர்-
அவ்வஞ்சனையிலகப்படாது நிலைத்து நின்ற மூவர். இவர்க்கு அணிமைத்
தொண்டராகும் சூற்றமற்ற நிலையருளிய நாதன் என்க.

திருவதி கைப்பர னைத்தொழ மிக்களி சென்றுமல் வெல்லையருள்
செப்புந மப்பர்செய் கைப்பணி பெற்றதி ருத்தளி நகரிதுநான்
மருவியி தித்தில னென்றுபு றத்தமர் மாண்பினி னீபரமன்
மாட்டுறு மன்பினு நாவர சடிகளின் வைத்தொளிர் பேரன்பே
தெரியவி ரைந்துனை நேடிவ லிந்துன சென்னிம றுத்திடவுஞ்
சேவடி யிருமுறை சூட்டிய துன்னிடை சேர்விழை *வவரினுமேற்
குருவெனல் காட்டுமல் வரனருள் வாய்த்தவ கொட்டுக சப்பாணி
கோவிய னாவனின் மேவிய பாவன கொட்டுக சப்பாணி. (ஏ)

* அவர்—நாவரசர். மாண்பினால், உனக்கு அப்பரமனிடத்துள்ள
அன்பினும் அப்பரிடத்து அன்பே மிகப்பெரிதென்பது தெரியவும், அப்
பான் இருமுறை சூட்டியது, அவனுக்கு உன்னிடத்துள்ள விருப்பம்
மிகப்பெரிதென்றுதெரிவிக்கும் அவனருள்வாய்த்தவ என்க. குரு—கனம்.

தில்லையி னெல்லைப ணிந்துபு சூந்தொளிர் சிற்சபை நேர்தினைக்குஞ்
செவ்வியி னுந்நம கமலையில் வருகெனல் *சேர்நினை நியதிமணம்
புல்லிய செய்துல சூய்முறை காட்டிடு பொற்புகொ லற்புறநேர்
போந்துப ணிந்தெழ நம்மைநி னக்கிசை பூரண தோழமையாச்
செல்லிய தந்தன மென்றருள் செய்தது சீவரி னினையெண்ணிக்
தீமைபு ருமலவ் வீசனென் வாய்மைதெ ரிந்துல சூய்கெனவே
கொல்லிறை யோனருள் சொல்லிய னாவல கொட்டுக சப்பாணி
கோதறு மாதவர் மேதக வோதிறை கொட்டுக சப்பாணி. (அ)

*வருகவென்றது பொற்புகொல் என்க. போந்து—திருவாரூர்க்கு வந்து
பணிந்தெழ, தியாகேசர், நம்மை உனக்குத் தோழமையாகச் செல்
லும்படி தந்தனம் என்றது, உன்னை மனிதரூப நோக்கிச் சீவரைப்போல
நினைந்து உலகர் நாகுருமல் அந்த ஈசனே என்னும் உண்மை தெரிந்துய்
யவோ! இறைவனருளையே சொல்—பாடுகின்ற இயல்பிசை நாவல என்க.

வினையுடல் பெறுமுயிர் களிலொரு மகனெனின் விதிமண வினைசடையர்
மிளிர்மனை யிடைபுரி குவாரின தருண்மண விதிசெய்தி யாகர்திரு
முனமடி யவரருண் முறைபுரி திறனினம் முதாமறை புகல்சிவனீ
மொழிதரு பரவையு மவனரு ளெனுமியன் முதன்மையை யெளிதுணர்வார்
இனிபமெய் யடியவ ரெனையவர் மயலுட னெதுபுக லினுமெவனும்
எமையருள் குருபர புவியுய வருசிவ னென்னினை யியல்பினிலோர்
குநரெவ ரெனநின் செயல்வெளி யீடுமுதல் கொட்டுக சப்பாணி
குவலய முயவரு பரவைதன் மணமக கொட்டுக சப்பாணி. (சு)

நீ சீவரிலொருவனானால் உன் மணம் சடைபருள் மனையிற் செய்வார்.
அப்படி இன்றி நினது திருவருள் மணத்தை விதிப்படி செய்விக்கின்ற
தியாகேசர் திருமுன் அடியார்கள் அருள் முறைப்படி செய்த திறத்தினால்
நீ சிவனே. பரவை அருளே எனுமியல்பை மெய்யன்பர் எளிதுணர்வார்.
அறிவிலாத் பிறர் எது புகலினும் உன் மகிமைக்கு என்ன குறையென்க.

தத்துவ முற்றுணர் வுற்றருள் பற்றுபு தத்துவம் விட்டேறு
தற்பர சிற்றொருநாள் வெற்புமை தற்கொரு சத்தியெ னச்சார
வைத்துல சூய்த்திடு நித்திய முத்தனென் வைப்புணர் தக்கோரும்
மற்றுனை யர்ச்சனை நித்தவி யற்றிம லர்ப்பத முற்றாரும்
இத்திறன் முற்றருள் பெற்றனர் மற்றினி யெத்துனை கற்றாலும்
இச்செயல் பற்றிலர் கற்றது மிப்புவி யெத்துபொ ருட்கேயாங்
கொத்தித ழிச்சடை யப்பன புத்திர கொட்டுக சப்பாணி
குற்றமி னற்றவர் முற்றுள முற்றவ கொட்டுக சப்பாணி. (ஊ)

ஓ பொருள் முத்தன் என்றியையும். வைப்பு ஈண்டு உண்மை. தூல்
முற்றுணர்ந்து அருள்பற்றி நின்று, தத்துவங்களைக் கடந்து ஏழுகின்ற
ஆன்மநாயகசிற்றொருநாள் உமையை இடப்பாகஞ் சாரவைத் துலகை
நடத்துகின்ற மலமுத்தனாகிய சிவனே என்னும் உண்மை உணர்ந்ததக்
கோரும், உன்னைச் சிவனென்றே பூசித்துச் சிவபதமுற்றனுபவிக்கும்
இத்திறன் முற்றுப்பெறுகின்ற திருவருள் பெற்றனர். (இவர் பெருமீழலைக்
குறும்பர் முதலியர்) இனி எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும் நீ சிவனே என்னும்
உண்மை தெரிந்துஉன்னை வழிபடு மிச்செயல் பற்றாதவர். கற்றதெல்லாம்
உலகரை எத்திப் பொருள் பறிக்கவேயா மென்க.

முத்தப் பருவம்.

பூமாதர் வாழ்நாவ லூரில்வந் துலகெலாம்
 பொழிகருணை வால முகிலே
 புகல்சதா சிவமுகோற் பனவாதி சைவகுல
 போத்தவ சீத வாழ்வே
 தேமேவு சச்சிதா னந்தசிவ ரூபியே
 சித்தாந்த முத்தி முதலே
 திருவடித் தொண்டுபுரி யன்பர்பே ரின்புறத்
 திருவருள்செய் தெய்வ மணியே
 தூமேவு மன்பர்பிழை செய்யினு மறந்தரிய
 தூயபே ரின்பு ரல்குந்
 தொன்மையனு நன்மைபுரி வார்க்குமே பெருநலந்
 துறுத்தன்முத லாங்கு ணத்தாற்
 சேமேவு பரமனைப் பித்தனென வுற்றுரைசெய்
 திருவாயின் முத்த மருளே
 தெய்வமண மெய்துதமிழ் முய்யவரு னாயவொளிர்
 செய்யவாய் முத்த மருளே, (க)

ரல்கும் தொன்மை என்க, தொன்மையும் துறுத்தனு முதலியன
 பித்தகுணமென்க.

மறைகளுமொவ் வோர்பாங்கே டுத்தோது சிர்வாய்த்த
 மாலுமய னும்ப லாழி
 வருந்தினே டியுநேர மாட்டாதி னைத்திட
 மறைத்தொளிர்து ணைப்ப தங்கள்
 குறைவறுதின் முடிமேன்ம றுப்பவுமி ரண்டுமுறை
 குறைகூறி நேர்கூட் டலாற்
 குலவுதின் சொருபநிலை யுலகெலா முணருமக்
 கோதில்பெரு மாண்ப துற்றும்
 நிறைபெருக் கத்துவேண் டும்பணிவென் வேதவிதி
 நீயுமேற் கொடுதேற் றவோ
 நிகர்வுரிய தம்மாணை யறியாத சாதியார்
 நீணிலத் துளர்கொ லென்றே

இறைபணிவ வாவியரு ணிறையும்வள நாவணிறை
யினியவாய் முத்த மருளே
எவ்வமறு செவ்விதரு சைவபா தெய்வமணி
யெழில்வாயின் முத்த மருளே.

(௨)

தம்மளவி லுள்ளதே சாலுமென வமைவுற்ற
சான்றவர்க ணிலைய வர்க்கே
சாரின்ப மாமதனின் மேலாம்பி றர்க்குமச்
சைவநெறி யேவி ளக்கிச்
செம்மைநிலை யுய்த்தவனு பொருளின்றி யமையானு
திருவுமர னருளே வேண்டிச்
சேர்தரப் பெற்றதுந டத்திபுல குய்கெனத்
திருவுளங் கொண்டு நீயே
அம்முறைமை காட்டுவான் முதியகிரி வீற்றிருந்
தருளுமங் கண்ணர் தூய
அடிபரவி நம்பியெனு நாமமெங் கணுதிறை
யருட்பாக்க ளாரந்த பதிகம்
இம்மையுய வேயருளு நன்மைநிறை நாவணிறை
யெழில்வாயின் முத்த மருளே
இனமில்லு கனியடியர் நனிபரவு தனிமுதல்வ
வினியவாய் முத்த மருளே.

(௩)

வேண்டுவன வெப்போது மாறாது பாராட்டி
வேட்கையினு மேற்கொ டித்து
விழையுமத் தாதையர்க ளொருகாற்ப ராமுகரின்
மேவிவா ளாவி ருப்பின்
ஆண்டுரிய மைந்தர்வை தேகுதனு மவரைவிரை
வாயணைத் தனையர் வேண்டும்
ஆன்னதுட னீர்துமகிழ் வித்தலுமெஞ் ஞான்றுமொரு
வாவுரிமை யேவி ளக்கும்
ஈண்டுலகர் செயன்முறையி னிற்குமா னுக்குமுள
விடையரு வுரிமை காட்டல்
எனவிவர லாதில்லை யோபிரா னென்றறற்
கின்பமிசு மன்பு வாய்மை

பூண்டபதி கம்பாடி வேண்டுபர நண்பாள
பொன்வாயின் முத்த மருளே
பொழில்குழு நாவலூர் தனின்மேவு தேவனே
புரிதவாய் முத்த மருளே.

(ச)

நிலவுலக முய்யவே மாதர்பா னினைவுன்னை
நினைவார்க்கு நீக்கி யருணீ
கிமலமெய்ஞ் ஞானபர மானந்த நிலையுற்ற
— நின்மனசை வற்பு றுத்திச்
†செலவரிது போக்கியத னூரன தாணைவழி
திருநாவ லூர்வந் துமுன்
திருவுளத் தெண்ணியாங் குலகெலா முய்யவருள்
செய்யுமான் புடைய *தன்னை
நலநியம பாராய ணஞ்செயு மவர்க்கெலா
நண்ணுதீ ஓதின்மை யாக்கும்
நயந்தரு திருப்பதிக மிதுவெனத் தியாகேசர்
நவிலுமுதல் கொண்டு தூயர்
பலர்திருத் தொண்டர்தொகை நலனுறத் தந்தொளிசெய்
பவளவாய் முத்த மருளே
பண்பினுறு மின்பநிலை யன்புதரு நம்பரம
பனிவாயின் முத்த மருளே.

(ரு)

† செல்லம்படி அரிதாகப்போக்கி. *தன்னை—திருத்தொண்டத் தொகையை ௦ “தீதிலாத்திருத்தொண்டத்தொகை” என்ற சேக்கிழார் திரு வாக்கின் பொருளுண்மை காண்க.

வேறு.

ஒற்றி யான்முன் *சபதமவ னொளிர்வேண் ணெயிற்பல் லூர்தொறும்போய்
ஓது பாட்டென் றதன்விருத்த முரித்தி னுரைத்தாம் விழிகண்மறை
வுற்ற வேன்று நீதியியல் புணர்த்தி யருளா லொளிபெறுதும்
உதுவே முறையென் றழுக்குமெய்மு னுரைத்தா னூர்செல் காதன்மிக
மற்றுந் தலங்கள் பணிந்தேகி வழுவோர் சிறிது மிலாவென்கண்
மறைத்த தென்னென் றருளாற்கண் மலர்பெற் றுண்மை யுலகோர்வான்
குற்ற மொன்றுஞ் செய்திலெனன் குளிர்வாய் முத்தந் தருகவே
குலவு நாவ லூர்ச்சடையர் குமரா முத்தந் தருகவே.

(சு)

* ஒற்றியூரினின்றும் சங்கிலியாரை விட்டுப்பிரியேனென்று கூறுஞ் சபதமானது, பல தலந்தோறுஞ்சென்று பாடுக என்று முதலில் சிவபிரான் கூறியதற்கு விருத்தமாகும். ஆயினும் உரித்தினால் அவ்வாறு சபதங்கூறினோம். அதற்கு விரோதமாக இப்போது பிரிந்தமையால் திருவருளாற் கண் மறைந்தது. இதனை, குற்றஞ்செய்தார் தண்டிக்கப்படுவொன்பது உலகுணர்ந்துய்யும்படி சிலநாள் வகித்திருந்து பின்பு அக்கண்ணொளி சிவமுன்னிலையிற் பெற்றுக் கொள்வோமென்று திருவுளங் கொண்டே கண் மறைவு பெற்றனரன்றிச் சுந்தாரிடத்தில் எக்காலத்தும் எவ்வித குற்றமுமின்றென்பது தெளிவாம். இதனைக், “குற்றமொன்றுஞ் செய்ததில்லை” என்றருளிய அவர் தேவாரமும் நன்கு விளக்கும்.

மன்னு மவிநா சியிலிங்கம் வளர்சுந் தரவிங் கம்மெனும்பேர்
மகவுட் சுந்த ரீனமுதலை வாய்க்கொண் டுயிரீதீ ததையுணர்ந்தாங்
கென்னை யுடையாய் நின் டீபேர னெனவென் பேரன் றனைக்காவாய்
இதுகிற் கழகோ வெனுங்குறிப்பா ட்லென்னை மாணி கிறிசெய்தென
முன்ன ருரைப்ப வாவியினீர் முதலை வளர்சே யுடலுயிர்முன்
முறையிற் றேன்ற வழிழ்மகவை முன்னாற் சடங்கு முடனுறச்செய்
அன்ன வருண்மாண் பதிகமினி தருள்வாய் முத்தந் தருகவே
அலகில் வளங்கூர் நாவனக ரண்ணன் முத்தந் தருகவே. (எ)

‡ பேரையுடையான் பேரன், † “மாணிஎன்னைக்கிறிசெய்ததே.”
என்பது அத்தேவாரத்திருப்பதிகத்தில் 2-வது திருப்பாசரம்.

என்று நினக்கா வனசிவனே ஸியற்று மிதற்கு விரோதமா
சீந்த கோட லெனக்கவரந்தாங் கெய்தும் வழியப் பொருளெல்லாஞ்
சென்று கவரக் கணவேடர் திருமுன் றிருத்தோ முமையுண்மைத்
திறன லெற்றுக் கிங்கிருந்தீர் செப்பு மெனவாய் மலர்ந்ததனால்
துன்று சீவ வர்க்கமெலாந் தொழுது போற்று மலமுத்த
தூய சிவனீ யெனுமுண்மை துலக்கி யருளுந் திருவாயால்
நன்று புரிய நாவலூர் நாதா முத்தந் தருகவே
நடலை யொழித்தா ருயிர்க்கருளு நம்பா முத்தந் தருகவே. (அ)

அரசு சுந்த கோடல்-சேரராஜா கொடுத்த பொருள்களை நீ கொள்
ளுதல். நினக்கு என்றும் ஆவன சிவனே செய்துவருமிதற்குவிரோதமென்று
கணங்களாகிய வேடர் கவரந்ததுபோலென்க. நீ தம்பிரானோடுமுதலால்
அத்தோழமைத் தன்மையால், “எற்றுக்கிங்கிருந்தீர்” என்றனை. அதனால்,
தம்பிரானடிமைகளாகிய சீவரெல்லாந்தொழும் சிவனே நீ என்னுமுண்டை
விளக்கியவாய் என்க. தோழமைத்திறன்—சிவத்தன்மை.
அடிமைத்திறன்—சீவத்தன்மை.

வேறு.

கயிலைபி னின்றர னுலகுய வன்றுரை †கற்பினி னிப்புவிநீ
கருதுபு வந்தருள் புரிபல நன்றுல கத்தவர் பெற்றயுமா
நயனிறை யுஞ்செய வினிதுபு ரிந்தன நற்கயி லைக்கினிராம்
நணுகுது மென்றெணு மதனைபு ணர்ந்தா னட்பினி லக்கிரிபோல்
இயலெழில் வெண்களி றெடுசூர ருஞ்செல விப்புவி யுய்த்ததுநீர்
இருவிரு டம்பினி லொருவிரகு ணங்களி னித்தனி மெய்த்தகுசீர்
முயல்வினு ணர்ந்தன மியல்புறு †மெண்குண முத்தம ளித்தருளே
முதல்வகி வந்தா மகிவரு சுந்தா முத்தம ளித்தருளே. (க)

† கற்பு—கற்பித்தல், அது ஆணையென்க. † கண்ணடியினின்று
வரும்போதேஎண்குணனாய் வந்தமையால் இயல்புறம் எண்குண என்றும்.

வா னும்வ ணங்குநின் வாய்மையி ருஞ்சொரு வத்திற னுய்த்துணரு
மாபுரி யுஞ்செய னீசெயி னன்றிலை மற்றொரு பெற்றியெனத்
தானெனை முன்படைத் தானெனு மன்பொடு தந்தரு ளும்பதிகந்
தனிலுறு மிந்திரன் மால்பிர மன்பா தத்துவ முற்றுணரும்
ஞானநன் மந்திர மாமுனி வோர்முத னுடுறு பாடல்களால்
ஞாலமு ணர்ந்துய வேழன வின்ற ருணற்றிருவாய் மலரால்
மோனர்க ளும்பணி மேனிலை மந்தண முத்தம ளித்தருளே
மூலமு மந்தமு நாடரு நம்பா முத்தம ளித்தருளே. (ங)

உன் சொருபத்தினுண்மை நீ அறிவித்தாலன்றி வேறில்லை எனுங்
கருணையால், (க) “தானெனை முன்படைத்தான்” (சீவர்க்குக் கர்மசரீரம்
படைப்பவன் பிரமனே.) என்னை, இயல்பாகவே வீனையினீங்கிய ஞான
சரீரியாகச்சிவனே படைத்தான் என்றும், (உ) “வானை மதித்தமரர் வலஞ்
செய்தெனை யேறவைக்க” சிவனேயாய் விளங்கும் எனது மேன்மையை
உள்ளபடி மதித்த அரிபிரமாதி தேவர்கள் என்னை வலஞ்செய்து வணங்கி
இவ்யானை மேல் எழுந்தருள்க என்று வேண்டி ஏறச்செய்யும்படி “ஆனை
யருள் புரிந்தான்” என்றும், (ச) “அமரரொலாஞ்சூழ” என்னைச் சூழ்ந்து
துதித்துவா என்றும், (ரு) “விண்ணுலகத்தவர் விரும்ப” அத்தேவர்கள்
சிவாஞ்ஞாக்காக மாத்திரமன்று உள்ளபடி தாங்களும்வீரம்பி வந்து
வணங்கி அழைத்துச் சூழ்ந்து துதித்துவா என்றும், (சு) “துஞ்சுதன்மாற்
றுவித்து” சீவர் கர்மசரீரமிறத்தல் போல, நான் இம்மனித சரீரம்விட்டி
றத்தலைமாற்றி, “வானநன்னாடர்முன்னே வெஞ்சினவானை தந்தான்” என்
றும், (எ) “அலைகடலாலரையனலர்கொண்டுமுன் வந்திறைஞ்சு” பூக்க
ளால் பூசித்து வணங்க என்றும், (அ) “அரவொலியாகமங்குளறிவாரி

தோத்திரங்கள், விரவியவேதவொலி விண்ணெலாம் வந்தெதிர்த்திசைப்ப”
விண்ணவரெல்லாரும் எதிர்வந்து வணங்கி இவ்வொலி யெலாமிசைப்ப
என்றும், அரஹி முதலியனவே நிகழ்த்தமையாலும் சிவனே என்பது
தெளிவாம். “சிரமலியானைத்தான்” வேதமுதலிலுமுடிவிலும் இருந்து
விளங்கும் பிரணவமே ரூபமாகிய ஆனை என்றும், “இத்திரன் மால்பிரம்
னெழி-லான்மிகுதேவரெலாம், வந்தெதிர்கொள்ளவெனை மத்தயானையருள்
புரிந்து, மந்திரமாமுனிவ ரிவனாரெனவெம்பெருமான், நந்தமரூரனென்று
ஞைத்தான்மலையுத்தமனே” (க) மந்திரரூபமுனிவர், இங்கு யாதொரு
தடையுமின்றிச் சொந்தக்காரன்போல் வரும்-இவனாரென்று கேட்ப, சிவபி
ரான் நம்தமர்-உறவனாகிய ஆனாரன் என்றான் என்றும் உனது சிவசொரூப
நிலையை நீயே விளக்கியருளிய கனிபோலும் திருவாயென்க. தன் மந்திரத்
துள் நீவசாதுஉடன் வசிக்கு முனிவரெனினுமாம். தமர் என்றது தன்குண
முழுதும் அமைந்து தன்போல் விளங்குபவனென்பதாம். என்றும் அங்கி
ருக்கு முனிவர் மனிதரூபியாய் வந்தமையால் இவனாரென்று வினவினர்
போலும். இதன் அரும் பொருளெல்லாம் உண்மைஞானிகள் விளக்கி
யருள்வர்.

வருகைப் பருவம்.

அயன்மா லரிவா னவர்முனிவ ரசுரர் நரர்முன் னுமெவரும்
அமலற் கென்று மடியவரா யடுக்குஞ் சமல சீவர்களே
நயனார் தருவாழ் வவர்க்கருளு நாதன் சிவனே யெலுமுண்மை
நான்கு வேதம் வேதாந்த நவில்பு ராண திகளெல்லாம் ிறும்
உயுமா றுணர்த்த லுய்த்துணரா துரைமான் முதலோர் பரமென்
ஓவா நாமே பரமென்று முரைப்பா ருந்தேர்ந் துயத்தமிழின்
வியன்மா மறைதந் தருள்பரம விமல சூவன் வருகவே
மேவு வளங்கூர் நாவலூர் வேந்த வருக வருகவே. (க)

வேத வேதாந் தம்பலவாய் விரிந்தாந் கொவ்வோர் பகுதியரும்
விரும்ப வோரோர் சார்பினவாய் விளம்பு மவைகள் விரோதமல
ஓது மவர்பக் குவக்கேற்ப வொவ்வொன் றேமெய் யெனக்கொண்டாந்
கூன முளகண் டதன்மேன்மே லுற்று நோக்கின் மலைவறுமெய்ப்
போத முறுமுன் பின்விருத்தம் புகலா விஃதின் னதுநோக்கிப்
புகன்ற தெனுமல் வண்மைநிலை பொருந்த வினிதோர்ந் திடுஞ்சமையா
தீத சைவ சித்தாந்தந் தேற்று சூவன் வருகவே
தேவர் பரவு நாவனகூர்ச் செல்வன் வருக வருகவே. (உ)

தேவகுருவிந் திரன்பருவந் தெரிந்தவ் வமய நிலைநோக்கித்
தேற்று மதனூ *லக்குரவன் கிந்தை பொருந்தச் செப்பியதோ
தேவர்க் கிடர்செய் தவர்முன்னுட் செய்பா தகந்தீர்த் துய்வான்முன்
தெருள்சுக் கிரனும் பிரமமெனுந் தீய நூல்சொற் றதூமற்றோ
யாவ யார்யார் வாயினிற்கேட் கினும்ப் பொருண்மெய்ப் பொருள்காண்ட
லேமெய் யறிவென் பதுசுருதி யிவ்வா றுணரி னெம்மலைவும்
ஒவு மெனச்சித் தாந்தநிலை யுணர்த்து குரவன் வருகவே
ஒருவா*தொளிருந் திருநாவ லூரன்வருக வருகவே. (௩)

* மதனூல்—காமனூல். “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு
மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” என்பது தேவசுருதி.

புத்தி தத்து வத்தளவிற் பொருந்து பௌத்தர் மிகையொழித்துப்
புருட தத்து வத்தணித்தாய்ப் புகுத்தின் மேற்சென் றுய்வரெனப்
புத்தி சடமே யன்னதன்மேற் புருட னேசித் ததுநாமே
புரித பரமென் றுபசரித்துப் புகல்சங் காருட் கோளுணரார்
புத்தி மான்று மதிமௌலி பூசா தியிற்றேற் றவர்சைவப்
பொலிவு நோக்கா ரகம்பிரமம் புகல்வார் சார்பே னையரொழிந்து
புத்தி தெளிய முத்திறெறி புகலுங் குரவன் வருகவே
புவிம னுவ லூர்ப்பரம போத வருக வருகவே. (௪)

சங்கராசாரியர், கோவிர்தகுருவிடம் பலநூல்கற்றுச்சாமர்த்தியமுற்று
ராஜப்பிரியராய் அத் துணைவலியுங்கொண்டு பலரை வாதித்துவென்றுவரு
நாளில், மண்டனார் மனைவி காமநூல் வாதஞ்செய்யும்படிசூற, அது, அந்
நூல் உணர்ச்சியால் உடனே செய்யக்கூடியதாயிருக்கவும், அம்முறை கட
ந்து, மாதரைப் புணர்ந்துதான் செய்யவேண்டுமென்று இரண்டு மாதம்
தவணைகேட்டுவந்து அவ்வாசைவழிச்சென்ற மனசைத் தடுக்கமாட்டாமல்,
பத்மபாதர், உமது துறவுக்கு விரோதம், மாதர்போகம் மீளவிடாதென்று
தடுக்கவும், அதற்கு, எல்லாம் பொய்யே என்று பொருந்தாத சமாதானங்
கூறிச்சென்று, அமருக ராஜபத்னிகள் நூறுமாதர்களை நெடுநாட்புணர்ந்து,
‘அமருகம்’ என்று ஒருகாமநூலுஞ்செய்து, அச்சிறின்பமே இடையறா
தனுபவித்து அம்மோகத்துளமுந்திக் கிடந்து, சீடர் வற்புறுத்தலால், ஒரு
வாறு நீங்கிவந்து அவ்வாதில் வென்றனர். எல்லாம் பொய்யென்னுமிவர்,
கல்விச்செருக்கினால் வாதில்வெல்லும் புகழொன்றே மெய்யெனக்கொண்டு
செய்த அக்கிரமங்கள் பற்பல. அவைகளை இவரசரித்திரங்கள் விரிவாய்க்
கூறுகின்றன. நமது சைவசிகாமணியாகிய குமரகுருபார், காகியில், அந்
நியமத அரசனால் காமநூற்பிரசங்க நேர்ந்த அந்நிமிஷமே தமது துறவு

நெறிவிரோதமின்றி அந்நூன்முகமாகப் பிரசங்கித்து மேலாய் விளங்கினர். சிலமூடர்பொருட்டுப் பரீக்ஷையுங் காட்டினர். சங்கரர் ஒழுக்கமிழந்து மாதர் மயலில் இழிந்து வாதம்வென்ற மகிமையை விரிப்பானேன். இவர் பின்னும் வெற்றிவிரும்பி நீலகண்டசிவாசாரியரை யடுத்து அவர் தெய்வத் தன்மைகண்டு பணிந்து சிவநீக்ஷை சிவபூஜை மேற்கொண்டு நானே பிரம மென்று முன்செய்துவந்த அக்கிரமங்கள்நீங்கிச் சிவநியமசைவசீலராயினர். இதனை நீலகண்டசிவாசாரிய சரித்திரம் விரித்துக்கூறுகின்றது. இவர் சரித்திரமூஞ் சுருக்கிக் குறிப்பிக்கின்றது. இவர்பாடிய சிவானந்தலஹரி முதலிய நூல்களும் தீக்ஷை பூஜாதிகளை விளக்குகின்றன. இச்சங்கரர், புத்தமதம் அதிகரித்தலை மாற்றக்கருதி, அப்புத்திதத்துவம் அறிவிவாச் சடமே. பிரமமென்று. அதன்மேலுள்ள புருஷத்தத்துவம்சித்து. அதுவே பிரமம். அப்புருஷநிலையே நமதுநிலை. ஆதலால் நாமே பிரமமென்று கூறி அப்புத்தர்கொண்ட புத்திதத்துவநிலைமாறிப் புருஷத்தத்துவ நிலைக்கு வரச்செய்தனர். இப்புருஷன் சீவனே. பிறப்பிறப்புற்றதுமல மலபெத்த பசுவாகிய சீவனை இவர் பிரமமென்றது, நெடுங்காலம் புத்திதத்துவமே பற்றிநின்ற அப்புத்தர், அதற்கடுத்த புருஷத்தத்துவமே பிரமமென்று கூறி னாற்றான் அ ப்படியிலெட்டிவருவர். அதற்குமேலுள்ள தத்துவங்கள் எல் லாவ் கடந்த தத்துவாதீத சுத்தபிரமநிலை கூறினால் எட்டிவரமாட்டாது சோர்ந்து அப்புத்திதத்துவநிலையிலேயே நின்றுவிடுவர். ஆதலால் இம் மட்டிலாவது சடமாகிய புத்தியைக்கடந்து சித்தாகியசீவநிலைக்கு வந்தால் அதனியல்பை நாளடைவிலே ஆராயுமிடத்து அச்சீவனறிவித்தாலறியுஞ் சிற்றறிவினனே என்னுமுண்மை தெளிந்து, முற்றறிவினதாகிய சுத்தப் பிரமநிலையே தேடிவருவரென்ற உபாயநோக்கிக் கூறியதன்றி உண்மை யன்று. இக்கருத்தையுய்த்துணர மாட்டாமல் புத்தியமங்கிச் சங்கரர் நாமே பிரமமென்று கூறியதாக அவர் தலையில் பழிசுமத்தி, நாமே பிரமமென்று களித்துப், பிரமத்துக்கு வேதாகமநியமம் வேண்டாவென் றிறுமாந்து அந்நியமங்கடந்து சுவேச்சைப்படி திரிகின்றசிலர், இச்சங்க ரர் அநாதிமலபெத்தபசுக்களாகிய நாம்எப்போதும் அடிமைகளே. அநாதி மலமுத்த சுத்தப்பிரமம் நம்மைஅடிமையாகவைத்தாளுகின்றஆண்டவனே. அவன் ஆளுதல் என்னும் பொருள்தரும் ஈசநாமசிவனே. அவனைப்புகித் தலை அடிமைகளாகிய நமதுகடமை என்னும் தமதுள்ளக்கருத்தினுண் மையை, சுந்திரமௌளீஸ்ர பூசனையாலும் விளக்குதலையும் அவருடைய சைவவேடப் பொலிவையும் நோக்கியாவது புத்திதெளியாமல், இறுகப் பற்றிய ஆணவமலத்தடிப்பினால்மேலும்நாமேபிரமமென்று அகந்தைகூறும் சிவத்தரோகிகளை அவரது வெளிவேடங்கண்டு உண்மையென மயங்கி எம்மவர்கள் சார்ந்து பழுதுறுது நீங்கியுய்யும்படி சித்தாந்த முத்திரெறி புகலுங் குரவன் என்க.

உயிர்மாத் திரமப் பொழுதொழிந்த வுடலை யெலும்பை நேர்வைத்தவ்
வயிர்தந் தருளப் பருஞ்செயு முவந்து வியந்து பாராட்ட
உயிரு முடலு மதைவிழுங்கி யொழிந்த முதலை யுந்தடீ
ரும்மாங் குடன்வந் தம்மகனை யுமிழப் புரிந்தம் மகற்குமுப
நயன் முடன்செய் துளமகிழ நல்கிச் சருவ சத்திநிலை
நலக்க விளக்கி யருள்பரவா நாதன் வருக முச்சுடர்முந்
நயனன் வருக மணிகண்ட நம்பன் வருக நாவலூர்
நாதன் வருக சங்கிலியார் நண்பன் வருக வருகவே. (௫)

தெய்வ மகோதை யணைவுறநீ சேற லுணர்ந்த சேர்பிரான்
செய்வ தறியாச் சிந்தைமகிழ் சிறப்ப வுலகெ லாம்பரவும்
ஐய னணைந்தா னெனையாளு மண்ண லணைந்தா னெண்ணரிய
அமல னணைந்தான் சமலமகந் றதிப னணைந்தா னொருநீர் [சார்
சைவ னணைந்தா னென் னுணையாந் தலைவ னணைந்தான் புனியுயச்
தகைய னணைந்தா னென்றென் னுசாற்றி முரசு மெதிர்வணங்கி
உய்ய வழைப்ப வந்தருளு மொருவன் வருக வருகவே
ஒவில் வளங்கூர் நாவலூ ரும்பன் வருக வருகவே. (௬)

அரசு மரபி லுதித்துமதந் காவ பயிலா திளமைதொடுத்
தலகு மெழுக்கு முற்பணியா லயஞ்சென் றியற்றி யருளினா
சுரிமை வகித்த சேரருந்தம் மும்பன் மிசைவீற் றிருந்தருள்கென்
றுன்னை யிருத்திப் பின்னிருந்தவ் வொளிர்வெண் கலிகை சிழற்றியணி
தருமங் கலமா தியபொலியச் சார்ந்து மணியா சனத்தமர்நின்
ருளிற் பூசித் தருட்பாதோ தகமுட் கொண்டு களித்திடினின்
சொருப முழுதோர் குநரெவரே தூய மணியே வருகவே
தூலங்கு நாவ லூரமல சோதி வருக வருகவே. (௭)

தெள்ளத் தெளிந்தா ருள்ளத்துத் திகழுஞ் சிந்தா மணிவருக
சிந்திப் பரிய பரானந்தச் செந்தேன் வருக திருவருளின்
வெள்ளத் தன்பர் தோயவருள் விமல வருக சிவாகமச்சீர்
விளக்கு மாதி சைவகுல வேந்து வருக வருட்செங்கோல்
கொள்ளச் சிவரா சாங்கநிலை குலவச் செலுத்துங் கோன்வருக
கோதி லாவெண் குணங்கணிறை குணியே வருக வனவாத
வள்ளல் வருக நாவலூர் வாத வருக வருகவே

வரையா தென்று மொளிர்சோதி மணியே வருக வருகவே. (௮)

என்று மொருவா நித்தியப்பே ரின்ப வழத மேவருக
இனிய சுவையே வருகவொழி வில்லாத் தனித்தூ மணிவருக
ஒன்று மணியுள் ளொளிவருக வும்பர் முடிப்பொன் மலர்வருக
உரிய நறிய மணம்வருக வுலவா தருள்பொற் றருவருக
சென்றுண் பனமுற் றருள்காம தேனு வருக வுணவுண்ணத்
தெவிட்டா வருட்பா நிறைவெள்ளந் திகழ வருக தகுஞான
மன்றுண் மணியுட் கொண்டொளிரு மணியே வருக வருகவே
மாமன் னுறுசீர் நாவலூர் மன்னன் வருக வருகவே. (சு)

தூயன் வருக தூயமணிச் சோதி வருக சோதியுளார்
சுடரே வருக சுடர்நிலைய தூரியன் வருக தூரியமிசைத்
தேயன் வருக தேயமகிழ் செல்வன் வருக செல்வதுரத்
திருவன் வருக திருவருண்மா தேவன் வருக தேவருக்குஞ்
சேயன் வருக சேயெனச்சேர் சிலன் வருக சிலர்தொழும்
சிவனே வருக சிவனுருவச் செம்மல் வருக செம்மறைச்செவ்
வாயன் வருக வாய்மையருள் வள்ளல் வருக வருகவே
மன்னு நாவ னன்னகர்வாழ் வரதன் வருக வருகவே. (ரு)

அம்புலிப் பருவம்.

வானமம லமுதகிர ணஞ்சொன்முத லாயுள்ள
மலர்வரு வாய்மெய்ஞ் ஞான
வானமம லமுதகிர ணஞ்சொன்முத லாயுள்ள
மலர்வருள் வானி வன்னீ
மானவிட மார்களங் கந்தரன்ம லந்தரம்
வயங்கவரு கிற்றி யிவனும்
மானவிட மார்களங் கந்தரன்ம லந்தரம்
வயங்கவரு கிற்ப னிவ்வா
நேர்விலு மிச்சொனிலை யாலெனினு நிற்கிவனை
பேயுமொரு பெற்றி கொளுமா
வினியமொழி நனியுரைசெய் தரிதினினை வருதியென
யாமிவண மைத்தல் பெற்றாய்
ஆனில்வரு வானமரு ஞானசிவ பானுவினொ
டம்புலி யாட வாவே
ஆதிமறை நீதிதமி மோதுபர நாதனுட
னம்புலி யாட வாவே. (உ)

வானத்தில் அமலுகின்ற அமுத கிரணத்தால், சொல்முதலாயுள்ள வைகள் விரிய வருவாய், அமலல்—பொருந்தல். சொல்—நெல். மெய்ஞ்ஞானவான், நம் அமல முத கிரணமுதலிய ஆகமங்களின்சொற்கள் முதன்மையாய் உள்ளத்தில் விளங்க அருள்வான். கிரணம்—ஓர் சிவாகமம். நீ மான் அவ்விடம் ஆர் களங்கம் தான். மல் அந்தரம் வயங்க வருகிற்ப். தரன்—தரித்தவன். மல்—வளப்பம். இவனும், மானம் விடம் ஆர் களம் கந்தரம் போல்வான். மானம்—வலிப்பெருமை. மலத்தினது தாமுள்ள வயத்தைக் கவருகிற்பன்.

செந்திரக ரற்குறவ னீயிவன் னாயருட்

செந்திரக ரற்கு றவினேன்

சீதசந் திரனெனப் படுவைநீ தத்துவா

தீதசந் திரனென் னவே

யுந்துமன் பார்க்கருள்வன் வேணிமுடி மீதிருந்

தொளிர்வைநீ யிவன்மெய்ஞ்ஞான

ஒளி*வேணி முடியின்க னனவரதம் வீற்றிருந்

தொளிர்வனீ பரவை யின்கண்

வந்தெழுவை யிவனருளின் வடிவுறும் பரவையினில்

வந்தமர்ந் தினிது வாழ்வன்

மற்றினைய சொற்றொடரி னுலெனினு நீயிவனை

மானுவா யென்ற ஐழத்தாம்

அந்தணரு வந்துபணி தந்துபுகழ் சுந்தரனெ

டம்புலீ யாட வாவே

ஆரணமு மாகமமு மோதுபரி பூணனெ

டம்புலீ யாட வாவே.

(2)

*சம்—சுகம். *வேணி—ஆகாசம்.

பங்கயன்மு சூந்தாதி பஸ்கோடி சீவரும்

பசுபதீ யருள்க வென்றே

பணிந்தடித் தொண்டுசெய வவர்பருவ நோக்கியருள்

பாவிக்கு மாதே வனே

எங்கெங்கும் வேண்டுவன செய்துரிய தோழன

யெளிதேவ லாள னும்மாய்

என்றுமுட னாய்சிற்ப் பினிதுதம்பி ரான்றோழ

னென்பெயரு நன்கு ணர்த்துந்

துங்கமிகு மிந்நிலையின் வீற்றிருந் தருளுந்
 தோன்றலுனை யேயழைப்பத்
 தூயதவம் மென்புரிந் தாயிதுன திட்டமே
 தொல்லுலகெ லாமு முய்வான்
 அங்கணரு னாவனக ரின்கண்வரு பாவலனொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 அன்பர்ப்பணி முன்புரிய வின்புதரு மன்பரனொ
 டம்புலீ யாட வாவே.

(௩)

அமுதகிர ணந்தந்து பயிர்முதல நன்றின்ப
 மாரவருள் கின்ற னமெனா
 அகங்கொளே னீயுதவு மின்புடற் கன்றியுயி
 ரணுகுற வதுவு மென்றும்
 நிமிர்வதிலை நின்னுடற் றேய்வாதி யேயதனை
 நிசமெனவி ளக்கு மெங்கள்
 நின்மலசொ ரூபாவி காரபர மானந்த
 நித்தியவி லாச நிறைவே
 சமையுருவ னுய்வந்த சுந்தரத யாநிதி
 தரும்புநித வருள முதமே
 சர்வசீ வர்க்குமன வரதசுத் தாத்துவித
 தாவிலின் பருளு நீயவ்
 வமலையொ ரணுவுநிகர் வரியையென வறைகுவதெ
 னம்புலி யாட வாவே
 அருளாதி சைவகுல முதலாய செல்வனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(௪)

வளக்கன மறுகிற்ப வனிவருது மென்னுமிறு
 மாப்பொழிதி சடமவ் வானம்
 மாசுறா தென்றுமோ ரியல்பதா யாவுந்தன்
 மலர்நிறைவி னுள்ளொ டுங்கக்
 களக்கமற வொளிநுஞ்சி தாகாச மாவெளிக்
 கண்போக்கு வரவி லாமற்
 கலந்துதின் றருள்வனா லாலசந் தரசிவன்
 கழறுமில் வாய்மை யருணால்

விளக்குமா தவினனுவு மேருவொத் தாலுநீ
 விளம்பிவனை யொவ்வா யெனா
 மேலினியெ டுத்தோத வேண்டுமோ காண்டகைய
 விபன்மாட நிரைக ளாதி
 அளக்கரிய பாவனவ ளத்திலகு நாவலனெ
 டம்புலி யாட வாவே
 ஆறுமதி நாறிதழி குடுமுடி வானவனெ
 டம்புலி யாட வாவே.

(நி)

தினமுமுட நேய்ந்தினைத் துறவென்று பானுவைச்
 சேர்ந்துமா வுண்ண மேலுஞ்
 செல்லலுற லுன்னதியல் பெவ்வுலகு முண்ணவரு
 தியவிட மங்கை யேற்ற
 தனைபுலகி லெவருநிகர் வரியபெரு வலியுடைய
 தாணுவே யெங்கள் சாமி
 சாருவர்ப் பரவையிலெ முந்தோடி யுலையைநீ
 தத்துவா தீத சுகபா
 வனவியா பகநிமல சச்சிதா னந்தசிவ
 மாபரவை யின்க ணென்று
 மன்னியுல குயவீற்றி ருந்தருள்வ னின்னனபல்
 வாய்மைமுற் றோத லெவனும்
 அனகதவ பாவனர்த மன்னசிவ நாவலனே
 டம்புலி யாட வாவே
 அம்புலியு மும்பருல கும்பரவு நம்பரனெ
 டம்புலி யாட வாவே.

(சு)

மதியெனவு நின்னையபி தானகோ சம்பல
 வழங்கலைம திக்கி னீநன்
 மதிதுட்ப னென்றுதெளி விக்கின்ற துன்செய்கை
 மதியிலார் செய்கை யாக
 மதிமருண் டினியகுரு மனையைவாஞ் சித்துநீ
 மாபாத கம்பு ரிந்தாய்
 மதிமொலி தினியெனுநன் மதியனாய் முன்னையதுன்
 மதிநீக்கி யன்ப ரிதய

மதியிலொளிர் சுந்தரத யாநிதியின் மென்சரண
 மதிகமல *முற்றி றைஞ்சின்
 மதியில்பா தகமொழிந் தொழிவிவின் புறுதிமெய்
 மதித்துறுதி யுறுதி யீதே
 அதிகபா மாத்தசக கதியுதவு தீர்த்தனுட
 னம்புலீ யாட வாவே
 ஆவன்மிகு சேவமல னேவல்புரி நாவலனெ
 டம்புலீ யாட வாவே.

(எ)

* யாவரும் மதிக்கின்ற சரணகமலமென்க.

உன்னிலைமை நோக்கியே கொன்னினது சாபமுழு
 தொழியவரு ளாது தேய்தல்
 உறுகாலை முன்றீமை பெண்ணிமே லுஞ்செயா
 துய்ந்திடலும் வளர்கா லையில்
 மன்னருளி னுலுய்ந்த தோர்ந்தருளை வேண்டியே
 வாழ்தலுநி னக்கு வாய்ப்ப
 வளர்தலுந் தேய்தலுமு நக்கருளை செய்தனனம்
 மாதேவ னெனினு மின்னும்
 இன்னிலைய வின்னலுந் நிழியாம லென்றுமின்
 பெய்திவாழியவெண் ணினீ
 இங்குவந் தெங்கஞ்சந் தரபதமி றைஞ்சினெவ்
 வின்னலுமி ரிந்து வாழ்வை
 அன்னையினு நன்னர்பல மன்னவருண் முன்னவனெ
 டம்புலீ யாட வாவே
 ஆவியுயு மாவரிய நாவலமர் தேவனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(அ)

சேவகோ டிகடமக் கருடிருக் கருணையே
 திருவுருவ மாக்கொ ளெங்கள்
 செம்மலரு ணோக்கியே சம்பேத தானந்
 தெரித்தினிமை யாவ மைத்தாம்
 மேவுகலை பெனினும்வெகு ளானிவனை முன்னொருவர்
 விழையாதொ துக்க வவரோ
 விமலசித் தாந்தமெய்த் தொண்டர்தொகை யுள்ளிவன்
 விரும்பியடி மைத்தி நஞ்சொல்

பாவனவி சிட்டரா கவுமருங் கொடுஞ்சுலை
 படர்செயப் புரிந்து தேற்றும்
 பரமன்வா ளாவிரா னுய்யும்வழி வேறின்று
 பாங்கினுற் றுய்தி கண்டாய்
 ஆவ்னுறு தேவன்முறை மேவுநிறை பாவலனொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 ஐயமறு துய்யநெறி யுய்யவருள் சைவனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(சு)

விதிமகனழைத்தபோ ததிவிரைவி னுற்றவி
 விலாப்புடைத் திடவுண் டுநீ
 வீரனடி யாவிடர்மு னுற்றுமுணர் வற்றனை
 *வினித்திடா நலனு மோராய்
 இதமுறவழைக்குமிவ னுற்றிலையவ் வேள்வியுண
 வெய்தலரி தென்றெண் ணியோ
 எய்தாமை நோக்கிலவ் வீரன்முன் போலன்றி
 யின்னுயிர்செ குப்ப னினியோர்
 கதியிலையு னக்கின்னன் மதியினைம தித்துறல்
 கடைப்பிடித் துய்தி மதிநீ
 காமர்பொழின் மேவுகினை யேமதரு வார்கினி
 கசடறப் பயிற்று நலமார்
 அதிகவள நாவனக ரதிபன்மக தேவனுட
 னம்புலீ யாட வாவே
 அந்தணரு மந்தணரும் வந்தனைசெய் சுந்தரனொ
 டம்புலீ யாட வாவே.

(ஐ)

* அவ்வீரன் உன்னைக் கொல்லாது விட்டநலனும்.

சிற்றிற் பருவம்.

பாலத் தொளிருங் கண்மணியே பவள வேணி யொண்மணியே
 பரவு நீல களமணியே பணிமெய்த் தொண்ட ருளமணியே [யே
 ஞாலத் திடர்தீர்த் தருண்மணியே நவைமுற் றொழித்தோர் தெருண்மணி
 நலனே புரியுங் குருமணியே நடலை யொழிக்க வருமணியே

ஆலத் தினைக்கொள் கைம்மணியே யருமா மறைசொன் மெய்ம்மணியே
 அடியார் நடுநா யகமணியே யவனி யுபச்சார் மகமணியே
 சிலத் துணைபாந் தனிமணியே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
 தேவர் பரவு நாவலூர்ச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (க)

செல்வ வேந்தர் பவனிவருந் திருமா மறுகா யினுமொருபாற்
 சென்றாங் கொதுங்கிச் செயல்வகைகள் செறிய வொளிர்மா மணிகளினாற்
 செல்வ வீதி மணிமாடந் தெற்றி யாங்கு நிலாமுற்றம்
 திகழ்சா ளரமூப் பரிகைமுதற் சிந்தை துனித்துச் செய்கின்றேம்
 செல்வந் தமரும் பொன்னிதழி செருந்தி முதல வனியொலிப்பச்
 சேண்கற் பகத்தோ டபேதமாய்த் தேவர் மருளச் சேர்ந்திலங்குஞ்
 செல்வம் பெருகு நாவலூர்ச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
 திருவார் பெருவாழ் வருள்குரவ சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே.

உள்ள முழுதுஞ் சிறுவிடிங் குன்று செயலிற் புகுந்தமையால்
 உன்சீர் வரவு கண்டெதிர்கொண் டுவகை கூர வணங்ககிலேங்
 கள்ள மறியா மனத்தெளியேங் கண்டு தருக்கி யிருந்திலமாற்
 கவின்கூர் மராள நிரைகடம காதல் கூரும் பெடைகளுடன்
 அள்ளல் வயற்றா மரைகண்மிசையணைந்து தழுவி மணந்துவக்கும்
 அணிநல் வளங்கூர் நாவலூ ரரசே யன்பர்க் கினிதளிக்குந் [லே
 தெள்ளத் தெளிந்தார்க் கருளமுதே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையே
 தெய்வ சைவ நிலைவிளக்குஞ் சிவனே சிற்றில் சிதையேலே. (ங)

வேதத் தெளிவாஞ் சித்தார்தம் விளக்கும் விமல சிவாகமங்கள்
 விளம்புஞ் சமய விசேடமதன் மேனிர் வாண சிவதீக்கை
 ஒதிப் புகுஞ்ச ரியைகிரியா யோக ஞான நிலைவிளக்கி
 *ஒழுக்கி யனைய முறைதிறம்பா துயர்வீ டருளி யொருவாமல்
 மோதித் திருப்ப வைத்தருளு முதன்மை யாதி சைவகுல
 முதமாண் குரவ சிகாமணியே முடிவில் கருணை வாரிதியே
 சீதப் புனல்குழ் நாவலூர்த் தேவர் சிற்றில் சிதையேலே
 தேனேர் மொழிச்சங் கிலிநாதா சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே.

*திறம்பாது ஒழுக்கி என்க. மோதித்து—இன்புற்று.

செந்தா மரையி னகவிதமுந் திரிந்து தோற்று நீராணுட்
 சேர்ந்து முடல்கம் பித்தலைந்து தினமு மொடுங்க வென்றேறுஞ்
 †செந்தா கொளிருஞ் சதங்கைமணிச் சிலம்பு தண்டை முதலாய
 திருவா பரணம் பலபூண்டு திகழுஞ் செழுமென் நிருவடிகள்

சிந்தார் கருணை வெள்ளமே தெருவிற் புழுதி யனைந்தியல்பிற்
நிகழ்பே ரொளியை மறைப்பனிது செய்த லழகோ வருட்சைவ
சிந்தா மணியே நாவலூர்ச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
திவிய சுவைய கவியமுதே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (ரு)

† செந்தாது—செம்பொன்.

அருளே யுருவா முனதுதிரு வடியா லெளியேம் பன்மணிகொண்
டமைத்த மனைக ளழித்திடுங்கா லம்மா மணிக ணனியுறுத்தும்
ஒருவா வியல்பிற் நிகழொளிவேற் றுமையா முதுநோக் குறினினையிவ்
வுலக முப்ப மகவாக்கொண் டுரிமை மிகப்பா ராட்டிவரும்
பெருவாழ் வுறுதாய் தந்தையர்கள் பெரிதுங் கவன்று பரிகாரம்
பேணிப் புரிதற் கிடமாகும் பெருவீ டளிக்கும் பெம்மானே
தெருள்கூர் நாவ லூரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
சிவமே மணக்குந் தமிழ்வேதச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (சு)

ஒருவா மணிபொன் னூலாகி யுள்ளங் கவரு மள்ளெழில்கூர்ந் ிம்
தொளிரும் பெருமைச் சிறுதேரையுடன்கூழ் மகார்பற் பலரோடு
பெருமா மறுகி னாப்பண்ணீ பிரியா துருட்டி வருமதனைப்
பேதை யேங்க் ளொருசாரிற் பிறங்கப் புரிந்த சிறுமனைகள்
அருளா கானே தடுத்திலவே யவிர்செம் மணிமா ளிகைமீதில்
அறலுண் டெழுந்தகருமுகில்கூழ்ந்தானையுரிபோர்த்தவன்மேனித்
தெருள்கூ ரெழில்காட் டிடுநாவற் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வ சைவத் தனிமுதலே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (எ)

திக்கை முறையிற் சிவஞான போத முதல சிவநூல்கள்
செய்ய குரவன் முகமாகத் தேர்ந்து தெளிந்து பாசமொரீஇத்
தாக்கு பசுத்து வம்மகன்று தாவில் சிவத்து வப்பேறு
தாங்கி யுருட்சே வடிநிழலிற் சார்வார்க் குயரத் தாணியதாய்
மேக்குப் யானம் பவனிவரு வீதி யாதி யாய்விரியும்
வீடு தருவா யாஞ்செய்சிறு வீடன் னதற்கோ ரெநிரன்றே
தேக்கு மதுப்பெய் பொழினுவற் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
திருவார் பரவா நாயகனே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (அ)

பல்லா யிரங்கோ டியவாகப் பல்கு மண்ட சராசரமாண்
பகுதி முதல ஹொருநொடிக்குட் பால டுலர்கட் பொறியொன்றால்

எல்லா மழிக்கும் பேராற்ற விறைதன் சார சுந்தரமே
 இலங்கு முருவாய் வந்தருணிற் கெளியேஞ் சிறுவீ டிலக்கன்றே
 நல்லார் பரவுந் திருவெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டு றைக்கோயில்
 நம்பன் நிருமுன் வீற்றிருக்கு நாதா வேதா கமப்பொருளே
 செல்லார் பொழில்குழ் நாவலூர்ச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
 தேவ ருயிரோம் புங்கரனே சிறியேஞ்சிற்றில் சிதையேலே. (க)

தேவர் பெருமான் நிருத்தோழசேரர் பெருமா னுயிர்த்துணையாந்
 தெய்வத் தோழ சிவையருளாந் திருத்தோ ழியரே யவனியுய
 மேவி யொருவாத் தைவிகமாண் விளங்க வளர்ச்சங் கிலியாரும்
 விரவு பரவை யாருமுடன் மேவ நடுவீற் நிருந்தருளும்
 ஆவன் மனாள் நாவலூ ரமல வாதி சைவகுலத்
 தவிருஞ் சடைய ரிசைஞானி யார்செய் தவமார் திருத்தனைய
 சீவ ருயவந் தருள்பரம சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
 திகழா லால சுந்தரமா தேவா சிற்றில் சிதையேலே. (ங)

சிறுபறைப் பருவம்.

வேத முழங்கும் வேதாந்தம் விதியின் முழங்கு மதன்றெளிவாய்
 விளங்குஞ் சைவ சித்தாந்தம் விரிந்து முழங்குஞ் சிவதீக்கை
 யாதி முழங்குஞ் சரியைகிரி யாயோ கங்க ணனிமுழங்கும்
 அமல வபர பரஞான மதிக முழங்குஞ் சிவஞான
 போத முழங்குந் தமிழ்வேத புதித வாய்மைப் பொருண்முழங்கும்
 புரையில் சிவசா தனமுழங்கும் புனிதாத் துவித பரபோக
 மோத முழங்குந் நிருக்கரத்தான் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
 முதமார் நாவ லூர்முதல்வ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (க)

மடையில் வாளை பிறர்க்கஞ்சி மறைந்து கிடப்ப நீர்பாய்ச்ச
 வருமாண் பினரை நேர்கண்டு வாவி யெழுந்து மேற்சென்று
 சடையி னிலைகொள் வான்கங்கைதன்னிற் நினைத்தின் புதுசிலைம
 சகசு மலவா தனைக்கஞ்சிச் சரிபா தியதொண் டுள்ளமர்ந்து

விடையில் வருவா ரருணிறைவு வேண்டிப் பரவு வார்நினை
விமல தரிசு னத்தளவில் மெய்வி டுற்றின் புறல்காட்டும்
முடையில் வளங்கூர் நாவலிறை முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
முதமார் பரவா நாயகனே முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (உ)

சீத மதியைப் பொடிசெய்து தீற்றி யாங்கு வெள்ளொளியே
திகழு மாட மீக்கனக சிகர மிசைவான் பிறையமரும் [ந்த
போது கயிலை தனின்முன்னீ புதுவெண் பிறைபொற் சடையணி
பூசு நீற்றுத் திருக்கோலம் புரையும் பிறைநீங் கியபின்னர்த்
திது நீங்கப் புவிவந்து தியாக ரருளாற் பொன்மகுடம்
திரமேற் திகழு மணந்தருளுந் திருநீ றணிமே னியைவிழையும்
மோத நாவ லூரமல முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
முன்னைப் பொருட்கு முற்பொருளே முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (ங)

மதிவந் தணைசெய் குன்றினடி வாரத் திதழி வண்டொலிப்ப [றல்
மருங்கார் தடத்துண் மலர்சொரிந்து மருவுஞ் சிலபூக் கொடுநிற்
எதிர்வந் தருணீ முதுகுன்றி னிலங்கு தமிழின் னிசைபாடி
இறைவந் பரவியவன்றருபொன் னெல்லா மணிமுத் தாற்றிட்டு
கதிர்செய் மச்சந் கைக்கொண்டு களித்தாங்குறுநின் றிருக்கோலக்
காட்சி நினைப்பித் தன்பருளங் ககிந்துன் னடிதாழ்ந் துயப்புரியும்
முதிரும் வளங்கூர் நாவலிறை முழக்கி யருள்க சிறுபறையே
மூவா முதலே யருள்வள்ளால் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே.

வேறு.

சேரர்கோ னின்சொரு பத்துண்மை சபேசன்
சிலம்போசை தாழ்த்து ணர்த்தத்
தெளிதலிற் றெறுமூழி வெள்ளமென வருவது
தெரிந்துமந் நதிக டந்தவ்
வாரருளை யாற்றமல னேர்பரவ வேண்டுதலு
மாங்கழைத் திடலெண் னியோ
அவணின்றை யாறுடைய வடிகளோ வென்றளவி
லவனோல மென்ற ருளவந்
நீருமேற் றிசைநிற்ப வரசுடன் சென்றுவரு
நிமலவந் நீர்கொன் மற்றும்
நிறைபூத தத்துவா தீதனாய் நின்றொளிரு
நிற்கதோ ரற்பு தத்தோ

சீருலவு நாவனல் லுருடைய தேவனே
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 செந்தமிழி னின்பமுறை தந்தருளு மன்பரம
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(ரு)

இன்புதரு மணமுரசு மென்றெண்ணி யன்பினொடு
 மெழின்மகளிர் சூழ்ந்து வருவர்
 இன்னிசைநன் லூனுனித் தோர்ந்துளா ரைங்கருளி
 யிசையெனவி யந்து வருவர்
 அன்புபெரு குந்தொண்டர் சிவநாம கீதமென
 வணியணிநி றைந்து வருவர்
 அந்தணர்கண் முந்துமறை புந்துசூர மிந்தவொலி
 யாமென்ற டித்து வருவர்
 மன்புனித சித்தாந்த சைவர்செய பேரியென
 மனமிகம கிழ்ந்து வருவர்
 வயங்குசிவ யோகர்மே னடனநா புரவோசை
 மாண்பென்று வந்து வருவர்
 தென்பரவு நின்கமல மென்கரவி சேடமிது
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 தெருணுவ லோர்பரவு திருநாவ லுரமல
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(சு)

அருள்கயிலை யின்கணம லனுரினது செங்கைநீ
 றனவர்த மும்பு சியே
 அகிலசீ வருமடுத் தடுத்தயர்வு ருதிவா
 றணிந்துய்க வென்று காட்ட
 மருண்முழுகி மண்பூச வார்சிலவர் கண்ணன்முன்
 டூன்றுகோ பியர்பு ணர்ப்பின்
 வாஞ்சையின ணிந்துமண மாய்ந்தழுக் கொடுகழீஇ
 வருசந்த னம்பு சுவார்
 பரிவினொடு நீறுபூ சுநர்களும் பிதூர்செயல்கள்
 பாழ்நெற்றி யோடு செய்வார்
 பாவமலி சாவநிலை பற்றியுழ லுற்றவிவர்
 *பாங்குரு தோங்கு வாய்மைத்

திருவருளின் வழியடிப ரொழுகியு வருள்கூவ

சிறுபறைமு முக்கி யருளே

தேவநிலை மேவுபொழி னுவனகர் காவலவ

சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(எ)

* பாங்கும் என்னும் உம்மை தொக்கது.

பூதிதின நாதனணி வானணிமை யாயினிது

பொற்காத் தேந்தி யருணீ

புனிதமகை சுவரியனென் வாய்மையெவ ரும்பரவு

பொற்பினின் றுலகெ லாமும்

ஒதுநிதி யாதிபெற் றுய்யவரு ணிற்கொருவ

ருயர்சாலி யாதி தரநீ

உவகையுட னேற்றதுவு மொளிர்சிவச் செயலென்

றுணர்த்தியரு ணின்ற னக்கம்

மேதகுநென் முழுதுமிப் புவிபினுஞ் சுமையாளின்

விழைசிவ கணங்கொ ணர்ந்து

மிளிர்வரை நன்மனைத் தொண்டுசெயி னின்னியல்பு

மேலுமினி யோது வானேன்

சேதனவ சேதனவி யாபகசொ ரூபசிவ

சிறுபறைமு முக்கி யருளே

திருநாவ லூர்வாழ்வு பெறமேவு சீர்நாத

சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(அ)

வேறு.

பாவைம ணச்செய லோர்ந்துபி னிம்முறை பாவைய ரைக்கொளலுன்

பான்மைகொ லென்றுநி னைத்தளி யொடுதன பாவன புத்திரிகள்

இருவரை நிற்கென முற்றரு கோட்புலி யினிதுநி னியல்புணர்வான்

இவர்கண் மக்களெ னக்கொடு பற்பலி சைப்பதி கங்களினுந்

தெரியவி ளக்கிய சிற்பர தற்பர திப்பிய காமரிபோ

திரிநய னாதிப மணிகள் சோதிய சேண்புகு பூம்பொழிலின்

முரலளி யிசைவிரி நாவன லூரமு முக்குக சிறுபறையே

மூதகு சீர்திகழ் மாதவர் நாதமு முக்குக சிறுபறையே.

(ஈ)

நீதினை சேரலர் தம்பரி வாரர்விண் ணோர்செல லோதியவந்

திகர்வது சேவையர் கோனின் தடியினை நீங்கலி லாதென்றும்

மேனபல் பணிபுரி தொண்டர்க ளுன்னுடன் மேவுபு கயிலாய

வியனிலை யுற்றன ரென்பதை யுய்த்துணர் மேன்மையின் வைத்தனரென்

நேரவில் மேதையர் வந்தனை யோவென வெந்தைநின் முன்னோதும்
இன்பமொழிப்பொருணின் பர தத்துவ மேநனி யோர்க்குமென
மோனரும் வேட்பவி ளக்குசர் வேசமு முக்குக சிறுபறையே
மூவள மாரரு நாவனல் லூரன்மு முக்குக சிறுபறையே. (10)

நீ, கயிலைக்குச் செல்லும்போது சேரராஜாவை நினைத்தருளினே என்றும், அவர் உடன் வந்தனரென்றும், அவர் பரிவாரங்களும் வீரசரீரிகளாய் மேற்சென்றனரென்றும் கூறியருளிய சேவையர் தலைவராகிய சேக்கிழார் பெருமான், உனது திருவடித்தொண்டுகளே ஆதிதொடுத்து இடையறாது செய்து வந்த பிரிவிலாத்தொண்டர்கள் உன்னுடன் கயிலைக்கு வந்து மேல் நிலையுற்றனரென்பது சொல்லாமே அமையுமாதலால், சுருங்கச் சொல்லலென்னும் அழகு நோக்கி உய்த்துணர வைத்தருளினரென்றே நவிலுகின்ற மேதையர், உன்னை நேரே கண்டளவிலே இறைவன் நெடு நாட்பிரிந்த ஆவல் வெளியுற (வந்தனையோ) என்றருளிய இன்பமொழியே நின் பரதத்துவ வியல்பை விளக்குமென்று முனிவரும் வேட்பு விளக்குகின்ற சர்வேசனாகிய நாவலூரனே என்க.

சிறுதேர்ப் பருவம்.

உருவாதி சதுவிதவ சேதனவி வுலகநசை
யொழியாத பக்கு வப்பண்
புற்றவரும் வேண்டுவவெய் தாதுமறை யுறவினா
முறுமடிமை யென்றே யொரோர்
தருதேவை யாண்டவனெ னப்பற்றி யுய்வாதி
தரபக்கு வப்பெ ரியருந்
தாமடிமை சிவனிறையென் வாய்மைநழு வாமலே
சார்ந்தென்றும் வாழ்வ ரிதுவே
இருபாலர் செய்கைபிர சித்தமே யாகவுமி
யாழ்பிரம மெம்மின் மேலொன்
நிலையென்ப ரிடருறினொர் தேவைவேண் டுவர்வறிதி
னிரியுமோ விவர்செய் வஞ்சம்
திருநாவ லூரிலரு. னொருவாது வாழ்முதல்வ
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தீமதமெ லாமொழியு மாமுறைசெய் நாமரசு
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

தனுகரணபுவனபோகங்களென்னும் நான்குவகையாய் அசேதனமாயுள்ள இவ்வுலகவாஞ்சை ஒழியாது அபக்குவகுணமுற்ற சாமானியரும், தாங்கள் வேண்டும் இன்பங்கள் கிடைக்காமையாலும், மறை உறவின்—அதற்கு எதிர்மறையாய் வேண்டாத துன்பங்கள் உறுதலாலும், இவ்விரண்டையும் நமது வினைக்குத் தக்கபடி சேர்ப்பிக்கின்ற கடவுள் நமக்கு மேலொருவனு ளன்; நாம் அவனடிமைகளே என்று நம்பி ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஆண்டவனென்று வழிபட்டுய்கின்றார்கள். அதிதீவிரதாபக்குவரும் உள்ளபடி சிவனே ஆண்டவன் நாம் அடிமைகளே என்னும் உண்மை தெளிந்து நித்திய வாழ்வுறுகின்றனர். அபக்குவர் பக்குவரெனுமிவ்விருபகுதியார் செய்கையும் ஆண்டவன் ஒருவனுள்ளன். நாம் அடிமைகளே என்று வழிபடுகின்ற இதுவே உலகமெங்கும் பிரசித்தியாய் அந்தந்த ஆலயங்களுடன் விளக்க மாயிருக்கவும், சிலர், நமக்குமேல் ஆண்டவனில்லை. நாமேபிரமம் (ஆண்டவன்) என்கின்றனர். பிறர்க்கும் போதிக்கின்றனர். தங்களுக்குத் துன்பம் வந்தபோது நீக்கிக் கொள்ளமாட்டாமல் ஒரு தெய்வத்தை அடுத்து ஆண்டவனே இத்துன்பம் நீக்கியருளுக என்றுவேண்டுகின்றனர். இப்பா தகர் செய்யும் வஞ்சகம் மீளாநாகில் அழுத்தாமல் வீண்போகுமோ என்க.

தேகமே பரமென்ப ரதனிழிவு கண்டுமேற்

சென்றணித் தாய டுத்துத்

திகழிந்தி யாதிகளை யேபரம் பரமென்று

சென்முறையி லவைச டங்கள்

ஆகலா லவைகடந் தவைகருவி யாக்கொண்

டவிர்சித்து நாமி தற்கோர்

ஐயமிலை யென்றுசில மறையந்த நாம்பிரம

மாமெனவம் மட்டி லேனும்

வேகமுற வருகவென வுரைமுகம னோர்ந்துநாம்

வேண்டலெய் தாமை முதல

விரவலா லக்கருவி களைநமக் கருள்பிரம

மேலுளதென் மெய்ம்மை யோர்வான்

சேகறவி ளக்குதமிழ் வேதமுன ளித்தபர

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

திருநாவ லூரதிப வொருவாத சீரமல

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

நிராலம்பமுதலிய சிலவேதாந்தங்கள், (அகம்பிரமம்) நாம் பிரமமென்று கூறும். நாம் என்றது, ஆத்மதத்துவம் (உச) க்குமேல் (உரு) வது படியிலுள்ள புருஷனையே. அப்புருஷன், மலபெத்த பசுவாகிய சீவனே அச்சீவனை, மலமுத்த பதியாகிய பிரமமென்றது, சீவன், தேகாதிகருவிகளைப்போல அறிவிலாச்சடமாகாமல் அறிவித்தாலறியும் சிற்றறிவுள்ளது. (கிஞ்சிஞ்சித்து) பிரமம், தானே எல்லாம் அறியும் முற்றறிவுள்ளது. (சர்வஞ்சித்து) ஆதலால், “அப்பொருளு மான்மாவு மாரணதூல் சொன்னபடி, தப்பிலாச் சித்தொன்றே சாதியினால்—எப்படியும், தேரிற்றுவிதஞ் சிவாகமதூல் சொன்னதிட்டை, ஆருமிடத் தத்துவித மாம்.” என்று தாயுமானார் அருளியபடி சித்து என்னும் சாதி ஒற்றுமைபற்றிக் கூறிய உபசாரமே. உண்மையன்று. உபசாரமாகவேனும் நாம் பிரமமென்று கூறியது எதற்கெனின்? தேகமுதலிய கருவிகளையே பரம் பரமென்றுபற்றி நிற்பவர், அதனதனிழிவுகண்டு விட்டுநீங்கி மேற்செல்லு முறையில் அவையெல்லாம் சடமே என்று அவற்றினியல்பு கண்டு, அவைகளைத் தனக்குக் கருவிகளாகக்கொண்டு விளங்குஞ் சித்து நாம். ஆதலால் நாமே பிரமமென்று அம்மட்டிலாவது சடத்தை நீங்கிச் சித்துநிலைபற்றி வருகவேன்னுங்கருத்தாற்கூறியதாமென்று அவ்வுபசாரமுறையுந் தெரிந்து நாம்வேண்டுவது கிட்டாமையும் வேண்டாதது கிட்டுதலுமுதலிய பாதந் திரநிலையே நம்மிடத்துள்ளதாதலால், நமக்கு அக்கருவிகளைத் தந்து நம்மை வினைவழிச்செலுத்தும் சுதந்திரபதியாகிய பிரமம் நமக்கு மேலுள்ளதெனு முண்மையோர்த்தாய்ப்படி, ஆண்டானடிமைத்திறமே விளக்குந் தமிழ் வேதந்தந்தருளிய பரனே என்க.

நாம்பிரம மென்னினமை வேண்டுநர்க் கெப்பொருளு

நல்குபே ராற்றல் வேண்டும்

நாமொன்றை யெனையர்பால் வேண்டாமை வேண்டுந்மை

நலிவிடரு ருமை வேண்டும்

‡தோம்பிரிவு வேண்டுமுழு தோம்புநிலை வேண்டுஞ்

சுதந்திரமுன் வேண்டு முடன்முந்

றொடக்கின்மை முற்குணமெ லாம்வேண்டு மிவையிலொர்

தூரும்பளவு மின்றி யந்தோ

தாம்பிரம மென்பவர்த மக்கேனு மொருநன்மை

தாஞ்செய்து கொள்ள முடியாத்

தன்மையின ராயலைத னோர்கண்டு மவரிடைச்

சார்பவரு முய்வ துண்டோ

தேம்பரவு பொழினுவன் மேம்பதியில் வருநாத
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சீதவரு ளேதருதென் வேதமலர் நாதபா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ந.)

† தோம்—குற்றம்.

மண்முதல நாலாறு நாமல்ல வென்றொரோர்
வகையுமோர்ந் தவைக டந்து
வருமுறையி லச்சடமெ னக்கழித் திடவொணு
மாண்பிலகு புருட னைக்கண்
டொண்மையுறு சித்தெனப் பற்றிறெடு நாளலைந்
துறுபுதையல் கண்ட வன்போல்
உப்புருட னியல்புமே லாறைந்தி னியல்புமே
ஹுபிரம வியல்பு மோரா
துண்மையிப் புருடனு மெனுங்கனிப் புள்ளறி
வொடுங்கநாம் பிரம மென்றே
ஐதுநரு மேனோக்கி யவ்வவிய லோர்ந்துசென்
றுய்யுநிலை செய்யு ஞானத்
திண்மைதரு தமிழ்வேத வண்மைபுரி குருநாத
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தெய்வநலன் யாவுநிறை சைவநிலை நாவலிறை
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ச.)

பிருதுவிமுதலிய (உச) தத்துவங்களையும் அவற்றின் ஒவ்வொருவகை
களையுமாராய்ந்து அவையாவும் சடமெனுமுண்மைகண்டு கழித்து வரு
முறையில், அதுவரை அவைகளையே நாம் நாமென்றுபற்றிநின்ற நிலைமாறி
அவைமுழுதும் நாமல்லவென்று கடந்து வரும்போது, அச்சடங்களைப்
போலக் கழிக்கப்படாத கிஞ்சிஞ்சித்தென்னு மாண்புடைய புருஷனைக்
கண்டளவிலே, அப்புருஷனையே ஒண்மையுறு சித்தெனப்பற்றி-சர்வஞ்ஞ
சித்தென்றுபற்றி, நெடுநாள்வறுமையினலேந்து பெரும்புதையல்கண்டவன்
போலப்பெருங்கனிப்புற்று அதன்வசமாய்நின்றலால், அப்புருஷன் அறிவித்
தாலறியும் சிற்றறிவினன்னே! என்னுமியல்பும், அப்புருஷத்தத்துவத்து
டன் ஏழாகஎண்ணப்படும் காலம்நியதி முதலிய ஆறுதத்துவத்தொகுதியா
கிய வித்தியாதத்துவவியல்பும், அதன்மேல் ஐந்தாகியசிவத்தத்துவவியல்பும்,
அவைவெய்லாங் கடந்து மேலாய் விளங்கும் சர்வஞ்ஞசித்தாகிய சுத்தப்
பிசமவியல்பும் உற்றுநோக்கமாட்டாமல், தாம்கண்டதே உண்மையென

அம்மட்டிலேயே நின்று சித்தாகிய இப்புருஷன் நாமே என்னும் செருக்கி
னுள்ளே அறிவு அடங்கலால், நாமே சுத்தப்பிரமம் என்னும் அப்பசுஞானி
களும், அப்புருஷத்தவசீவசிலையைவிட்டு மேல்நோக்கி அத்தத்துவவியல்
பெலாம் நன்குணர்ந்து தத்துவாதீத சுத்தப்பிரமநிலை சென்றுய்தற்குரிய
நன்னிலைய திடஞானந்தரும் தமிழ்வேதக்கொடைபுரி குருநாதஎன்க. தத்
துவம் (௩௬)ம் கடந்ததே சுத்தப்பிரமம். (௨௫) வதுபடியிலுள்ள புருஷன்
பாசத்திற் கட்டுப்படுதலால் பசுவெனப்பட்டனன். அப்பசுவையே பிரம
மெனக்கொண்டு நான்பிரமம் என்பவர்கள் பசுஞானிகளே. இதனை, “காத
லினால் நாம்பிரமமென்னும் ஞானங் கருது பசுஞானம்” என்றருளிய அரு
ணந்திசிவவாசகத்திருமந்திரத்தாற்காண்க.

உள்ளபடி நாலாறு முற்றகன் றனையதுன்

பொருவியநன் னிலைய ரேனும்

உயிராய தம்மைநிறை சித்தெனப் பற்றிநா

மோர்பிரம மென்றோ தலால்

மெள்ளப்ப முக்கமவர் பாங்கினுற் றுரிடையு

மேவுமங் குறநீ தென

விடைப்பரம னும்புகழ்த் தருட்கவியி னுற்பரவு

விறலுமா பதிக னோதின்

எள்ளளவு மனையபற் றெழியாது நாம்பிரம

மென்றோது வீணர் தீமை

யிசைப்பதென் மீளாத நிரயமே யவர்காணி

யெனலறிந் தொதுங்கி யுய்வான்

தெள்ளுதமிழ் மறைதந்த வள்ளலரு ணிறையெந்தை

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

சேணிலவு பொழினுவன் மாணகரி னெனிர்தேவ

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(௫)

உமாபதிசிவம், “தாம்பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக்கண் டாங்க
துவே, நாம்பிரம மென்பவர்பா னண்ணாதே.” என்று ஒதின் என்க.

தானென்னை முன்படைத் தானென்று நீகயிலை

சாருநா னோது தமிழ்நின்

றனைப்பிரம சிட்டியுடல் கொள்சீவ நிலையொருவு

தத்துவா தீத ரூப

வானென்று ணர்த்துமதை முன்றகவை மைந்தனென
வந்ததுவும் வற்புறுத்தும்
வாய்மைநோக் காதுசிலர் மனிதனென் னுனையறிவு
மான்றுரைத் திழிவு ருமல்
ஊனுயிரின் வேறுசெய் தான்யானை தந்தென
வுரைத்தவாக் காலு நீயவ்
வூடல்கொளையி ரல்லையதின் வேறாய சிவனெனுமெ
யுலகுணர்தல் செய்தா நெனுந்
தேநலம்வி ளக்கியரு ளானைமிசை புக்கபர
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
செறிமாட நிறைவான முறுநாவ லுறைநாத்
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(சு)

நீ கயிலைக்கு எழுந்தருளும் போது, “தானெனைமுன்படைத்தான்”
என்றருளிய திருவாக்கு, உன்னைப், பிரமசிருட்டியில் வரும் சரீரங்களைக்
கொள்கின்ற சீவர்களில் ஒருவனல்லன், அச்சீவநிலையைக்கடந்த தத்துவா
தீத சிவரூபவானென்பதை நன்குணர்த்தும். நீ, மூன்று வயசுமைந்தனாய்
வந்ததும் அதனையே வலியுறுத்தும். இவ்வுண்மையும் நோக்காது சிலர்,
உனது மானுடரூபநோக்கி அறிவுமயங்கி உன்னை மனிதனென்றுரைத்து
(சீவர்களில் ஒருவனென்றுகூறி) நாகிலிழிந்து கெடாதொழிக வென்னுந்
திருவுளத்தால், ‘மத்தயானையருள்புரிந்து ஊனுயிர்வேறுசெய்தான்’ என்று
முடித்துரைத்தருளிய திருவாக்கினாலும், நீ, ஊன் முதலிய தாதுக்களினு
லாகிய உடல்கொண்டுலையும் உயிர்களின் ஒருவனல்ல. அதனின்வேறுகிய
தத்துவாதீத சிவனே என்னும் உண்மையைச், சிவனையன்றி வேறெவரா
லும் ஏறப்படாத (உத்) கொம்புள்ள அயிராவணமென்னும் பிரணவரூப
வெள்ளானை தந்து உலகுணரும்படி செய்தான் என்னும் தெய்வத்தன்மை
பொருந்திய நலனை விளக்கி, அவ்வருளால் வந்த ஆனையீது சென்றுகயிலை
யிற்புகுந்தருளிய பானே என்க.

தூயதிரு வஞ்சைக்க ளத்துநீ பாடியருள்
சுருதிரின் குறிப்பு ணர்த்தத்
தொல்கயிலை யண்ணல்பிர ணவமுதற னக்கலாற்
சார்பிறர்க் கின்மை யோர்வான்

ஆயதா னன்றிவே நெவருமிவ ராதபிர
 னாவருப வேழ முய்ப்ப
 அதன்மீ திவரந்தவனின் வேறன்மை தேற்றுநின்
 தாணையா னிணைய டுத்து
 மேயசே ரலர்தம்மை யழையாது வந்ததென்
 விளம்பெனரின் னுணை கூற
 மிகமகிழ்ந் தமலனேன் றருளிரின தாணைமிக
 மேலெனவி ளக்கு முதலே
 சேயமரை வாவிதிகழ் தூயவள நாவலிறை
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 தெய்வமொளிர் சைவநெறி யுய்யவரு துய்யபர
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(எ)

நின் ஆணையால் உன்னை அடுத்து வந்து கயிலை மேவிய சேரரை,
 கயிலாசபதி நாம் அழையாமல் இங்கு வந்ததென்னவென்று கேட்ப, சுந்த
 ரர் அருளால் அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு அவராணைவழி வந்தனனெ
 ன்று உன் ஆணையைக்கூற, இறைவன் மிகமகிழ்ந்து அங்கீகரித்து, தன்
 ஆணையினும், உன் ஆணைமேலென்று விளக்கு முதலே என்க. இதனாலும்
 சுந்தரர் சிவனே என்பது தெளிவாம்.

துன்னியுட னுறுதிருத் தொண்டர்பல் லாயிரவர்
 தூச்சேரர் முன்ன ரணியாய்த்
 துதிசெய்தமிழ் வேதாதிமு முக்கமா லாதிகுரர்
 சுருதிபின்பு முக்கி வரவே
 பன்னிறவு டுக்கணமு ணித்தொகைவி ளங்குவெண்
 பனிமுகில்வி தான மீது
 பரந்திலக வாகாய வீதிமுன் செய்தவப்
 பயன்முழுதும் வாய்ந்தி லங்க
 மன்னியொளிர் வெள்ளாணை மேற்பவனி போந்துரிய
 மனைபுகுது மவர்போ லவே
 வளர்கயிலை யிற்றடைக ளின்றிரீ சென்றதும்
 வயங்குரீ சிவனே யெனுஞ்

செந்நிலைமை தேற்றமேன் மன்னுசிவ மூர்த்திரீ
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 தேவர்தொழு நாவனகர் மேவிவளர் தேவபா
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (அ)

பல்லாயிரர் தொண்டர்கள் அரிபிரமேந்திராதி தேவர் முதலியர்
 வேதாகமாதிகளால் துதித்துச் சூழ்ந்து வருதல் முதலிய சிறப்பெலாம்
 விளங்கச் சிவனுக்கே உரிய பிரணவரூப யானைமீது எத்தடையுமின்றிக்
 கயிலாயத்துட்புகுந்ததும் நீ சிவனே எனும் செந்நிலைமை தேற்ற மேலாக
 மன்னுகின்ற சிவமூர்த்தி என்க.

திருக்கயிலை யமலனேர் காணநீ சேறலுந்
 திருவரவை யெதிர்நோக் கியே
 தேட்டமிக் குற்றதெவ ருந்தெளிய மதூரமொழி
 திருவாய்ம லர்ந்த னைப்ப
 அருட்பெருகு திருமுன்ப ரம்பரைய வானந்த
 வருள்வடிவி னின்ற னையென
 அருண்மொழித் தேவர்புகல் வாய்மையா லனவரத்
 வானந்த ரூப னேநீ
 மருட்புவிய ருயமனித னெனவந்த மைக்கேற்ப
 மன்னுயிர்கள் சிவனை வேண்டி
 வருதுயரொ ழிந்துய்யு மாதேற்ற வேயனைய
 மரபினீ யெவையும் வேண்டுந்
 தெருட்பரிவு தேர்ந்தனம ருட்பரம நேர்ந்தொளிர்
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே
 தேசமவி நாவனகர் நேசமிகு பாவலவ
 சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (ஆ)

திருக்கயிலை அமலன், உன்னை நெடுநாட் பிரிந்தமை சகிக்கமாட்
 டாது நேர் காணுந்தேட்டம் அதிகரித்திருந்ததை யாவருங்காணும்படி,
 உன்னை நேர் கண்ட உடனே அந்த ஆவல் வெளிப்பட நமது ஆரூரனே
 வந்தனையாவென்றழைத்தருள, நீ பரம்பரை ஆனந்தமே ஒரு வடிவாய்
 நின்றதென அவ்வமலன்திருமுன் நின்றருளினே என்றுசேக்கிழார் அருளிய
 உண்மையால் நீ எப்பொழுதும் ஆனந்த அருள்வடிவனே என்பதும், எக்கா
 லத்தும் எவ்விததுக்கமும் உன்பக்கத்துஞ் சாராதென்பதும், நீ, ஒவ்வோர்

சமயம் பரவையார் சங்கிலியாரைத் தந்தருளும்படியும் துக்கம் வந்ததாக பரிந்து நீக்கியருளும்படியும் வேண்டல் முதலிய வெல்லாம், நீ மனிதரூபியாய் வந்ததற்கிசைய அம்மனிதர்கள் எதனையும் சிவனவேண்டியே பெற்றும்கூட தேற்றுதற்கேயாமென்பதும் தேர்ந்தனம் என்க. உலகர் இவ்வுண்மையை உற்று நோக்கியாவது அனவாத ஆனந்தரூபசர்வைசுவரிய தாதாவாகிய சுந்தரர் ஒவ்வோர் குறையுளதாக ஆங்காங்கு இறைவனிடம் வேண்டியதை மெய்யெனக்கருதி அவரிடம் சீவத்தன்மை புகுத்தி நாகுரு மலுய்கவென்பது கருத்து.

வேதநெறி வாழ*வே னையதழுவி முரணற
விளக்குவே தாந்தம் வாழ
மிளிர்சிவா கமம்வாழ வினிய்தமிழ் மறைவாழ
மெய்கண்ட நூல்கள் வாழ
மேதகைய சித்தாந்த சைவமெய்ந் நெறிவாழ
வேதாதி யருணா லெலாம்
மேலெடுத்தோதுவெண் னீறுகண் மணிவேத
மெய்யெழுத் தைந்தும் வாழ
மாதகைய வுண்மையோர்ந் தசைவற்ற சிவநேசர்
மலிதிருக் கூட்டம் வாழ
வாய்மையன் பொடுபணிந் துன்னையிக் கவிகளின்
வழுத்துபே ரன்பர் வாழ
சேதநர்கண் மேவிவர னோதுதிரு நாவலிறை
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சீவர்மல மோவியருண் மேவவரு தேவபா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (௨)

* ஏனைய— (சைவ வேதாந்தமல்லாத) மற்றவைகள். அவைகளை, வேறுவேறு நெறிகூறுகின்றனவென்று ஒதுக்கி விடாமல், அந்நெறியெல்லாம் இன்னின்ன தாற்பரியம்பற்றிக் கூறிய உபசார நிலையவென்றும், சைவநெறி சார்தற்குரிய படி வரிசைகளாயுள்ளனவே என்றும், தழுவிக் கொண்டு எவ்வித மாறுபாடுமில்லாமல் சைவநெறியினுண்மை விளக்குகின்ற சைவவேதாந்தம் வாழ என்க.

சுந்தரமூர்த்தி பிள்ளைத்தமிழ்,
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசகர் பிள்ளை த்தமிழ்.

காப்பு.

திருமுற்று நிறைசித்தி சிவதரும முறைசித்தி
 திருவருட் சித்தி பாசந்
 தெறுசித்தி சிவநேச முறுசித்தி சீவவியல்
 சிதைசித்தி மெய்கண் டநூல்
 தெருள்சித்தி வேதாந்த சாரசித் தாந்தமே
 திகழ்சித்தி பாக சித்தி
 சிவத்துவம் பெறுசித்தி நாம்பிரம மாதிர்பல
 தீமையொழி சித்தி முதலா
 வருசித்தி யாவையுந் தருசித்தி மாமுகளை
 மதுரையின்வ யங்கு பொற்று
 மரைவாவி மேல்கரையி லொளிர்கோயில் வாழ்முதலை
 மலர்நூவி நேர்ப ரவுவாம்
 மருளுற்ற பாசமய விருளற்று வைதிகசை
 வம்பொலிய வாத ஆரில்
 வந்தருளு மணிவாக்கி நென்தைதிரு வடிபோற்றி
 வருகவிக் கருள்க வென்றே.

காப்புப் பருவம்.

சித்திவிநாயகர்.

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன தனதாத்தன.
 மலர்வேத னத்தனரி முதலாவ மூத்தமரர் நிதமேத்துசீர்
 மலிகூட ஷிற்கமல மடுமேல்க ரைக்கணமு ரொருகோட்டனை
 குலவேத முற்பரவு மொளிர்ந்தார கப்பொருளை யுளம்னைட்டவர்
 குறையாத சித்திமுழு தருண்மாமு கப்பரனை யடிபோற்றுவாம்

உலகாணை யுய்த்துமுறை புரிபூழி யர்க்கதிப னுயர்மாத்தொகை
உறவேகொ ளத்தருபொன் முழுதாள் ரற்குரிய பணிவேட்கைகூர்
நலனீடு பத்தர்பணி களினுளு முய்ப்பவருள் கெனவேத்தியே
நமையாள் ருட்புதித மணிவாச கப்பரனை நனிகாக்கவே. (க)

பொன் முழுதையும், எல்லாவற்றையும்ஆளுகின்ற அரன்பணிகளி
லும், பத்தர்பணிகளிலும் செலுத்தும்படி அருளுக என்று வேண்டித் துதி
த்து, அதனல் நாமெல்லாம் அப்பணிகள் புரிந்துய்யும் நிலைமைகாட்டி
நம்மை ஆளுகின்ற மணிவாசகப்பரனை என்க.

கூடற்குமரநாயகர்.

தன்னதன தான தந்த தானன தன்னதன தான தந்த தானன
தன்னதன தான தந்த தானன தன்ன தாத்தன.

உலகாசர் நீதி நன்கி னோர்தர வரசுபுரி சோம சுந்த ரேசனி
னுயிர்தனடி நீழ் லின்கண் வாழ்வுற வுதவு திர்த்தனுக்
கொளிரிமிழ்செய் நீப வின்கெ றுருவி னுறுகிளிகள் பூவை யங்கண் வாழ்சுர
ருவகைநனி கூர் வின்ப மார்தமி முயர்வு தேற்றிடும்
குலவுதமிழ் வாணர் சங்க நீடுபொன் மதுரைநகர் வாழு மங்கண் மீனை
குளிர்தளியின் வாயு வம்ப லார்மணி குலமன் வாழ்க்கையன்
குறைவிலிசை தாள மென்ப வாதிய நலனுணரும் வாய்மை யன்பு மேதையர்
குழையமனம் யாரு மின்பி னோதுபல் குளிர்மை வாய்ப்புறும்
அலகில்பெரு வாழ்வின் முந்து சீரிய வருணகிரி நாதர் சந்த மேதிக
முரியகவி மாலை கொண்டு வாழ்குந னடிகள் போற்றுகும்
அயனரிமு னோர்கள் வந்து தாடொழ வவர்கயிலை நாதன் முன்பு சார்புய
வருளிவரு காவ லின்கண் வாழ்நிலை யருளி னேற்றுமந் ண்முன்
நிலைதனது நேரொ துங்க வேதனை யடிதொழுதுண் மேயபின்பு மேல்கொ
நிகழ்செயலின் மேவு நந்தி நாயக னுலக மேத்துற
நிறையும்வள வாத வின்ப ளூர்வரு மினியமணி வாச கன்பொ ன்றாரு
ணிலவுதிரு மேனி யந்த ன்றானை யினிது காக்கவே. (உ)

கண் மீன் அனை—மீனாகியாகிய மாதா, கோயிலின் இரண்டாம்
பிரகாரத்தில் வாயுதிசையிலுள்ள மணிக்கோயிலின் மன்னுகின்ற வாழ்க்
கையுடைய குகன் என்றியையும். குலம்—கோயில். மேதையர், யாவ
ரும் மனங்குழைய ஒது கவிமாலை என்றியையும். அயனரி முதலியர்
வந்துதொழ, அவரைக் கயிலைநாதன் முன்சேர்ந்துய்யும்படி உட்புகுத்தி

அருள்செய்துவருகின்ற கோபுரவாயிற் காவல்நிலையை அவனருளால் ஏற்றி
ருந்தும், அந்நிலை, அங்குவரும் (சுப்பிரமணியனாகிய) தன்னேரில் ஒதுங்கி
விட, தன்னேவணங்கிநின்று கோயிலுள் மேவியபின்பு, முன்மேற்கொண்ட
காவல் நிகழ்செயலின்மேவு நந்திநாயகனும் வாதவூரில்வரும் மணிவாசக
னும் அருளே மேனியனுமாகிய அந்தணானை என்க.

மீனாக்ஷியம்மை.

தான தானன தான தானன தான தானன தான தானன தான தானன.
வேதன் மாமக னாத தூடண விது பாதக னாத லாலவன்
மேவு மோர்மக ளான தேகம தோவு மாவலி தாக மேனையின்
மாதர் கூர்மக ளான சீரினு மாண்மை நீடுபொன் மாலை மேலைநாள்
மாத போசதை யாகி யாரர சாள் நீங்கயி லாய மோவியொர்
பாதி சேர்பதி கூட னாடுபு பாவு மாமண மேவி வாழ்தரு
பால லோசனன் வரம நாயகி மீன லோசனி பாத மோதுவாம்
வாத வூர்புரி மேதை மாதவ வாய்மை யோருரு வாக மேவிய
மாசின் மாமணி வாச கேசுர மாத யாநிதி காவல் பேணவே. (௩)

வேதன்மகன்—தக்கன். அவன், தனது நாததுஷணபாதகனாதலால்,
அவன்மகனான மேனிநீங்கும்படி வலிதுவந்து இமயமலையாச பத்தினியா
கிய மேனை மகளான சீரைக்காட்டிலும், மகிமைமிக்க காஞ்சனமாலை முன்
செய்ததவத்தால் மகளாகிப் பூமி அரசாள, (ஆர்—பூமி) கயிலை நீங்கி
மதுரைவந்து மணம்புரிந்து வாழ்கின்ற தன்பாதிசேர் பதியாகிய பாலலோ
சனன் வரமநாயகியாகிய மீனலோசனி என்க. பொன்மாலை—காஞ்சன
மாலை. மலையத்துவஜபாண்டிய பத்தினி.

சோமசுந்தரர்.

தன்னதன தான தன்னதன தான தன்னதன தான தந்த தானன.

மதிநதிது ரோணம் விடவரவு தூர்வை வனியிதழி

வேணி யங்க னானை

வழியடியர் மேவி யனவரத சேவை மாபுவழு

வாம லன்பி னோடுசெய்

ததிகநவன் யாவு மருவவருள் கூட லதனிலா

சாளு மந்த வாழ்வினை

அவனியுய மீன நயனிதர வேகொ டருண்முறைசெய்

சோம சுந்த ரேசனை

விதியினளி கூர விமலபத நாளும் விரைசெய்மலர்
 தூயி றைஞ்ச வாமரோ
 விரியுவரி சூழு நிலவுலகு தீமை வினையொருவி,
 யேமெ யின்ப வீடுற
 முதிராருளின் வாத புரியிலளி கூர முறையில்வரு
 தேவ நந்தி நாதனை
 முனிவர்பணி பாத வனசமணி வாச கணையினிதி
 னேபு ரந்து பேணவே.

(ச)

துரோணம்—தும்பை. தூர்வை—அறுகு. வாழ்வினை மீனநயனி
 தாப்பெற்று முறைசெய் சோமசுந்தரன் என்க.

குருந்தமூலநாதர்.

தனந்தன தனனதன தனந்தன தனனதன

தனந்தன தனனதன தனதாத்தன.

விரிந்தெழு மூலகமுழு தொடுங்குறு மவதியினு
 மிகுந்தொளிர் கயிலையிறை பவமாக்கடல்
 விழுந்துலை யுயிர்களிட ரொழிந்தினை யடிநிழலின்
 வியன்கரை யணுகியுய வினிதேற்றிடும்
 பெருந்துறை யதனிலுமை மருங்கினு மொருவியருள்
 பிறங்குரு வுடனணிய டிமையாய்ப்புகும்
 பெருந்துற வுறுத்தனுயர் வளந்திட வரிதினொளிர்
 *பெருந்தகை யுலகுணரு முறைதேற்றியோர்
 குருந்தடி நிழலிலினி திருந்தருள் கொடைநிலைமை
 கொளுஞ்சிவ குரவனடி மலர்போற்றுதும்
 குலம்புகழ் வழுதியுட னிருந்தவ னியிலிறைசெய்
 குணந்தரு செயலுமொரு பொருளாக்கொளா
 தருந்துனை சிவனெனுமெப் தெரிந்தடி யவர்களுய
 வடைந்துத னடிபரவு மணிவாக்கிறை
 அகம்பர மெனும்வினைஞ ரடங்குற மறையின்முடி
 வறைந்திடு தமிழாசை நனிகாக்கவே.

(ரு)

†தன்—மாணிக்கவாசகர். *பெருந்தகை—பெரியதகுதியுள்ளமகிமை.

சிவயோகநாயகி, ஆன்மநாயகர், குதிரைச்சேவகர்.

தனதான தானதன தனதான தானதன

தனதான தானதன தந்ததனஞ்.

உருவாதி யாமெவையு மொருவாவ தீதநிலை

யுறுமேன்மை நேரினுமு ணர்ந்து லகுய்வான்

ஒழியாத வார்வநிறை யடியார்மெய் வாழ்வுபெற

உடனேசெய் சீரியபெ ருந்து றையிலே

அருவாகி யேயருள்செய் சிவயோக நாயகியை

யருளான்ம நாயகனை யன்ப டியர்பால்

அஞ்ராதி நேர்மருவி யவைவாதி யாவகையி

னருள்வாய்மை நேருணர்வு றும்ப டிமுனள்

வருமாற னுரிடர்செய் பொழுதேகி மாநிரையின்

வகைகாணு மாவருள்பு ரிந்த விடர்தீர்

வரவேத மாயபரி மிசைபோது சேவகனை

மலர்பாத வாரிசம்வ ணங்கல் புரிவாம்

தெருள்கூட வேவழுதி யுடனுகி வாய்மையுணர்

திடனொயொ ராநிலைதி ருந்த வருள்வோன்

திருவாத லுரமலன் மணிவாச கேசனெளிர்

திருமேனி காணியபு ரந்தி டெனவே.

(சு)

சிவகாமியம்மை.

தானதன தனதான தானதன தனதான தனத்த தனஞ்.

ஊலுடலி னனைதாதை மார்தபையி னெருகோடி யுயர்ச்சி யுறுசீர்

ஒவ்வியி ரணையாத லாலினிப திலைவாய்மை நகர்க்கி னுயிராம்

ஞானசபை நடநாதன் வாமமொரு வறமேவி நடத்தி னியல்காண்

நாமமுயர் சிவகாமி பாதமல ரிணைநாளு நமத்தல் புரிவாம்

வானவர்கண் முனிவோர்முன் னுனவர்த னடிதாழ வரத்த கயிலை

வாயதளி புகவேவு காவனிலை யினையோவி வயக்க மலிமாண்

பூநிலவு பொழில்வாத லுரினுல கினைவிடு பொருத்து முளனாற்

போதுமியன் மணிவாச காதிபனை யருளோடு புரத்தி யெனவே.

நடேசப்பெருமான்.

தனதன தானன தந்தன தனதன தானன தந்தன
தனதன தானன தந்தன தனத்த தனன.

திருமறு மார்பின நம்புயன் முதலிய தேவரு முன்புரு
சிவனடி யார்வெளி வந்தபி னுறப்பு றனிலே
செறிதலை மாமணி மன்றினி னடநவி னாதனு வந்தொரு
திருமறை யோனென வந்துமுன் வழத்து முறையால்
அருமறை மாமுடி யின்பொரு டெளிதிரு வாசக மென்சுரு
தியையலர் நீள்கைசி வந்திட வளைத்தெ முதிமேல்
அருடரு கோவைவ ரைந்துபி னழகிய மாசபை தந்தரு
ளமலன் தூயப தந்தினம் வழத்தல் புரிவாம்
இருளறு கூடலி னின்றர சியலையு மாடொர்து ரும்பினு
மெளிதென வேமுன கன்றரு ளிழுப்ப வுடனாய்
இலகரி யாவலின் முன்செல வினிதரு ணுடுபு வந்தணி
யிணையிரி சீர்வள னெங்கனு மிலக்கு தலைவாய்
வருசிவ ஞானநன் மன்றினின் மகிழ்தன தாரரு னின்பமெய்
வடிவது காணலு மன்புள முருக்க வருளாய்
மருவும கோததி யின்புறு வரமணி வாசக நம்பரன்
வளரருண் மேணியை யன்பொடு புரக்க வெனவே. (அ)

முன்புகும் அடியவர் தெரிசித்தின்புற்றுநின்று வெளிவந்தபின் உட்
புகுதற்காகத் தேவரும் புறத்தே செறிகின்ற தில்லைமன்று என்றியையும்.
நடநாதனாகிய அமலன் என்க.

கண்ணப்பநாயனார்.

தன்னத் தனன தத்ததன தன்னத் தனன தத்ததன தாத்த தனன.

விண்ணிற் றிகழ்தே வர்க்குமரு மெய்ம்மைத் தனிவி
டிப்புவினின் வேட்டை மாபால்
மென்மிச் சிலினு னிட்டடியின் விள்ளப் படுதோ
லுச்சியினின் மாட்டி யிருமுன்
மெண்ணத் தகுநா ஞட்பரம னின்னற் றெறுகா
ளத்திடை யேற்ற னருளால்
என்முற் றவிர்கோ யிற்குள்ளு னின்னிற் புறலே
பெற்றிலகு தீர்த்த ரொளிகூர்

கண்ணப் பரைநா தற்கருள்செய் கண்ணப் பரைநா
முற்பணிபு வாழ்த்தல் புரிவாம்
கண்ணப் பணைநே ரற்பெனமெய் கண்ணித் துதிசூ
றிப்பணியும் வேட்கை யுடையான்
மண்ணிற் பொலிவா தப்பதியன் வண்மைத் தமிழ்வே
தச்சொன்மணி வாக்கி னிறையோன்
மன்னற் குயிரா யுய்த்ததுணை வன்னற் பின்னர்கோ
ணைக்கனிபு காக்க வெனவே.

(சு)

தனிவீடு—மோகூத்தை. மென்றுமிழ்ந்த எச்சிலூனாட்டி, விள்ளப் படுதோல்மாட்டி ஆறுநாளுள்ளே, அருளால், எல்முழுதும் அவிற்கோயிற் குள் வலப்பக்கத்துநின்றலேயாகப் பெற்றிலகு தீர்த்தராகிய தமது கண்ணை அப்பரைநாதனுக்கருளிப் பண்ணப்பரை, உடையானும், இறையோனும், துணைவனும், அற்பின்னர்கோனுமாகிய அவனைக் கனிந்து காக்கவென முன் பணிந்து வாழ்த்தல் புரிவாம் என்க.

சண்டேசநாயனார்.

தானனா தய்ய தான தானனா தய்ய தான தந்த தாத்தனா.

வானுளோ ருய்யு மாறு வாரிவாய் வெய்ய
காள முண்டு போற்றினேன்
மாடுதார்கூ றெய்து தேவன் மாசுதீர் துய்ய
பூசை துன்ப தாற்றினேர்
ஞானமா ரைய ரேனு நாடுற தொய்யெ
னமெய் பொன்ற வீட்டலே
நாரெனா *வெய்யு மாசெய் நாதனார் சைவ
போத சண்ட மூர்த்திதான்
மானபூ பெய்து நாளு மாறிடா வுள்ள
மோடி றைஞ்சி வாழ்த்துவாம்
வாய்மைதீர் தில்லை மாணி சோறுதா னெய்த்
லாதி யின்ப வாக்கின்மே
லானபா வையம் வாழு மாமுனா ருய்ய
வோது மன்பு கூர்த்துளான்
ஆதியார் தெய்வ வாத வூர்கோ னைது
மேனி நன்று காக்கவே.

(ஐ)

*எய்தல்—அறிதல். †“திதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச், சாதியும் வேதியன் றுதைத்தனைத் தாளிசண்டுஞ், சேதிப்ப வீசன் றிருவரு ளாற்றேவர் தொழப், பாதகமே சோறு பற்றியவா தோனோக்கம்.” என்று சண்டேசுரரை விடுத்து துதித்த வாதவூர ரென்க.

செங்கீரைப் பருவம்.

மாமேவு கயிலைநாற் பதுகோடி யோசனை
வளர்ந்தொளிநு முச்சி மேற்று
மரைப்பொகுட் டென்னவொரு பதுகோடி விரிவுளசெம்
மணிச்சிகர வேந்து *முடிமேல்
வாமேவொர் கோடிவிரி வாயொரோர் மணிகளின்
வயங்குமா வரண மதில்கள்
மானகோ புரமுதல பற்பலவு துப்பெலா
மருவுபொற் கோயின் முதல்வாய்
நாமேவு கோபுரத் துள்ளமல சீகண்ட
நாதசிவ ரூப மேயந்
நாதனரு ளாற்பெற்று வாழ்சருவ வதிகார
நந்தியெம் பெரிய தேவே
தேமேவு புவிமகவி னேமேவ வருபாற
செங்கீரை யாடி யருளே
திருவாத லுரமரு மொருவாத சீரமல
செங்கீரை யாடி யருளே.

(க)

* சிகரவேந்து-பல்கோடி சிகரங்களுக்கெல்லாம் அரசாய்விளங்குவது.

பரசமய விடர்பாற்றி வரசமய கிலைபோற்று
பான்மைநம் போலு மாற்றல்
பரித்தவர்க் கன்றியொண் னுதென்று நின்னையிப்
பாரினுய்த் ததுசெய் விப்பான்
*திருவுளங் கொண்டரிமு னோரையுட் புகுத்துமச்
செவ்விதேர்ந் துய்க்கு நீயோர்
தினந்தாம தித்ததொரு குற்றமென் றவனியிற்
சேறிநா மங்கு வந்து

குருவுமா யருளியீ ளாதபே ரின்பபத
 குஞ்சிதரி முற்கண் வாழ்வே
 கொளத்தருது மென்றகயி லைக்கிறைபொன் னாணைமேற்
 கொண்டபுவி வாழ வந்த
 தெருள்பரவு வாதவூ ரருள்பெருகு நாதனே
 செங்கீரை யாடி யருளே
 சிவநேசர் சிரவாச பவமோச தவதேச
 செங்கீரை யாடி யருளே. (௨)

* திருவுளங்கொண்டு, தருதுமென்ற கயிலைக்கிறை எனக்கூட்டுக.

†தொடர்வறுமை பயன்முதல தூக்கியரு ஞங்கொடைஞர்
 தூநிலையி தெனவ டுத்த
 தூயநீர் தருவாவி யேரிவயன் முதலாய
 தொல்லிடமெ லாநி றைத்தே
 மிடியொருவி யறம்வளரு மாபுரிந் துரியபொருண்
 மிகுதிவைத் திருந்து மந்தோ
 வியன்கொடைசெ யாதரசர் தண்டமுறை செய்துகொள
 மீட்டிடவு மாற்ற லின்றி
 யிடருறுமு லோபரே போல்வதிவ் வுவரியென்
 றெண்ணியாங் கணைய வாரி
 யினிற்புகா துயிர்களுய வருவேக வதிபாங்க
 ரென்றுநீர் தந்தி லங்கும்
 திடவளஞ் செறிவாத நகர்வளர்ந் தொளிர்நாத
 செங்கீரை யாடி யருளே
 தீமையற வாவியருள் வாய்மையற வேவுபொருள்
 செங்கீரை யாடி யருளே. (௩)

†இதனை, “தொடுத்தவறு மையும்பயனுந் தூக்கிவழங் குநர்போல
 அடுத்தவயல் குளநிரப்பி யறம்பெருக்கி ய்வனியெலாம்
 உடுத்தகட லொருவர்க்கு முதவாத வுவரியென
 மடுத்தறியாப் புனல்வைகைக் கரையுளது வாதவூர்.”

என்றருளிய பரஞ்சோதி முனிவர் விளக்குகின்றார். இதனில், பிறர்க்குத
 வாப் பெருஞ் செல்வர் எங்கேனும் ஒருசமயம் வறுமையுறுதலும் உண்டு.
 அது நிலைபெறுது. அவர் வறியர் என்றீதல் கொடைமுறையன்று. நீளத்
 தொடுத்துள்ள வறியார்க்கீதலே முறையென்பதுவிளங்க, “தொடுத்த வறு

மை' என்றார். கொடைசெய்வான், அக்கொடையினால் தனக்கு வரும் நற்பயனும் அக்கொடையைப் பெற்றானுக்கும் அப்பொருள் நற்பயனையே தருமென்பதும் முதலியன நன்காராய்ந் துண்மை தெரிந்தே செய்ய வேண்டுமென்னும்மெய்ந்தூற்றுணிபு விளங்க, பயன்என்றார். தூக்கி-நன்காராய்ந்தது,

சிவனணிமை சேர்ந்துமூப் போதுமத் திருமேனி

தீண்டமாத் தியர்கு லத்தின்*

செய்தவத் தால்வந்த சம்புபா தாகிரயர்

சிவஞான வதியம் மைசெய்

தவமுரிய பயனுறச் சிவனருளி னூலரிய

சதுர்வேத நெறியின் வாய்மை

தருதாய வாகமத் தண்டுறைவி ளங்கவஞ்

சனையின்மா லன்ற மைத்த

அவமிகும் புத்தவிரு ளிரிபுலகெ லாமுய்ய

வருண்ணான பானு வாகி

அவதாரித் தருளிப் பவமிரித் தனைபனம்

மதிபாத கந்த விர்த்த

திவள்பரம குரவென நனிபரவு தனிமுதல்வ

செங்கீரை யாடி யருளே

திவியர்பணி வாதலு ரவிர்களுணை நாதனை

செங்கீரை யாடி யருளே.

(P)

*இதனை, “ஆயவனம் பதியதனி லமாத்தியரி லருமறையின் தூயசிவா கமநெறியின் றுறைவினங்க வஞ்சனையால் மாயனிடும் புத்தவரு ளுடைந்தோட வந்தொருவர் சேயவீனம் பரிதியெனச் சிவனநூலா லவதரித்தார்.”

என்று பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவாக்கு விளக்குகின்றது. இதனில், அமாத் தியர் என்றது அணிமையிலிருப்பவரென்பதாம். அது சுண்டுச், சிவபிரானுக்கு அணிமையிலிருந்து முப்போதும் திருமேனி தீண்டிப்பூசிக்கும் சிவ தீக்ஷாதி சிவசமஸ்கார அதிகாரம்பெற்ற ஆதிசைவராகிய சிவத்துவிஜராயே குறிக்கின்றது. இப்படியே இந்தூல் வடமொழி ஆலாஸ்வியமான்மியமும் “சூழிஸெவ ஸுஹஸெவ ஸுஹஸு” ஆதிசைவ சுவம்சோக்த முக்தாபல சசந்தா:” என்று விளக்குகின்றது. வாதவூரர் புராணமும், “அந்நகரின் மறையோரி லருன்புனைமாத் தியர்குலத்தில், தன்னிகரில் சைவநெறித் தலைவன்” என்று தெளிவிக்கின்றது. இனி

“அருமறை தாயசிவாகமம்” என்று “மறைக்கு” அருமையும், “சிவாகமத் துக்கு” தாய்மையுமே தனித்தனி விசேடணங்குறினமையால், மறைகளில் தாய்மையும் சிவாகமங்களில் அருமையுமில்லை யென்பதே ஊகித்துணரு முண்மைப்பொருளுென்க. ஈண்டு மறைகளுக்குத் தாய்மையின்றென்றது வேறென்றுத் தன்னிற்கலவாத தனிநிலையின்றென்பதாம். இதனை, உஷ்ணதிகள் ஒன்றுக்கலவாத தனிநீரைச் சுத்தஜலம், நிசம் சிறிதுங் கல வாத பொய்யைச் சுத்தப்பொய், ஞாயஞ் சிறிதுங்கலவாத மோசத்தைச் சுத்தமோசம் என்பனவாதிய உலகவழக்கத்தாலுங் காணலாம். வேதங்கள் உயர்தனிப்பொருள் ஒன்றையேபற்றி, மற்றெவையும் அப்பொருளினடிமை யும் உடையையுமேஎன்னும் உண்மையேகூறி, அம்மட்டில்நில்லாமல், பலர் க்கும் ஆங்காங்குத் தலைமைகூறி தம்முட் கலக்கவைத்து நின்றலாற், சுத்த மின்மையும், பொருள்கள் எளிதிற் காணமுடியாது காடிந்நிய குத்திராருப மாய் நின்றலால் அருமையுண்மையுமுடையனவே யென்பதும், சிவாகமங் கள், வேதம்போல் அத்தனைகடிநமின்றி அதன்பாஷிபம்போலப், பொருள் விளங்கநின்றலால் அவ்வருமையின்மையும், உயர்தனிப்பொருளாகிய முழு முதற்றிலைவன் சிவனொருவனே என்னுமுண்மையும், மற்றெப்பொருளும் அவனடிமையும் உடையையுமேயென்னுமுண்மையுமேகூறி, வேறென்றுங் கலக்கப்பெறுது நின்றலாற் சுத்தமுண்மையும் உடையனவே என்பதும், ஒருபாற் கோடாது நடுநிலை நிற்குமுத்தமரெடுத்துக் கூறுவர். இனி, “அருமறையின் தாயசிவாகமநெறியின் துறை” யென்று கிழமைப்பொருள் தரும் ஆறனுருபு தொக இன் சாரியை விரித்துக் கூறியதனால், வேதத்தி னது சாரமே சிவாகமம் என்பதும், வேதநெறியினது பயனே சிவாகமத் துறை என்பதும் விளக்கமாம். இதனை, “வேதநெறி தழைத்தோங்க யிரு சைவத் துறைவிளங்க” “ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசி யற்புதமாய் நடந்த ரூளும்” என்ற பெரியார் திருவாக்கினாலும் காணலாம். நெறியில் நடந்த வன் துறையிற் படிந்தாற்றான் தாகசோகம் நீங்கியுய்வான். அதுபோல வைதிகநெறியில் நடப்பவர்கள் சைவத்துறையிற் சார்ந்தாற்றான் உய்தி பெறலாமென்க. சைவத்துறை சரியை கிரியா யோகஞானமென நால் வகையாம். வேதத்தை ஒதுக்கிவிட்டுச் சிவாகமமொன்றையே மேற்கொள் வாரும், சிவாகமத்தை ஒதுக்கிவிட்டு வேதம் ஒன்றையேமேற்கொள்வாரும், அவ்விரண்டும் இன்றியமையாதனவென்றுகூறியருளிய முற்றறிவினனாகிய சிவபிரானது தண்டனைக்கே ஆளாவர். நெறியிற் செல்லுதல் மாத்திரத் தாலே இளைப்பு நீங்காது. நெறியின்றியுந் துறைகிட்டாது. வேதத்தை யின்றி யதன் சாரம் வாராது. சாரத்தைப் பற்றாமல் உய்தி கிட்டாது. ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையனவே யென்னுமுண்மை நோக்கியே வேதசிவாகமம் இரண்டையுமேற்கொண்டியுய்வார் மேலையோரென்க. இவை

யெல்லாம் உட்பொருளாய் விரிந்து விளங்குகவென்றே “அருமறையின் சிவாகமம் நெறியின்துறை” என்று ஒன்றுக்கொன்றுள்ள உரிமைகாட்டிக் கூறியருளினர் பாஞ்சோதி முனிவர்.

புஷ்யாசு செயவுசாத் துணையமைச் சினப்பலோர்

புனைவிகற் பின்றி யேதன்

புடையினிதி ருப்பவும் பகைமுதல பாங்கும்

புகப்பெறு வாற்ற விலைதன்

அவிர்பெயர்வி ளக்கவுந் துணைமுனோர் செய்தவத்

ததிரலம் புரிந்த நீரால்

அரிமருத் தனவழுதி திருவருள்கை கூட்டலா

லருணிஹமெய் வாழ்க்கை பெறவே

தவமுதல்வ நின்மகிமை தேர்ந்தினித �ழைத்தொருவு

தற்போத முற்று நின்பாற்

தருதலிற் றன்பெயர் தரித்துயிர்த் துணையெனத்

தலையன்பின் மேற்கொள் ளவத்

திவளாச மாத்தியநன் விலைமருவு தீர்த்தபா

செங்கீரை யாடி யருளே

சீலநிலை மேலையர்கள் பாலவனு கூலவா

செங்கீரை யாடி யருளே.

(ரு)

வழுதி, தனக்கு நன்மந்திரிகள் பலரிருத்தலால் மேலும் ஒருமந்திரியை விரும்புதல் அநாவசியமாயிருக்கவும், பகைவர் பக்கத்தும் புகப்பெறு ஆற்றலை (அரிமர்த்தன) எனன்னும் தன்பெயரே விளக்கவும், உன்னையும் ஒரு மந்திரியாக்கொண்டது, இம்மண்ணரசுக்குத் துணைவேண்டியன்றென்பது தெளிவாம். ஆதலால் உண்மையாதெனில்? வழுதியாகிய தானும் முன்னையோரும், உலகரும், செய்த அருந்தவவிசேடத்தால், இவ்வதித்திய வாழ்வுக்கன்று; நித்தியப்பெருவாழ்வுபெற்றுய்தற்கே திருவருள்கூட்டலால் உன் மகிமைதேர்ந்தழைத்துத், தன்னைவிட்டுநீங்கவேண்டிய தற்போதமுழுதும் உன்னிடத்தில் தந்தொழிதல்போலத் தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பெயர்த்து தன்னுயிர்த்துணையாகமேற்கொள்ள, அவ்வரசுக்கு அமாத்திய நன்னிலைமருவியிருந்து வாழ்வித்த தீர்த்தனே என்க. தென்னவன் பிரமராயன்—தென்னவனை நன்னெறிப்புழுத்தி உய்விக்கவந்தருளிய சிவத்துவ விளக்கத் தலைவன் என்க.

வேறு.

வேறுநெ நிச்செல லோவுக வாகம வீறுநெ நிப்புக்கலே
மேவுக வென்றுவி ளக்கவி னுன்ன மிளிர்மதி யசைதரமேல்
ஏறுசை வத்தைவி ளக்கிதி மிர்த்தலெ னச்சிர மேனிமிர்த்தே
ஏயுமெ யன்பர்சி ரத்துற நீட்டிட லெனவொரு தாணீட்டிப்
பாறிய புத்தம தத்தையு தைத்தருள் பண்பினொர் பதமூன்றிப்
பதநிழ லிற்கிடை யெனவுட லணைமிசை பயிறா விவ்வாறே
ஆறுச டைக்கணி நாதன ருட்பர னுடுக செங்கீரை
ஆதர மிக்குறு வாதபு ரிக்கிறை யாடுக செங்கீரை. (சு)

இனிக் குஞ்சிதபாத சிழவிற்கேர்ந்து கிடத்தலை இப்போது விளக்கல்
போலத் திருமேனிமெல்லணையிற் பொருந்த என்க.

திருமுக மதியில விருமுக நிலவுறு செயலென விருசெவியில்
திகழ்வயி ரக்குழைகளினொளி சென்றுறு திசையிருள் வென்றேற
வருதுதன் மேனிமிர் சுட்டினன் மணியொளி வானம ளந்தேற
மலரடி தூபுர முதலொளி மகியின்ம லரந்தர முஞ்சார்பு [மைப்
பொருவரு நின்கணின் மலர்தரு லௌகிக புனிதவை திகவாய்
புகழூல கெங்கணு விரிசெயல் காட்டிடு புண்ணிய மாமுதலே
அருணிறை வாதபு ரியில்வரு போதக னுடுக செங்கீரை
ஆருயி ருய்ந்திட நேரருள் சுந்தர னுடுக செங்கீரை. (ஏ)

முகமதியினிலவு இருபக்கத்து விளங்கலெனக் குழைஒளி வென்றேற.
தூபுரமுதலிய அணிகளின் ஒளி பூமியிலும் விரிந்து ஆரம்—பாதலத்துஞ்
சார்ந்து, உன்னிடந்தோன்றி விரிகின்ற அரசியனீதி லௌகிகப் புகழும்
சுத்த வைதிகப் புகழும் உலகெலாம் விரிசெயல் காட்டிடும் என்க.

சிவபத நீழலின் மேவுமெ யின்பருள் செயல்சிவ னணிமையில்வாழ்
சீரிய ராலல தேனைய ரானிகழ் செயலல வாதலின்முன்
நவில்கயி லைச்சிவ னணிமையின் மேவியு ணண்ணிய வந்தவரை
நன்றுபு குத்திடல் போற்புட வியினும நன்னிலை மேவுஞ்
தவநலன் மாண்புற வந்தர சுயவணி சார்ந்துதி ருத்திவருந்
தண்ணரு ளாகர வாதபு ரீசுர தாபதர் சேகரனே
அவமத விருளிரி சிவமலி தருகதி ராடுக செங்கீரை
அன்பர்மெ யின்புறு நன்பரு னும்பர னுடுக செங்கீரை. (அ)

சிவபத்திற்சேரின்பந்தந்தருளஞ் செயல், சிவன் அணிமையில்வாழ்
சேரியாற்றானுகுமாதலால் நீ கயிலையில் அணிமையிலிருந்து, வந்து ஊண்ங்
கிணவரை உட்புகுத்தல் போல, இப்புலியிலும் சிவன் அணிமையுறும் ஆதி
சைவகுலத்து வந்தருளி, அரசனுய்யும்படி அவன் அணிமைசார்ந்து அமாத்
தியம் உகித்து அவ்வாசன் உன்சார்பினால் உலகப் பற்றொழிந்து திருந்தி
உண்மைபற்றி வரும்படி திருத்திவரும் அருளாகர என்க.

விரவா சனைநெறி நிறுவமெய் வாழ்வருண் மெய்ச்செயன் முற்றற்றவே
வேட்டணி யுற்றும் வார்தா நலனுமுன் மேவவ மைச்சியலும்
இருநில னிடைநனி மருவினி ளங்குக வென்றெழு கருணையினால்
இறையவன் மேற்றவி சினிலுற வுழையர்க ளினிதெதிர் தாழ்ந்துரைசெய்
மரபினு சாவியி றைக்குறு திச்செயல் வாய்ப்புற மேதினியும்
வானுல கோர்களு மேனையர் யாரும தித்துவ முத்திடவே
அரசுபு ரிந்தரு ணிறைமுறை தந்தவ னுடுக செங்கீரை
ஆசறு வாதுபு ரேசுர போதக னுடுக செங்கீரை. (க)

அரசனை நன்னெறியினின்றுத்தி மெய்வாழ் வருளுஞ்செயல் முற்று
தற்கே அணிமையிலுற்றும், அவன் இடையிலுள்ள நலனும் மேவும்படி,
அமைச்ச நீதி உலகில் விளங்குக என்ற கருணையினால், அரசன்மேலிருப்ப
அவன் பக்கத்தவர் தாழ்ந்துரைக்கு முறைப்படி அவனுக்கு உசாத்துணை
யாயிருந்து, யாரும் வழுத்தும்படி அரசு செய்து அவனுக்குத் திருவருள்
பூர்த்தியாகி உய்யமுறையைத் தந்தவன் என்க.

அருண்முக மண்டல மசைதொறு மன்பர ணைந்தார் வங்கூர்வர்
அடிதெரி பெஞ்சிர மிசையரு ணன்றித றிந்தா மென்றோகை
மருவுவ ரெங்கனு மிருணெறி பொன்றிய வந்தா யென்சீர்நின்
மலரடி யொன்றுபு டவியிலு தைந்தொளிர் வன்பா னன்றோர் தும்
விரவரு ணின்றிரு முகனின்வி ளங்கல்வி ரிந்தா ருஞ்சோதி
விரிவினு ணார்ந்தன மெனநித மன்புமி குந்தே கொண்டாடித்
திருவடி வந்தனை புரிசுவ ரந்தண செங்கோ செங்கீரை
திறல்*வளி யன்புசெய் நகர்வரு மங்கண செங்கோ செங்கீரை. (ட)

முகம் அசைதல் கண்டு அன்பர்கள், தம்மை அழைத்ததாக அன்புகூர்
வர், நீட்டிய அடியைத் தெரிந்து நமது சிரசில் வைத்தருளும் நன்று இது
என்று ஓகை மருவுவர். இருள் மதங்களை உதைத்து ஒழித்தருள வந்தரு
ளினை என்னும் உண்மையை ஒரு தாள் பூமிலுதைத்துன்றிய வன்மையூ

லறிந்தனம். திருவருள் விளக்கத்தைத் திருமுகச்சோதியின் விரிவாலறிந்தனம் என மிகமகிழ்ந்து வந்தனை புரிந்துய்வாரென்க. *வளி அன்புசெய்நகர்—வாயு பூசித்த நகர். அது வாதவூர்.

தாலப் பருவம்.

புதிதன் கயிலை முதற்றிருக்கோ புரம்வா முபா சிவமுதலே
புவியி னரர்வாழ் வுறநராஸுப்ப் போந்த பானே சைவநெறி
இனிதி னோங்க வாதிசைவ விருஞ்சீர்க் குலத்தோங் கின்னமுதே
எவரு முறைதேர்ந் துயக்கலைக ளெவையு முறைதேர்ந் தொளிர்மணியே
அநித ஞான குருபரணை யாராய்ந் தடைந்தின் புறன்முறையென்
றருணூல் புகல்வ தோர்ந்துய்வா னனைய நிலைதேற் றருண்முதலே
தநித மறையா கமம்விளக்குஞ் சைவா தாலோ தாலேலோ
தாவில் வளங்கூர் வாதவூர்த் தலைவா தாலோ தாலேலோ. (க)

அபா சிவன்-இரண்டாவது சிவன். அநிதம்-அளவின்மை, தநிதம்-ஒலி.

சகச-மலவா தனையொழிந்து தனைச்சார் பெரியர் தமையாதூந்
தாக்கா தவரைப் பின்வைத்துத் தானே முன்னின் நேன்கொளும்
அகில நிறைந்த சிவச்செயலை யறிந்தன் பார்ந்துய்ந் திடவருளால்
அவனி புரக்கும் வழுதிசெய லனைத்தும் வகித்தே யவற்கனைய
மிகைதாக் காது முன்னின்று வேந்தர் பகுதி சூழ்ந்திறைஞ்ச
வேலை நிலமோம் புறுசெயலும் விளக்குந் தத்து வாதித
தகுவே தாந்தந் தெளிதிருவா சகதே சிகனே தாலேலோ
சமபா தீத சைவநெறித் தலைவா தாலோ தாலேலோ. (உ)

மலம்நீங்கிச் சிவனைச்சார்ந்த பெரியாரை, வினைப்பயன்யாதும் வந்து
தாக்காமல் அச்சிவனே முன்னின்று தாங்கிக்கொள்ளும் அச்சிவச் செயலை
உலகர் அறிந்து பற்றிநின்றுய்யும்படி திருவருளால், பாண்டியன் அரசுபுரி
செயல்களில் ஒன்றும் அவனைத்தாக்காமல் நீயே முன்னின்று அச்செயல்
முழுதும் மேற்கொண்டு உலகங்காக்கும் நீதிநிலையும் விளக்கி அப்பந்தம்
ஒன்றுஞ் சாராமல் கடந்துநிற்கும் தத்துவாதீதனே என்க.

அரசின் மாண்புக் கின்றியமை யாது சிறந்த *படைகுடிசுழ்
அமைச்சு நட்பா ரரணுறு மார்க்கித் தென்று மொருவாமல்
மருவி நிலைபெற் றபிவிருத்தி மலிய முபறல் மேற்கொண்டும்
வருந்தல் சிறிது மின்றிரீ மன்னு சிவமே நோக்குநிலை

ஒருமை யியல்பு சலியாத வுறுதி யுறநின் றேயவனி
ஒம்பு செயலு நின்னருண்மாண் பொளியாற் பிறழா தோங்கிநிகழ்
தரன்மன் னுறவீற் றிருந்தருளுந் தலைவா தாலோ தாலேலோ
சாற்றற் கருஞ்சீர் வாதவூர்ச் சைவா தாலோ தாலேலோ (ங)

*“படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னுறும்,—உடையா னாசரு னேறு.”
திருக்குறள். அரசியலில் இறைமாட்சி 1. ஆர்ச்சித்தல்—சம்பாதித்தல்.

இறைமாண் பாய 2வஞ்சாமை யீகை யறிவூக் கந்தினாங்கா
இயல்பு கல்வி துணித⁴றல் விழுக்கா தறனால் லவைகீக்கி [மைகடு
மறனூர்ந் தியற்றித் தொகுத்தோம்பி வகுத்தல் ிகாட்சிக் கெளி
மாற்ற மின்மை 7யின்சொல்⁸முறை 9வன்சொற் பொறுத்தல் 10கொடை
[யனிகோல்

முறையே குடியோம் புதன்முதலா முதனூல் புகலுமுரியசெயல்
முழுதும் வழிதி மேற்கொண்டு முதமார் தாச்சா ருயிர்த்துணையே
தறைமேற் சிறந்த வாதவூர்த் தனிமா முதலே தாலேலோ
சம்பு பாதா சிரயர்மகிழ் தனைய மணியே தாலேலோ. (ச)

“அஞ்சாமை யீகையறிவூக்க மிந்நான்கும்—எஞ்சாமை வேந்தற்கியல்பு.”2
“துங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்மூன்றும் — நீங்கா நிலனாள்
பவர்க்கு.”3 “அறணிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறணிழுக்கா — மாண
முடைய தாசு.”4 “இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த—வகுத்தலும்
வல்ல தாசு.”5 “காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேல்—மீக்
கூறு மன்ன னிலம்.”6 “இன்சொலா லீத்தளிக்க வல்லாற்றுகத் தன்சொ
லாற் றுன்கண் டனைத்திவ் வுலகு.”7 “முறைசெய்து காப்பாற்று மன்
னவன் மக்கட்—கிறையென்று வைக்கப்படும்.”8 “செவிகைப்பச் சொற்
பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன் — கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு.”9
கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னுன்கும்—உடையானும் வேந்தற்
கொளி.”10

கல்வி கல்லா மைகேள்வி யறிவு குற்றங் கடிவான்றோர் [கையே
களைச்சார் துணைசிறிற் றினஞ்சேராக் கனமே தெரிந்து செயல்வ
தெவ்வல் கால மிடனறிவு தெரிந்து தெளிவு தெரிந்துவினை
சேர்க்கை தழுவல் பொச்சாவாத் திறஞ்செங் கோன்மை கொடுங்கோன்மை
அவ்வஞ் சுவசெய் யாமைகண்ணோட்டம்மொற் றாக்க மடியின்மை
ஆளும் வினையே யிடுக்கணழி யாமை வேத்தி னியலுணர்த்திச்
சைவ நிலைநின் றுயவரசற் சார்நந் தீச தாலோலோ
தன்னோர் வாத வூராகி சைவா தாலோ தாலேலோ. (ரு)

திருக்குறள் அரசியலில் இறைமாட்சி முதல் இடுக்கணழியாமைவரையுள்ள அதிகாரங்கள் (௨௫)ல் இறைமாட்சிச் செய்யுங்கள் முற்செய்யுளில் குறிப்பித்தமையால் ஏனைய (௨௪) அதிகாரங்களின்பேர்மாத்நிரம் இச்செய்யுளில்குறிப்பித்துள்ளன. அவைகள்முறையே, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை, தெரிந்து செயல்வகை, வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல், தெரிந்துதெளிதல், தெரிந்து வினையாடல், சுற்றந்தழால், பொச்சாவாமை, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை, கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊர்க்குமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினையுடைமை, இடுக்கணழியாமை என்பனவாம். தெவ்வல் காலம் இடன் என்னுந் தொடர்மொழியீற்றிலுள்ள அறிவு என்னுஞ்சொல்லை மற்றிடங்களிலுங் கூட்டுக தெவ்வல் அறிவு-பகைவலிமுதலிய நான்குவலியும் அறிதல். அதனை, “வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந், துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்” என்பதிற் காண்க.

வேறு.

அரசிய னலிவற நிலைபெறு செயல்கள னைத்துமி யற்றியதன் அங்கமெ னச்சொல மைச்சிய லாதிய யாவுமி முக்கறவே மரபினி யற்றியு டங்கருள் கூடம ணந்தநின் மாண்பதனால் வழுதியு யத்தகு பொழுதணி மைப்புது வாய்மைய தற்கிசையப் புரவிகொ ளத்தரு பொருண்முழு தற்பொடு பூவர சாகிமுனம் போற்றுரி மைச்சிவ சுந்தர பாண்டிய பூபதி முன்வேண்டித் தருமது மதிகொடு தகுபணி புரிபரு டந்தவ தாலேலோ தாதைய ருட்டிரு வாதபு ரிக்கிறை தாலோ தாலேலோ (௬)

அருள்கூட—வழுதிக்கு இறைவனருள் கூடுதற்காகவே. உடங்கு—அவனுடன். மணந்த—நீ சார்ந்திருந்த. மாண்பினால், அவ்வழுதியுய்தற்குரிய காலம் சமீபித்தற்கிசையப் புரவிகொளத் தருபொருளை, முனம் பூவரசாகி—முன் அப்பாண்டிநாட்டரசனுகிப் போற்றிய உரிமை என்றுமுள்ள சுந்தரபாண்டியன் முன்பு வந்துவேண்டி அவன் அநுமதிபெற்று சிவபணி அடியார்பணியிற்செலுத்தி அவ்வழுதிக்கு அருள்தந்தவனே தாதையே வாத புரிக்கிறையே என்க. தாதையாகிய சிவனுடைய வாதபுரி எனினுமாம்.

முன்பினு றுஞ்செழி யர்க்குள வாமென மொழிபொருள் யாவமுறை மூதற மாதிபு ரிந்துயு மாதனி முதல்வன ளித்தனவே [றும் என்பொது பொன்றல சுந்தர பாண்டிய னென்றுல கெஞ்ஞான் ஏத்துசி ற்ப்புரி மைத்திற னெப்பொழு தினுமுறு முழுமுதல்வன்

மன்பொலி மாமது ரேசனென் வாய்மைவ யக்கியுய் வித்திடமுன்
வந்தடி யவர்பணி நிற்பணி யிற்செலு மாவருள் கென்றமலன்
தன்பணி கொண்டன பொருண்முழு துப்த்தரு டத்துவ தாலேலோ
சாதக தேசிக வாதபு ரீசுர தாலோ தாலேலோ. (எ)

இவ்வரிமருத்தனபாண்டியன் பொருளும் இவனுக்கு முன்னும் பின்
னுமுள்ள பாண்டியர்கள் பொருளுமாகிய எல்லாமும் முதல்வன் கொடுத்
தனவே யாதலால் அவனுரிமையே. இவ்வுரிமை மற்றெங்குந் செல்லும்
பொதுவாயினும் சுந்தரபாண்டியனாகி அரசுபுரிந்த சிறப்புரிமையுமுள்ளவன்
மதுரேசனே என்னும் உண்மையை விளக்கி அரசனே உய்வித்தற்காகவோ
அவன் புரவிகொளத்தந்த பொருளுக்குமுரியனாகிய அம்மதுரேசன் முன்பு
வந்து பணிந்து எம்பெருமானே இப்பொருள் முழுதும் அடியவர் பணியி
லும் உன்பணியிலும் செல்லும்படி அநுமதித்தருள்க என்று வேண்டி அவ
னருளானே மேற்கொண்டு அவ்வாறே செலுத்தி யருளிய உண்மை நீதி
யினே என்க.

செழியர்க ளிடையிடை வந்தொழி பவர்முறை செய்வன தவிர்வனவோர்
திறன்முழு திலனியல் சிற்றறி வினனவ சியமதன் மறைதெளியா
மழவிய னிலையின னாதவி னிப்பொருள் வாசிகொள் கென்றனனிம்
மாறன ருட்பணி செய்துய வெண்ணிலன் மற்றிவ னாதியர்க்கும்
முழுமுதல் சுந்தர வழுதிய நாதிரன் முத்தன்மன் னித்தனிவன்
முன்னுள் கொடுசெயன் மன்முறையென்றுள் முன்னியவ் வாறுன்னேத்
தழுவரி மர்த்தனன் முழுதுய மெய்ப்பணி தந்தவ தாலேலோ
சாதன மெய்ப்பொருள் வாதபு ரிப்பர தாலோ தாலேலோ. (அ)

இப்பாண்டிராட்டை எக்காலமும் இடைவிடாது ஆளும் முழுத்தலை
வன் சுந்தரபாண்டியனே. மற்றைப்பாண்டியர்கள் ஆள்கின்றனரென்பது
அவனருளே துணையாகடத்தலால் உபசாரமே. அவர்கள்இடைஇடையே
வந்து ஆயுளெல்லையிலிறந்தொழிவர் மலமறைப்புண்டயார். அவனோ அநாதி
மலமுத்தன் என்றுமிறவா நித்தியன். அப்பாண்டியர்களுள், ஒருவனாகிய
அரிமருத்தனனே இது செய்யத்தக்கது இதுதகாதது என்று அறியும்
அறிவுமுதிரப் பெற்றிலன் சிற்றறிவினன். இது அவசியம் இது அநாவசியம்
என்று தெளியாச்சிசுவின் நிலையனாதலால் இப்பொருளைப் புரவிவாங்குக
என்று தந்தனன். திருவருட்குரியதிருப்பணி செய்துய்யும்படி கருதிலன்
நாம் அவனை உய்வித்தற்கே அடுத்தனம். இப்பொருள்மட்டோ இவ்வாசக்
கும் என்றும்உரிய சுந்தரபாண்டியன் அநுமதிபெற்று அம்முறைப்படி செய்

தலே அசைவிலாது என்றும் நிலைபெறு நீதிமுறை எனத்திருவுளங்கொண்டே, சுந்தரபாண்டியன் திருமுன்ப வந்துவேண்டி அவன் அதுமதிப்படி அரிமருத்தனன் முழுதருள் பெறறுய்தற்குரிய திருப்பணியிலேயே அப் பொருள் முழுதுஞ்செலுத்தி அவனுக்கு அருள்தந்தவனே என்க.

பூழிபர் குலம்வழி வழிவரு மாசர்கள் புகுபகை யாதியினால் புரிவன தவிர்வன தெரிவரி தினினனி புந்திம யங்குறுகால் வாழிய வந்தவர் பீழையொழிந்திடு மாவரு டந்தவனி. மாசற நேசமொ டாளுகெ னப்பெரு வாழ்வும னிப்பவனவ் வாழினி டத்தைபு மமுதினு கார்தரி யாதிய ருயிர்தந்த வாரரு ளாகர னேமது ரேசுர னுமென வவன்றாளில் தாழியல் பின்னருள் பெற்றுயர் பணிபுரி தற்பர தாலேலோ தாதெழு மைப்பொழில் வாதபு ரிப்பர தாலோ தாலேலோ. (க)

இப்பாண்டிய குலத்தில் வரும் அரசர்கள், பகைமுதலிய இடரினால், செய்வது தவிர்வது தெரிவரிதாய் மனமயங்குங் காலமெல்லாம், அவர் வாழும்படி துணையாய்வந்து இடர்நீங்க அருள்தந்து குற்றமற அவனி ஆளுக என்று ஆஞ்ஞாபித்துப்பின் பெருவாழ்வும் தருபவன், விடத்தையு முண்டு உயிர்காத்த அருட்கடலாகிய மதுரேசனன்றோ! அவனன்றோ இவ் வாசரிமை என்றுமுள்ளென்று அவனருள்பெற்றுப் பணிபுரிதற்பர என்க.

தென்னவ னின்னிலை யன்னிவ னன்னருய் செந்நிலை பொருளாசை தீர்த்திடி னலதது சேர்ந்திட விலையென மேர்ந்துது ணிர்தருணி அன்னமு றைச்சிவ நற்பணி யிற்பொரு ளத்தனை யும்முய்த்தாய் ஆம்பொரு ணமதெளி லறமெனை யர்க்குற லன்றென வொத்தனனாங் கின்னது மாய்ந்திலர் வாய்மையு மோர்ந்தில ரெரிநர குறவந்தோ இறைசொன படிசெயன் முறைபணி செயல்பழு தென்பர்சில் லிழிமாந்தர் தன்னமு மெய்ந்நெறி சார்கில ருய்வர்கொல் சாசன தாலேலோ தயையதிகழ் வாதபு ரியைமகிழ் போதக தாலோ தாலேலோ. (ஈ)

அரிமர்த்தனன், செய்வன, தவிர்வன, அவசியம், அநாவசியம்நோக்காது, அதாவது, இவ்வாசுக்கு என்றுமுரிய சுந்தரபாண்டியன் என்றும் புரியும் துணைப்பெருவுலியால் என்றும் பகைநமக்கில்லை. இது அவனருளால் வந்த பெரும்பேறுதலால் இப்பொருளை அவன்பணிக்கே செலுத்தி உய்லோ மென்று தானேநோக்கிச்செய்யவேண்டியதே அவசியம், அதுவே செய்யத் தக்கதாம், பகையின்மையால் குதிரை கொள்ளுதல் அநாவசியம்; அது நீங்கத்தக்கதாடுமன்று உற்றநோக்காது, அஸ்வக்கிரகணத்திற் புத்தி சென்ற

இந்நிலையையிருக்கின்றான். இவன்பற்றுமுற்றுமற்று யாதொரு சலன்முமின்றி நன்றாகமேற்சென்றுய்யுந் திருவருட்செந்நிலையானது, பொருளாகைமுற்றும் தீர்த்தாலன்றிச் சேராதென்பதை நிச்சயித்தருளியே நீ அப்பொருள் முழுதும் திருப்பணியிற்செலுத்தி அவன் பிறந்திறவாப்பெருவாழ்வு பெற்றுய்யும் நிலைசெய்தருளினே. அவனும் பின்பு உன்மகிமை முழுதும் சிவமுகோபதேசத்தாற் தெளிந்து, “ஆம்பொருள் நமதே யானால் அறம் பிறர்க் காவதுண்டோ” என்றுகூறி உன்னையே சிவனென்னென்கண்டு துதித்துய்தனன். இதனையும் ஆராய்ந்தறியாது இத்தனுண்மையுமுற்று நோக்காது இழிந்த மூடமாந்தர் சிலர், அந்தோளரிவாய் நாகுற்றுலையும்போகுழ்வவியால், அரசன் கொடுத்த பொருளை அரசன் சொன்னபடி செய்தலே நீதியாகும். அவன்சொல்லைக்கடந்து திருப்பணிசெய்ததுபழுதேயாமென்று நீதினுணுக்கமறிந்த பெரியார்போற்பிதற்றி இறுமாந்து திரிவர். இவர் ஒரு சிறிது மெய்நெறி சார்ந்திலர். எக்காலத்தும் உய்வதுமில்ர் யாவர்க்கும் விதி இது விலக்கு இது, விலக்குநீக்கி விதிவழி நின்றுய்கவென்று தெரிவித்தாளுகின்ற சிவாஞ்ஞா போதகனே என்க. சாசனம்—ஆஞ்ஞா.

சப்பாணிப் பருவம்.

திருவாணி முதலாய சுரமாதர் தமநாதர்
தேவேசர் பணிசெய் தல்போல்
திகழுமன் பொருமீன லோசணிபு மாதேவி
திருவடித் தொண்டு பூண்டாங்
கொருவாது கற்புநிலை தேற்றால் வாய்மேனி
யுறுசோம சுந்த ரேசன்
ஒளிர்திருமுன் வந்தினைய பொருண்முழுது நன்பணியி
லுறவருளு கென்று வேண்டி
அருணாடி யேபரவு சமயமர்ச் சகனாங்
கணைந்துவெண் னீற ளிப்ப
அகமகிழ்ந் திலைதாணை யெனவிரித் தேற்றணியு
மங்கைமல ரிங்கு கூப்பித்
தருவான மேவிவளர் திருவாத ஜாமல
சப்பாணி கொட்டி யருளே
சைவசித் தாந்தபா தெய்வீமுய்த் தாய்ந்தவா
சப்பாணி கொட்டி யருளே.

பாதெய்வமாகியசிவபிரான், அந்நியமதநீக்கிச் சைவஸ்தாபனஞ்செய்ய வல்லவன் தன்னை ஒத்த நீயே என்று ஆராய்ந்து இப்பூயியிலுய்த்த வானே என்க. உய்த்து ஆய்ந்த என்னுமிருசொல்லீற்று உகர அகரவிசுவிகளைப் பிரித்து ஆய்ந்து உய்த்தனை மாற்றிக்கூட்டுக.

வஞ்சமல மாயைவினை முதலாய கொடுமுதலை
மகரமலை யாதி சூழ்ந்து
மாறாது டற்றவெழு பவவாரி யினிலாழ்ந்து
மறுகுபவர் மதுரே சனே
தஞ்சமென மெய்யன்பி னவனும் மோரொன்று
சாற்றினு மடித்தொல் புணையீ
தந்துரித் தியவாழ்வு தருபெருந் துறையேற்று
தண்ணருள்வி ளக்க மாக
மஞ்சபடி நான்மாட மதுரைநகர் நின்றினருண்
மலிபெருந் துறைய டுப்ப
வருநெறியி லருள்வளங் கண்டுகுரு நிலையென
மகிழ்ந்துகூவி செங்கை மலரால்
சஞ்சரிக துகர்சோலை விஞ்சவளி நகர்வாழ்வு
சப்பாணி கொட்டி யருளே
சம்புபா தாகிரய ரின்புகர் நேசமக
சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(௨)

பிறவிக்கடலிலாழ்ந்து வருந்துபவர், நமக்கு மதுரேசனே தஞ்ச மென்று ... சாற்றினும் திருவடியாகிய மாக்கலந்தந்து நித்தியவாழ்வுதரும் பெருந்துறையிலேற்றியருளும் அம்மதுரேசன் அருட்செயல் யாவர்க்கும் விளக்கமாகும்படி மதுரையினின்றும் ஏகித் திருப்பெருந்துறையை அடுக்க வந்து...கூவிசெங்கை என்க. வளிநகர்—வாதவூர்.

கரியகட விறற்கைப் புற்றுவரு பவர்மயல்
கடிந்துகரை யேறு மாநேர்
காட்டுதீ பத்தம்ப மெனவாழ்ப வோததிக்
கரைதெரிவி லாது லைந்து
பரிபுநரை யிதுபெருந் துறைவம்மி னென்றினருள்
பற்றியுயி மாவழைக்கும்
பான்மையின்வி டைக்கொடிய சைந்திலகு கோபுரம்
பயில்கோயில் வாயில் வந்தவ்

வரியதனி நேருநிற் சமுசார பந்தங்க
 ளொழிந்தின்ப முறல்காட் டல்போல்
 உறுபரிசு னங்கடமை நின்மினென வேயமைத்
 தொளிர்திரு மலர்க்க ரத்தால்
 தரியலரு முடிதாழ்ந்து பரவுமிய லுபசார்த
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 சாதுர்மறை யோதுபர வாதபுரி நாதவர
 சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(௩)

தெருண்மேவு சிவதிக்கை பேயபாவி யுய்யுநிலை
 செய்யுமுத லென்ப தோர்வான்
 தென்முகத் துற்றுநால் வர்க்கணைய தீக்கைநிலை
 செங்கையினி லக்கு பான்முன்
 ஒருவாது முறைவீற்றி ருந்தருளு நந்தீச
 வொளிர்பெருங் துறையி டத்தும்
 உணையவனி யுய்த்தவக் கயிலேச னரவடிவி
 னேதுகுரு வாய்ச்சென் முன்னும்
 அருண்மேனி கொண்டுக முய்யுமா தென்முகத்
 தமர்திருக் கோயி னேர்கண்
 டன்புருக வானந்த நீர்பெருக முன்கூப்பி
 யஹிர்செங்கை மலரி னருளே
 தருவாத லூரிலக வருபோத மாருருவ
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 தனிஞான வாழ்வுதரு தமிழ்வேத மாமுதல்வ
 சப்பாணி கொட்டி யருளே

(௪)

தீக்கையே... முக்கியகாரணமென்பதையாவரும் அறியும்படி தென்முகத்
 தமர்ந்து... செங்கையால் விளக்குபான் முன்வீற்றிருந்தருளும் நந்தீசனே!
 அக்கயிலேசன் குருவாய்வருமுன்னும் அப்பெருந்துறையிலும் அருண்மேனி
 கொண்டு தென்முகஞாயமர்ந்தருளுங்கோயில்கண்டு கூப்பு செங்கை என்ரு

தம்முதல்வ னேகுருவு மாசிவந் தருண்மென்று
 சாற்றுகிவ ஞான போதத்
 தருவாய்மை பேவாய்மை யலததிட் டானாதி
 சாற்றன்முறை யன்றென் னுமச்

செம்மைநேர் தேற்றவே கயிலையிறை நரரூப
 தேசிகனு மாகி வந்து
 திருந்துறுபெ ருந்துறைவி ரிந்தொளிர்கு ருந்தடி
 தெரிந்தினிதி ருந்தி லங்கும்
 அம்மகிமை நேர்காண்ட லும்மளவி லன்புந்த
 வருளீர்ப்ப விரைபு தாழ்ந்தே
 அடிமலர்கள் கிரமர விருவிழிகள் புனல்வார
 வஞ்சலிசெய் செங்கை மலரால்
 சம்மலரும் வாதவூ ரின்மலரு நாதனே
 சப்பாணி கொட்டி யருளே
 தத்துவா தீதபர முத்தர்தாழ் பாதவா
 சப்பாணி கொட்டி யருளே,

(ரு)

சீவர்களுக்கு உள்நின்றுணர்த்திவரும் பரமசிவனே, அவர்களுள்ளே
 தீவிரதரபரிபாகிகளுக்குக் குருவடிவின் வெளிவந்து முன்னின்றுணர்த்தி
 யருள்வன் என்று, சிவாகமத்தில் பாசவிமோசனபடலத்துள்ள சிவஞான
 போதங் கூறுகின்ற தகுதியான வாக்கே உண்மையாகும். அப்படி யன்றிச்,
 சிவன்நேரே குருவாய் வருவதில்லை. அவன்பிறரை அதிட்டித்து நின்று
 தான் அருள்வன் என்றுசிலர் அதிட்டானுதிகள் கூறுதல் பொருந்தாதென்
 னும் அச்செங்கிலைமை தேற்றவே, முன்பு கயிலையில் ஸ்ரீகண்டருத்திர சிவ
 ரூபியாய் முன்வைத்தருளிய அவனே இப்பொழுது நரரூப குருவுமாகிக்
 குருந்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் அம்மகிமைகண்டவுடன்... கூப்பு செங்கை
 என்க. சம்—சுகம்.

பலவகைபர் சீவர்தே யத்தொகையு மவ்வகைப்
 படவினாங் காங்கு ணர்ச்சிப்
 பாடைபல வாய்வகுத் தருண்முதல்வ னூரியம்
 பைந்தமிழி ரண்டின் மேன்மை
 நிலவவிரு முனிவர்முனி லக்கணவ ரம்புற
 நிகழ்த்தியுந் தன்னை யொத்து
 நிறைதேற்று முனிவன்முனு ணர்த்தினிய தமிழாசை
 நீடலா லதுதன் னொத்தே
 இலகுநீ தான்சொல்கா டுனிபார்த்த மறைதெளித்
 திம்பருப வருள்க வென்ற
 எண்வாய்க்கு மாபெருந் துறையிலமர் ஞாவனடி
 யினைபருச் சித்த கையால்

சலசநிறை புனல்வாத தலனில்வரு கனவேத

சப்பாணி கொட்டி யருளே

சந்தமறை முந்துபொரு ளுந்துதமிழ் தந்தபா

சப்பாணி கொட்டி யருளே.

(சு)

சீவர் பலவகையர். தேசமும் பலவகையாதலால் தேசபாஷைகளும் பலவாய் வகுத்தமுதல்வன், அப்பாஷைகளுள் ஆரியமும் தமிழும் மற்றை இலக்கணவரம்பில்லாத பாஷைகளைக்காட்டிலும் மேலாய் இலக்கணவரம் புற்று விளங்கும்படி அதனை இருமுனிவர்க்குணர்த்தி ஒத்தநிலைசெய்தும், அம்முதல்வன், தன்னை ஒத்துநிறையாலுந் தேற்றிய அகஸ்தியமுனிவர்க்குணர்த்திய தமிழிலாசை அதிகரித்தலால் தன்னை ஒத்துவினங்கும் நீ, தான்பாடிய அர்த்தகாடினிய ஆரியவேதத்தை, வடித்தெடுத்து இனிய தமிழ்வேதமாக உலகெலாமுய்யும்படி அருளுக என்ற எண்ணம் வாய்க்கும் படி, உன்முகமாகத் திருவாசகச்சீரிய வேதங்கேட்டின்புறற்கே பெருந் துறையில் வந்தமர்ந்த அக்குரவன் என்க.

வேறு.

வந்துவ ணங்குமெ யன்பர்க ளின்புற மாண்குர வன்பூதி
வனைதலு மவர்பிற பற்றற வக்குரு மலாடி பற்றலுமே [ன்
அந்தண்ம றைத்தெளி. வாகம நெறிமுறை யாமென லுலகோர்வா
அருண்முக மலாமெ யன்பினன் வருகெனு மாரரு ளாகிரியன்
முந்துப ணிந்தெழு நின்றிரு நெற்றியின் முதினொளி நீறணிகால்
முன்பவ னம்புய மலாடி பற்றிய முளரிம லர்க்கரனால்
குந்தநி ழுற்பரன் முந்தருள் பெற்றவ கொட்டுக சப்பாணி
கோதறு வாதபு ரேசுர தேசிக கொட்டுக சப்பாணி. (எ)

மாண்குரவன், தன்னைவணங்கும் மெய்யன்பர் இன்புறும்படி விபூதியை அவர்நெற்றியில் பூசுதலும், அவர்கள் அப்போது தமக்கு மற்றைய பற்றெல்லாம் ஒழியும்படி அக்குரவன் பாதத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு குனிந்து நின்றலும் சைவமார்க்க சாம்பிரதாயமுறை என்பதை யாவரும் அறியும்படி, உன்னை அன்பனே வருசுவென்றழைத்தருளிய குருந்தநிழலாகிரியன் திருமுன்பு விரைந்துவந்து பணிந்தெழுந்த உனதுநெற்றியில் விபூதியணியும்போது அவ்வாகிரியன் மலாடியைப்பற்றியமுளரிமலர்க்கரனால் என்க.

அறிவுகுலங்குண னேயொழு கல்பொறை யன்பரு ளாதியெலாம்
அன்மயினு நவில்சிவ தீக்கையு றுரொனி லவருயி ரில்லுடல்போல்
வறியபெ ரன்புக லாகம மாண்பு வயக்கநின் முடியிலடி [ந்தாம்
வைத்துமறைக்குயி ராயொளிர் முத்திசெய் வாய்மையெழுத்தை
நிறையமு துன்செவி வாயினி தூட்டிட நீயது பருகியொரா
நிலையமெ யின்புரு வாய்முன ரஞ்சலி நிகழ்திரு மென்கரனால்
குறிகுண னறிவரு மிறையரு ணிறைபர கொட்டுக சப்பாணி
கோதிரி வாதபு ராதிப நீதிய கொட்டுக சப்பாணி. (அ)

திருவரு ணிறைசிவ தீக்கைநன் முறையுப தேசமு னுற்றொருவாச்
சிவத்துவ வாய்மையி னின்றொளிர் நின்மொழி சிவனருள் வாசகமே
தெருளவை மணிகளின் வருதலி னின்பெயர் திகழ்மணி வாசகனே
தீக்கைநன் னுமமு மாமிஃ தென்றது தெரியவழைத்தின்பே
தருபர னிறையரு ணினைதொறுமிருவிழி தாரைபொழிந்திடநேர்
தாழ்ந்துரு கன்பரு ளாழ்ந்தடி யஞ்சலி தருமென்ம லர்க்கரனால்
குருவரு ணிறைதர மருவிய குருபர கொட்டுக சப்பாணி
கோசமன் வாதபு ரேசநல் வாசக கொட்டுக சப்பாணி. (ஆ)

முற்றருள் பெற்றனை முற்றறி வுற்றனை முழுமுத லாயினையிம்
முறையுண ரார்களு முன்னிய லோர்ந்துய முன்னிய நன்னிலையால்
கற்றவர் தம்மையும் வேண்டில னினிமுறை கற்பவு மமையுமெனக்
கழறினை யித்தகு மெய்யுண ராமல கம்பிர மம்புகலும்
வெற்றுரை தந்துடன் மெலிதவ மாதி விடுத்திக் ககமுறுவார்
வீணரெ னத்திரு முறையன வாதமு மேற்கொண்ம லர்க்கரனால்
குற்றமொழித்தருள் பற்றவ ளிப்பவ கொட்டுக சப்பாணி
கூடலின் மாடுறு வாதபு ராதிப கொட்டுக சப்பாணி. (இ)

நீ, முழுமுதற்சிவமேயாய்விளங்கலால், “கற்றாரை யான்வேண்டேன்
கற்பனவு மினியமையும்.” என்றருளினை. இதனுண்மை நோக்காமல்,
நாமே பிரம்ம ஆகலால் நமக்கு உடலைவருத்தும் தவமுதலியன வேண்டா
வென்று வெறுவார்த்தைகூறி அந்நியமம் நீக்கி இகசுகமே யிடையறது
அனுபவித்து யரதொருகவலையுமின்றிக் களித்துத்திரிகின்றவர் வீணர்களே
என யாவரும் தெரிந்து சற்குருவையடைந்து மெய்நூல் கற்றல் கேட்டல்
முதலியன மேற்கொண்டயும்படி, அனவாதமும் திருவாசகத்திருமுறையை
விகித்து விளக்குகின்ற மலர்க்கரனால் என்க.

முத்தப் பருவம்.

பிரமாண நூலெவற் ற்னுமிக்கு யாவரும்

பேணுபொது வேத மேன்மை

பிறக்கிட நமச்சிவா யச்சொன்மு னமைத்* தவைகள்;

பேசுமுப சார முதன்மை

தருமாத வாதிசூர் யாரும்ப சுக்களே

தனிமுதல்வ னடிமை யாய்ப்பூ

சனைபுரின் ததிகார முற்றனாம் முதல்வனே

சாற்றுபசு பதியா மவன்

தெருண்மேவு †சிகைமுடித் தோதுந்†தி பேயசிவ

னையெனுஞ் செம்மை தேற்றும்

சிறப்பதென நேற்றவா கமமாகி நின்னுதித்

திக்குமவ னடிவாழ் கெனத்

திருநிலவு சுருதியா கமவியல்வி ளக்கியருள்

செய்யவாய் முத்த மருளே

சீர்பெருகு திருவாத வூர்மருவு குருநாத

திருவாயின் முத்த மருளே.

(க)

* அவைகள்—அவ்வேதங்கள். † சிகை—அதர்வசிகை. 0 “ஆகம மாகிசின் றண்ணிப் பான்ருள் வாழ்க”. அண்ணித்தல்—தித்தித்தல்.

சீவர்பக் குவவினைக ளுக்கிசையு மாறுசட

சிவபர மான்ம பரமாய்ச்

செப்புநெறி மேற்கொள்வ* ளுனையகிழ் நின்னுமேற்

செல்படிக ளாம வைமேல்

ஒவில்பர மான்மபர சைவசித் தாந்தமே

யோதுவே தாந்த முடிமேல்

ஒளிருமதை யணுகவொட் டாமனிக சுசுமூட்டி

யுறுகண்வினை விப்ப் தந்தோ

பாவலோ காயதமு மதையொத்து முன்னின்று

பரவிநாம் பிரம மென்றே

பகருமா யாவாத மதமுமா சும்மனைய

படர்நெறிக டந்து முன்மா

தேவநெறி யுறமுடிவி லவைதொடா வைத்துரைசெய்
திருவாயின் முத்த மருளே

தேவர்தொழும் வாதஜர் மேனிபருள் போதனே
செப்பவாய் முத்த மருளே. (௨)

சடபரமாய்ச் செப்புநெறி—சடமாகிப கர்மமுதவியவைகளையே பிரம
மென்று கூறுநெறியும், (அநாத்மநிலையும்) சீவபரமாய்ச்செப்புநெறி—சீவா
ன்மாவே பிரமமென்றுகூறுநெறியும், (சீவாத்மநிலையும்) பரமான்மபரமாய்ச்
செப்புநெறி—பரமான்மாவே பிரமமென்றுகூறுநெறியும், (பரமாத்மநிலை
யும்) ஆகிய இம்மூவகையில் ஒவ்வொன்றைச் சீவர்கள் அவரவர் பக்குவ
வினைக்கிசைய மேற்கொள்வர். எல்லா மதமும் இம்மூன்றுள் அடங்கும்.
ஏனைய—(பரமான்மநிலை ஒழிந்த) மற்றவைகள். கீழ்கின்று மேற்செல்லும்
படிவரிசைகளாம். இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாய் எவராலும் அசைக்கப்ப
டாது நீக்கமின்றி நிற்றுகின்ற பரமாத்மநிலையாகிய சைவசித்தாந்தமே வேதா
ந்தத்தெளிவாய் அம்முடிமேல் விளங்குகின்றது. அதனை அணுகவொட்
டாது தம்வசமாக இழுப்பன பலவாயினும், அவற்றுள் மிகக்கொடிய மத
மிரண்டு. அறைய, இரபோகசுகமுட்டித் துன்பமே விளைக்கின்ற லோகா
யதமும், அதற்கு முன்னின்று எங்கும் பரம்பி நாம் பிரமமென்றுகூறும்
மாயாவாதமுமாகும். அத்துன்பநெறிகளுட்பட்டு மாயாமல் மேற்சென்று
முதன்மையான மாதேவசைவநெறியுற்று உலகெலாமுடியும்படி நீபாடியரு
ளிய திருவாசகம் நான்காம் திருவகவலில் அந்நியநெறிகளைக்கூறி வருமுடி
வில் மாயாவாதமும் லோகாயதமும் தம்முள் ஒத்தனவே என்னுங் கருத்
தால், “மிண்டிய மாயா வாத மென்னுஞ், சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித்
தாஅர்த், துலோகா யதமெனு மொண்டிறற் பாம்பின்,” என்று அவ்விரண்
டையும், முன்பு மற்றநெறிகளைத் தனித்தனி முடித்துக்கூறியதுபோல்
சூரமல் தொடரவைத்து முடித்து, அவற்றுள் மாயாவாதத்தைச், சண்ட
மாருதம் என்றமையால், அது, தன்னை அணுகாது தூரமின்றாரிடத்துஞ்
சென்று மோதி இழுத்து அவிழ்த்தி மீளவிடாத கொடுமையதென்பதும்,
லோகாயதத்தை, பாம்பென்றமையால், அது நீளவைத்து அலைக்காமல்
உடனேகொல்லும் கொடுமையதே என்பதும், இவ்விபல்பினால் இவ்விரண்
டுள்ளும் மாயாவாதமே பெருக்கொடுமையதென்பதும் விளங்க உரைத்தரு
ளிய திருவாய் என்க. நாம் பிரமம் என்பவர்கள், நாங்கள்மாயாவாதிகளில்
லேம் வேதாந்திகளே என்பர். நாம்பிரமம் என்பவரே மாயாவாதிகளென்
பதை ஸ்ரீநடராஜப்பெருமான், தன்னிலும் மேலாகப்புகழ்த்து சீட்டுக்கவி
பாடிப் பெற்றான்சாம்பானுக்கு முத்தினொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளப்
பெற்ற உமாபதிசிவம், “(நானே) அகமே பிரமமாயின நெனவறிந்து...
மாயாவாதி வகுத்துரைத்தானே” என்று விளக்குதலாற் காண்க.

வேதமுபர் வாகமமி ழிந்ததென் பாரதனை
 வீட்டியெதிர் மறையு ரைப்பர்
 வீணரிவ ருய்விலரி ரண்டுமம லன்றருமெய்
 மேன்மைமுத நூலே யெனும்
 போதமுற வேநமசி வாயமுதன் மந்திரம்
 புகன்றுவே தங்க ளின்சீர்
 போற்றிநா னேபோத வஞ்செய்த னாதலாற்
 பொலிசிவா யநம வென்னுஞ்
 சீதமந் திரமோது முறைநிற்கு முறையிற்
 செபித்துய்தி பெற்றே னெனச்
 சிவாகமத் தியல்பினொளிர் மாசற்ற தனிவாய்மை
 தெளிமாண்பு நின்றி லங்கச்
 சேதனர்கள் காதன்மிகு மோதமுற வோதியருள்
 செய்யவாய் முத்த மருளே
 செகமோது திருவாத நகர்மேவி வருபோத
 திருவாயின் முத்த மருளே.

(௩)

எதிர்மறை-சிவாகமமுயர்ந்தது வேதமிழிந்ததென்பதாம். இவர் உய்வி
 லர்—சிவத்துரோகினர். வேதசிவாகமமிரண்டும் அநாதிமலமுத்த பரமபதி
 தந்ததூல்களே என்பது யாவர்க்கும் போதமுறும்படி “நமச்சிவாயவாழ்க”
 என்று வேதமத்தியிலுயிராய் விளங்கும் முதன்மந்திரம்புகன்று வேதச்சீர்
 போற்றியும், “நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்”
 என்று சிவாகமத்தியல்பு...இலங்க ஓதியும் அருளிய செய்யவாய் என்க.

அளிப்பளிப் பாதிநிலை பெரிதெனவி ழைந்துதவ
 மாற்றயன்மு குந்தன் முதலோர்
 அருளிநூ லந்தந்த நாட்புதிது புதிதா
 யடுத்தசீ ரவர்க ளீற்றில்
 விளிப்புறுதல் போலாத நாதிமுறை யாம்பழமை
 மேன்மையியல் பாக வென்றும்
 விரிதிறனு ணர்த்தியருள் சிவபுரா ணம்பரமன்
 விரியருட் கீர்த்தி முறைமை
 ஒளிப்பரன தூலசூக் குமமேன்மை யினைவியந்
 தோதுமண் டப்ப குதியே
 உலகவுற் பவமிவந் றலகில்சிவ பரவாய்மை
 யொளிர்சைவ சித்தார் தமே

தெளிப்புறவி ளக்கியுல கிற்கினிது ணர்த்தியருள்
செய்யவாய் முத்த மருளே
திருமேன்மை தருவாத புரிவாழ வருபோத
திருவாயின் முத்த மருளே.

(ச)

அளிப்பு அளிப்பு படைத்தல் காத்தல். பிரமபுத்திரரும் வெறுத்துத்
தள்ளிய இத்தொழில்களைப்பெரிதென ஆசைப்பட்டதவஞ்செய்த மாலய
ஞதியர் சிவனருளால் அந்தந்தநாளில் புதிதுபுதிதாகப்பெற்ற சீர்போலாது
(சிவனது அநாதிமுறைமையான பழமை) இயல்பாகவே என்றும் ஒளிர்
கின்ற மேன்மையானது எங்கும் விரியுந்திறத்தை விளக்கியருளும் சிவ
புராணமும் சிவனது விரிந்த திருவருளின் கீர்த்தி முறையை விளக்கும்
கீர்த்தித் திருவகவலும், சிவனது தூலகுக்கும் மேன்மையை விளக்கும்
(அண்டப்பகுதி) என்னும் திருவகவலும், உலக உற்பத்தியும் அங்குள்ள
மதங்களும் அவற்றைக்கடந்துசலியாது தத்துவாதீதசத்தாத்துவித மேனி
லைச்செல்வார்க்கருளலுமாகிய முறைமைகளை விளக்கும் (போற்றித்திருவ
கவலும்) ஆகிய இவற்றில் சித்தாந்தமே தெளியவிளக்கியருளிய செய்
யவாய் என்க.

தவமேசெய் திலன்மலர்க ளிட்டுமுட் டாதுனைத்
தாழ்ந்திலே னன்பெ னக்குன்
தண்கழவி நொழிவறநி ரந்தாம் பற்றிவாழ்
தரவருள்க வென்ப வாதி
திவள்வாச கந்தந்த தெம்மவர்க ளிம்முறைமை
திருவருண்முன் வேண்டி யுய்வான்
செப்பினையெ னப்பற்றி நிற்பவே யனையவருள்
செயுநினசொ ரூப மோர்வான்
நவதேவ ராயமா லயன்வாழ்வு குடிகெடினு
நாமொர்பொரு ளாயுங் கொளோம்
நாடில்யா மார்க்குமோர் குடியலோம் யாதுமஞ்
சோமென நவின்னு நீயச்
சிவனேயென் வாய்மைநிலை நனிதேற வேயருள்செய்
செய்யவாய் முத்த மருளே
திதொழிநன் மேதையருள் வாதபுரி நாதபா
திருவாயின் முத்த மருளே.

(ரு)

வாத்தபுரிநாதனே, நீபாடியருளியதிருவாசகத்தில், “தவமே புரிந்திலன்
றண்மல ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சே, னவமே பிறத்த வருவின யேனுநக்
கன்பருள்ளாஞ், சிவமே பெறுத்திரு வெய்திற்றி லேனின் நிருவடிங்காம்,
பவமே யருளுகண் டாயடி யேற்கெம் பரம்பரனே,, என்பதுமுதலாக இவ்
வாறு விளங்கும் வாசகங்கள் தந்தருளியது, எம்மவர்கள் இந்தமுறையாகவே
பரமசிவனிடம் விண்ணப்பித்து அவனருளாவேண்டி உய்தற்காகச் செப்பி
யருளினை என்றிதுகப்பற்றிவிற்றற்காக அருளிபனவேயன்றி நீ அவ்வருளைப்
பெறாத கீழ்விடையிலிருந்து பாடியனவன்று. அதுவே உண்மை என்று
தெளிதற்காகவே, அனைப அருள்செயும் நின்—அவ்வாசகங்கள் அருளிப
உனது சொருபநிலையாவரும் அறியும்படி, புதிதுபுதிதாய்ப் பிறந்துவரும்
மாலயன் முதலியர் வாழ்வு...கொன்னோம் “கொன்னேன் புரந்தரன் மால
புன் வாழ்வு...உன்னேன் பிறதெய்வம்...” “யாமார்க்குக் குடியல்லோம்
பூதமஞ்சோம் மேவினோம்” என்பனவாதி திவ்விய வாசகங்கள் கூறியருளி
கீசிவனே என்னும் உண்மை விளக்கியருளிப் செய்யவாய் என்க.

முத்தியிலு முப்பொருளு முண்டென்று பித்துற்று

மொழியுஞ்சை வாவென் றுதன்

மூடம்வெளி யுறுமாறு கழறுமே கான்மகிலை

முமூயலன் முனர டங்கச்

சுத்தபோ கந்துய்ப்ப துயிரதனை யருளுமுத

றாயசிவ மேம லந்தன்

தொழிலற்று வலிகுன்றி நின்றபக ரித்தனைய

துய்த்தல்வினை விக்கு மென்னும்

மெய்த்தகைய சைவசித் தாந்தவிய நேற்றவே

விதுதத் துவங்க ளெல்லாம்

விட்டொழிந் தருள்பற்றி மேற்சென்ற தீதநிலை

மேவுகடை முறையி லெனையுஞ்

சித்தனுப வந்தந்தி ருப்பதாக் கினனென்ற

திருவாயின் முத்த மருளே

தேவேச ரருள்வாத வுர்மேவு குருநாத

திருவாயின் முத்த மருளே.

(சு)

“முத்தியிலு முப்பொருளு முண்டென் றுரைப்பதென, பித்தமு
றுஞ் சைவா நீபேசு” என்று ஏகான்மவாதி ஒருவன் கூறினன். அவனை
முதலியர் உண்மைகண்டு நாம்கூறுவது தவறென்றடங்கும்படி, “முத்தி
யிலு முன்று முதலு மொழியக்கேள், சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்த

லணு—மெத்தவே, இன்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவினே வித்தன்மலம் அன்புடனே கண்டுகொள்பா.” பரமுத்தியிலும் சிவபோகத்தை அனுபவிப்பது உயிர். அப்பேரின்பத்தைக் கொடுப்பது சிவம். அதனைத் தன் செயலற்று வலிகெட்டு நின்று வினாவப்பது மலம் என்று கூறுஞ்சைவசித் தாந்தத்தினுண்மை தேற்றவே மூன்றாவது திருவகவலில், “கடைமுறை என்னையு மிருப்ப தாக்கினன்.” எல்லாங்கடந்து அருள்பற்றிச்சென்று பரமுத்திமேவும்முடிவில் என்னையும் ஞானனுபவந்தந்து அதனைஇடையறாது அனுபவித்துக்கொண்டே எப்போதுமிருக்கும்படிசெய்தனன் என்றருளிய திருவாய் என்க. என்னையும் என்ற உம்மை சிவத்தையும் மலத்தையுந் தழுவிநின்று பரமுத்தியிலும் முப்பொருளுண்மை விளக்கியது.

முத்திகிலை யோபெத்த நிலையினுமு யிர்க்கருளு

முழுமுதன்மை நின்பா லதே

மும்மலம் பொறிபூத காணவிட யாதிமும்ப

பானு மேலு மறுபான்

நத்துமனை மகவுறவு முதலாய பலற்பலவு

நலமுறவி டாத டிக்கும்

நவில்வேட மார்ந்துபொருள் கொண்டுநா ரியார்த்தோயு

நயவஞ்சர் சூழ்வ ரிங்கெம்

அத்தநீ வலிதுவந் தின்னருள்செ யாதொழியி

னடியேனை யஞ்ச லென்பார்

ஆர்கொலோ முன்னிங்கு வந்தெனைப் பொருளாக

வாள்கொண்ட ளித்த பொன்னே

பத்தர்சூழ வுற்றுமய லற்றுவாழ் வருள்கென்ற

பவளவாய் முத்த மருளே

பாதிமதி ஞாயருள் வாதபுரி நீடதிப

பவளவாய் முத்த மருளே.

(எ)

சேர்க்கு, முத்திகிலையில் மாத்திரமா? பெத்தநிலையிலும் அருளுகின்ற முழுமுதன்மை உன்னிடத்ததே. ஆகலால் நீயே வலிதுவந்தருளவேண்டும். மலங்கள்மலகாரியதத்துவங்கள் மனைமகவாதிகளாகிய பலற்பலவிரோதிகள் நலமுறவிடாதனவாய்த் தடுத்துநிற்கின்றன. அம்மட்டோ-காசாய முதலிய சிவவேடம் வெளிக்காட்டி உலகரைவஞ்சித்துப் பொருள்கவர்ந்து முப்போதுமுண்டு களித்துக் காதல்மிசுந்து மாதரைப்புணர்ந்து மகிழ்நாயு வஞ்சர்சூழ்ந்துதிரிகின்றனர். ஒருவாறுகும்பவாஞ்சைநீங்கினர் இச்சந்தியா சிகளை அடுத்ததுமேமென்றுவரினும் அவர்பொருளைக்கவர்ந்தற்குரியனவே

போதித்து முடிவில் அவரும் அப்பாழ்ங்குழியில் விழுதற்குந் தாங்களே காரணராவர். இவ்வாறு எவ்வழியினு முய்வில்லாத பாழ்ங்காடுபோலுமிப் பிரபஞ்சத்தில், எம் அத்தனை நீ வலிதுவந்து அருளாதொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சேல் என்பார் யாருளார். (உள்ளபடி பற்றற்ற பெரியார் மிக அரியரென்பதுகருத்து). அதனாற்றான் இங்கு—இப்பிரபஞ்சத்தில் முன்பு நீயே வலிதுவந்து என்னை ஒருபொருளாக ஆட்கொண்டருளின. உன்னைப்பிரிந்து வருந்தாது அடியார்கூட்டஞ்சார்ந்து மயலற்று வாழ்தலையுறும் படி பற்றுமுற்றும் அற்றுத்தெளிந்த அடியார்கூட்டமிதுவென்று காட்டியருள் என்றவாய் என்க. மேற்கூறிய நயவஞ்சகசந்நியாசிகளை உண்மைப் பெரியரென்று உலகரடுத்துக் கெட்டொழியாது உண்மைநிலை நன்குதெரித்தே அடுத்துள்ளபடிவழிபட்டுலகெலாமுய்கவெனத் திருவுளங்கொண்டே தெருளார் கூட்டங்காட்டியருள்க என்றருளினார். இத்திருவாசகம்

“ அருளா தொழிந்தா லடியேனை யஞ்சே லென்பா ராரிங்கு (இங்குப்) பொருளா வெண்ணைப் புகுத்தாண்ட பொண்ணே பொன்னம் பலக்கூத்தா மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து வருந்து வேனை வாவென்றுன் றெருளார் கூட்டங் காட்டாயேற் செத்தே போனாற் சிரியாரோ.” என்பதாம்.

வேறு.

அத்துவி தச்சொலி னத்தம தொன்றென வறைகுவர் பிரகாச மாகவு ரைத்தவி னேகமெ னத்தெளி வாகவு ரைத்தன்முறை இத்திற னல்லது முத்தம தூல்களி லக்கண விதிவழுவா திருபொருள் பிரிவற வுறுநிலை யத்துவி தப்பொரு ளெனுமதனை மெய்த்தரு மத்துவி தத்தினி லக்கண மிவிர்புணர் தற்பதிகம் வேறறு நிலையுணர் மொழிபல மேலும்வி ளம்பிய திருவாயால் முத்தர்ம னத்தொளிர் வித்தகமெய்த்துனை முத்தம ளித்தருளே முதகு வாத்பு ரேசத யாநிதி முத்தம ளித்தருளே. (அ)

அத்துவிதம்என்னும் சொற்கு ஒன்றென்பதே பொருளென்பர் மாயா வாதிகள். அதுவும் நேரான பொருளன்று. பிரகாசமாகவுரைப்பதாம். அதாவது, அத்துவிதம்என்பதில் துவிதம்—இரண்டு. அ—இல்லை என்றும் இனி இரண்டில்லை என்பதன் பொருள் ஒன்றையாமென்றும் இவ்வாறு சுற்றிவந்து கூறுகின்றனர். துவிதம் என்பது இரண்டென்னும் எண்ணிக் கையை யுணர்த்துவதே. எண்ணுச்சொல்லுக்கு முன்வரும் அகரம், இல்லை என்னும் பொருள்தராது. அனேகம் என்பதை ஏகமில்லை என்று ஒரு வரும் கூறுது ஏகம் அல்லாத பற்பல என்றே கொள்ளுதல்போல அத்துவி தம் என்பதிலுள்ள அகரமும் அல்ல என்னும் பொருளையேதரும். இதுவே

இலக்கணவீதி. அன்றியும் சுற்றிவந்துரைப்பதிலும் நேர்பொருள் கூறுதலே தெளிவான முறையாகும். பொருள் ஒன்றுதான் உள்ளதானால் சுருதி அதனைத்தெளிவாக ஏகம் என்று நேரே கூறும். ஏகமென்றும் கூறுகின்றதே எனில்? அது, பதிப்பொருள் ஒன்றேயாம் இரண்டல்லவென்பதுணர்த்தக்கூறியதன்றிப், பதியைத் தவிரப் பசுபாசங்களில்லை என்றுணர்த்தக் கூறியதன்று. இக்கருத்துப்பற்றியே ஏகம் என்று கூறிய சுருதி அச்சொல்லையே எங்குக்கூறி ஒழியாமல் அத்துவிதமென்று வேறுசொல்லுங்கூறுகின்றது. அத்துவிதம் என்பது ஏகம் என்பதன் பரியாய நாமமன்று. ஆதலால் அதன்கருத்தும் ஒன்றே என்பதற்கு வேறாயிருக்கலாமென்று ஊகிக்கலாம். அவ்வாறுஊகிக்குமிடத்து, அத்துவிதம் என்பதில், துவிதம்-இரண்டு. அ-அல்ல. என்னும் இலக்கணவழுவில்லாத மெய்ப்பொருள்தெளிவாம். ஆகவே பதியும்பசுவும் எப்போதுமுள்ள நித்தியப்பொருள்களே. பசு, பாசப்பிணிப்புடையது. பதியும் பசுவும் வேறுவேறாகப் பிரிந்துநில்லாமல், பதிவியாபகத்துள்ளே பசு வியாப்பியமாயடங்கிநிற்பதாம். அப் பதியும் பசுவும்பொருளால் இரண்டாயினும்பிரிவின்மையால் இரண்டல்லாது எப்போதும் விரவிநிற்கலை ஊகித்துணர்ந்துகொள்ளுதற்கே, சுருதி இரண்டன்மைப் பொருளே தரும் அத்துவிதம் என்றுங் கூறியதாம். இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் துணுகிநோக்கி இதனுண்மையுணராமல், ஏகம் என்பதற்குரைத்தல்போல அத்துவிதம் என்பதற்கும் ஒன்றே பொருளென்று இலக்கண வழுவறக்கூறி, அதில்வருங் கேள்விகளுக்குப் பொருத்தமான சமாதானங்கூறமாட்டாமல், (சேஷம் கோபேனபூரயேத்) மிச்சத்தைக் கோபத்தால் பூர்த்திசெய்கின்றனர். வேதாகமாத்மி உத்தம தூல்களெல்லாம் மேற்கூறியபடி பதியும் பசுவுமாகிய இருபொருள்கள் பிரிவின்றி விரவிநிற்குமில்லையே அத்துவிதப்பொருளென்று இலக்கணவழுவூறுது கூறுகின்றன. இதனை நன்கு தெளியவே, அத்துவிதத்தினிலக்கணம் விளங்குகின்ற புணர்ச்சிப்பத்து என்னும் பதிகமுழுதும் கூறியருளி அதன்மேலும், பிரிவற்று கிற்கும் அத்துவிதமில்லையுணரும் வாக்கியங்கள் பல விளம்பியருளிய திருவாய் என்க, அவ்வாக்கியங்கள். “மலர்கொ டாளிணை, வேறி லாப்பதப் பரிசுபெற்றநின் மெய்ம்மையன்பர்” “ஒன்றுநீயல்லையன்றியொன் றில்லை யாருன்னையறியகிற்பாரே.” என்பன வாதினாம். “வேறிலாப்பதப்பரிசு”—என்றது, பிரிவில்லாத அத்துவிதமில்லை என்பதாம். “ஒன்றும்நீ அல்லே”—என்றது, நீ சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய எல்லாப்பொருளிலுங்கலந்து பிரிவின்றிநிற்கினும், அப்பொருள்களின் தோற்ற ஒடுக்கம் புத்திமுத்தி லாபம் நஷ்டம் (கூடுதல் குறைதல்) முதலிய ஒன்றும் உன்னைப்புற்றாது நின்றலால் அப்பொருள்களில் ஒன்றும் நீயல்லாதிருக்கின்றாய் என்பதாம்; “அன்றி ஒன்றில்லை”—என்றது, அப்பொருளெல்ல

லாம் உனது சர்வ வியாபகத்துடங்கி நின்றலால் அவைகளில் ஒன்றும் உன்னையன்றி வேறாய்ப் பிரித்திருக்கவில்லை என்பதாம். இவ்வாக்கியங்கள், பிரமம் ஒன்றுதான் உள்ளது. மற்றெல்லாம் பொய்யென்று கூறி, அம்மட்டிலும் ஒழியாது அதனை நிலைபெறுத்தற்கு, அத்துவிதத்திலுந் தலையிட்டு அதற்கும் ஒன்றென்று பொருள்கூறும் மயக்க உணர்வினர்க்குச் சிறுது மிடந்தராமல், பிரமம் ஒன்று மாத்திரமன்று அதன் வியாபகத்துடங்கி விற்கும் சேதனப் பொருளாகிய பசுக்களும் அவற்றைப் பிணிக்கும் அசேகனமாகிய பாசமும் எப்போதுமுள்ள பொருள்களே என்பதையும், பிரமம் பாசப்பிணிப்புள்ள பசுக்களைப் பிரியாது கலந்து இரண்டல்லாமல் வற்றலை விளக்குவதே அத்துவிதமென்னும் சொல்லின் பொருளுண்ப்பதையும் தெரிய விளக்குதல் காண்க. இன்னுபிதனுண்மையை மேலும் பல பிரமாணங்காட்டி விளக்கப்புகின் விரியுமாதலாலிம்மட்டிலமைக.

வேதமு தற்கலை யாவமு டித்துரை மேனம சேடியெனும்
மெய்ம்மையை யுலகினர் தம்மினு மேலவர் மேவுற வஞ்சலிசெய்
போதினிக வஞ்சலி நின்பொருள் கொண்டருள் புரிபு வென்றோதிப்
புரிவொடு மவர்களு மஞ்சலி யவரெதிர் புரிதல்வி ளக்கிடுமத்
தீதறு நமமுழு துங்கொளு முழுமுதல் சிவபர னேபிறர்முன்
திருக்கை குவப்பில னென்ப துணர்த்திடு சேர்த்தறி யாக்கையனென்
முதகு வாசக மோதருள் வாயினின் முத்தம வித்தருளே
மோதரி லைத்திரு வாதபு ரிக்கிறை முத்தம வித்தருளே. (க)

சிவனை, வேதம் நமசேஷி என்று கூறும். அதன் பொருள் உலகில் ஒருவர் மற்றொருவரைக் கும்பிடுதலும், பிறதெய்வங்களைக் கும்பிடுதலும், தன்னேனேரே கும்பிடுதலுமாகிய எல்லா நமஸ்காரங்களுந் தன்னிடமேவந்து சேர்ந்துதனக்கு மேலொருபொருளின்மையால் தன்னிடத்திலேயே சேஷித்து (மிஞ்சி)விற்ப, அவை எல்லாவற்றையும் ஏற்று அருளும் தனிமுதல்வன் என்பதாம். பிறரிடஞ்சேரும் நமஸ்காரமெல்லாம் அவரிடத்து முடிவுறாமல் அவர்க்கெல்லாம் மேலான சிவனிடஞ்சேர்ந்து அதற்குமேற்செல்லுமிடமின்றி அவனிடத்திலேயே முடிவாய்நின்றலால் வேதாதிசை யாவும் முடித்துரைக்கும் மேலான நம என்றும். இந்த நமஸ்காரம் எப்போதும் சிவனுடைய சொத்தேயாம். இதனை மற்றெத்தேவராயினும் தம்முடைய தென்று கருதினாலும் அது திருட்டுக் குற்றமாய்த் தண்டனைக்கே ஏதுவாகும். இவ்வுண்மையெனின்தே அத்தேவர்முனிவர் முதலியயாவரும் தம்மைப் பிறர் கும்பிடும்போது சிவனைக் கும்பிட்டு அந்நமஸ்காரங்களை அப்போதே

அவனிடஞ்சேர்த்து விடுகின்றனர். அவையெல்லாம் அவனிடஞ்சேஷித்து நின்றலாற்றான் நமசேஷி என்று வேதம் கூறியது. இவ்வுண்மையை, உலகினர் தம்பின் மேலானவரை மேவும்படி அஞ்சலி செய்யும்போது, புரரிபுவாகிய சிவனே இவ்வஞ்சலி உனது பொருளாதலால்தனை ஏற்றருள்க என்றுதி விருப்பத்துடன் அம் மேல வரும் எதிரஞ்சலிசெய்யும் உலகியல்பும் விளக்கும். தன்னைக் கும்பிட்டவர்க்கு எதிரே தானுங் கும்பிடாதவன் நமஸ்காரமுமுதும் தன் சொத்தாக்கொண்டருளும் முழுமுதலாகிய சிவபரன் ஒருவனேயாம். இதனை நன்குணர்த்துகின்ற, “செய்யானை வெண்ணீரணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக், கையானை” என்னும் திருவாசகம் ஓதியருளிய திருவாய் என்க. “யாதொரு பொருளை யாவறிதைஞ்சினு மதுபோய் முக்கண், ஆதியை யடையும்.....எல்லா நதிகளுங் கடல் சென் றென்னை” என்று கந்தபுராணம் செவ்வே விளக்குகின்றது.

நயனமி டந்திடு செயனிக ராயினு நாமுய வருகின்ணர்
நாதன ருட்கண ஸம்பெற மேலுமொர் நயனமு மினிதருள்வார்
அபர்புரி பகையற வாழ்வுற வாழிமு னருள்கென வேண்டியொரே
அலர்விழி தந்தன னரியிவ ருயர்விழி வணுமலை யெனினுமுரு
மயர்மல பெத்தரின் முதலடி யவனரி மலமில் ரணையரெனும்
வாய்மைவி ளக்கிடு சக்கர மாற்கருள் வாசக மாதிகளால்
முயன்மதி சூடியை மொழிதிரு வாயினின் முத்தம ளித்தருளே
முதுணர் வோர்தொழு வாதபு ரேசுர முத்தம ளித்தருளே. (௩)

நாமெல்லாமுய்யும்படி வந்தருளிய கண்ணப்பரும் விஷ்ணுவும் கண்ணத்தோண்டிய செய்கை ஒத்ததேயானாலும், கண்ணப்பர் நாதனுடைய கண் நலம் பெறவே செய்தனர். தனக்கு ஒரு பிரதிப்பிரயோஜனம் வேண்டிலர் மற்றைக் கண்ணும் கொடுக்கத் தொடங்கினர். விஷ்ணு, தனக்குத் துன்பஞ் செய்கின்ற பகைவரை வென்று தான் வாழுதற்கே சக்கராயுதம் வேண்டி ஒருகண் மாத்திரம் கொடுத்தனர். அக்கண்ணால் சிவனுக்கு வந்த நலம் யாதொன்றுமில்லை. இவ்விருவர் கருத்தையும் நோக்கும்போது கண்ணப்பரது மேன்மையும் அரிவினது கீழ்மையும் மலையும் அணுவும் போலுமென்றாலும் பொருந்தாது. ஆயினும் கண்கொடுத்த திடபக்தியினால் மயக்கஞ்செய்யும் மலபெத்தர்களாய் இயன்றமட்டிலன்பு செய்கின்ற அடியார்களில் அரி முதலடியவனே என்பதும், கண்ணப்பர் மலமுத்தர்களாய் திருவடியடைந்து பேரின்புறுகின்ற அடியார்களில் முதலடியவ ரென்பதும் விளக்குகின்ற “சக்கரமாற்கருளியவாறு” “கண்ணப்பனொப்பதோரன் பின்மை” “பொருட்பற்றிச்செய்கின்ற” என்னுங் திருவாசகங்களால் மதிசூடியை மொழிகின்ற திருவாய் என்க.

வருகைப் பருவம்.

சிவதிக்கை முதறந்து சித்தாந்த முறைதேற்று
 திருநந்தி குரவன் வருக
 செகமுப்ப நானகி வந்ததனை மேற்கொண்டு
 திகழ்விக்கு முரவன் வருக
 அவமார்க்க மடியவடி யிடலெனக் குருந்தடிம
 னடியிடுஞ் சிரவன் வருக
 அரும்பவம ருந்துறைபெ ருந்துறைவி ரீந்தொளிர
 வணைவாத புரவன் வருக
 பவமாற்றி யெமையாள வருளிநான் முன்சென்று
 பயில்சிதம் பரவன் வருக
 பரவியன் பருள்கவென் றுலகிறைமுன் வேண்டுமா
 பகரும்ன் பிரவன் வருக
 தவமார்க்கர் சிவம்வாய்க்கும் வகைபோற்ற முடிநீட்டு
 சலசமென் கரவன் வருக
 சாதூர்மறை யந்தசிகை மீதிலகு நந்திபெயர்
 சார்தாவன் நேர்வ ருகவே. (க)

தீக்கை முதல்—தீக்கையாகிய முதன்மைப்பொருள். அதனை மேற்
 கொண்டு—அத்தீக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு. யாவரும் அவசியம் அதுபெற
 வேண்டுமென்று திகழ்விக்கும். அடியிடல்—தொடங்கல். குருந்தடிமன்—
 அங்கிருக்கு முதல்வன். அடியிடும்-தன் திருவடியை வைத்தருளிய. பெருந்
 துறை ஒளிரும்படி அங்கு அணைந்த வாதபுரவன். அருளால் வந்தும் எம்மை
 ஆளவே அங்கு வசிக்கின்ற சிதம்பரவன். உலகம் இறைவன் முன் அன்பு
 அருளுக என்று இரந்து வேண்டியுய்த்தற்கே அவன் முன் அன்பை இரக்
 கின்றவன். தீக்கை முறையில் மார்க்கர் முடியில் நீட்டிவைத்தருளுங்கரவன்.
 அதர்வ சிகையில் விளங்கும் நந்தியாகிய சிவன்பெயர்சார்ந்ததாவன் என்க.

முழுநோயு டற்றநலி யுடலேபு குத்திவினை

மோதுபவ நாசன் வருக

முரண்மோக முற்செயல்க னுறவேவி னேத்திடர்செய்

மூலமல மோசன் வருக

செழுஞான முற்றடியர் வழுவாது நிற்குநிலை
 தேற்றுமுப தேசன் வருக
 சிவயோக முற்றியல்பி னுவமான மற்றிலகு
 சீதபிர காசன் வருக
 மழுவார்க ரத்தனருள் புரிவாய்மை மிக்கதிரு
 வாதபுர வாசன் வருக
 மறையோது மப்பெரிய திலைமாந கர்க்கணுறு
 மாபெருகு நேசன் வருக
 ஒழியாத ருட்கைதிகழ் திருவாச கத்தமிழி
 னுறுசுருதி கோசன் வருக
 உயிர்வாழ விப்புவிபி னரரூப முற்றருளி
 னொளிரீச னீவ ருகவே.

(2)

சுருதி கோசம்—வேதபுஸ்தகம். தமிழில் வந்த திருவாசகமாகிய வேதம் என்க.

*தாதைமுக வுற்பனரி னுன்குபடி யுயராதி
 சைவகுல முதல்வ வருக
 சம்புபா தாசிரயர் சிவஞான வதியம்மை
 தந்தவப் புதல்வ வருக
 வேதசுப சாரசித் தாந்தமே யாங்கணும்
 விளக்கியருள் போத வருக
 வேறுநெறி மேனிலவு சைவமுற வைத்தபடி
 விதமெனும் தீத வருக
 நாதனருள் கூர்கயிலை மலைகாவ லதிகார
 நந்தியெம் பெரும வருக
 நரபதியி னேமேழு கோடிபொரு ளாணையி
 னவிற்பசிவ தரும வருக
 மாதகைய வாதபுரி மேதினியின் மீதிலக
 வருசைவ மணிவ ருகவே
 மறையாக மாதிரிவ நிறைநூல்க ளோதுபா
 வாய்மையெண் குணிவ ருகவே.

(௩)

*தாதை—பிரமன்.

சிவனேப ரீம்பொருளென் வாய்மைவே தாந்தந்
 திகழ்த்தலுண் ராம லெம்மைச்
 சிவனின்மே லென்னுமவர் பாழ்நிரய மாழ்வர்நிகர்
 செப்புநு மெம்மை யுந்துன்
 புவர்வாரி வீழ்த்துகின் றுரெமைச் சிவனடிமை
 யுறுதொண்டு செய்து வாழும்
 உம்பரென் றுன்னுவார்க் கருள்வமல் லவர்களெம்
 முறுபகைவு ரென்ற யன்மா
 லவனோது சுருதிநிலை யோராது மாறாடு
 மவருந்தெ ளிந்துய் யவே
 அவமாய தேவர்பொய்த் தேவுமற் றோர்தெய்வ
 மாதிதிரு வாச கங்கள்
 நவதேவ நிலைபற்றி யவமாத லறவைத்த
 நந்திநா யகன்வ ருகவே
 நாதமறை யோதைமுறை யேதிகழும் வாதபுர
 நாதவர னேவ ருகவே.

(ச)

“நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
 வெம்மைகொ ணெஞ்சர் தீரா விழுமவெந் நிரயம் வீழ்வர்
 தம்மையஃ தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப் புகல்கிற் போர்கள்
 எம்மையுந் துயர மென்னு மிருங்கடற் படுப்ப ரன்றே.”

“கானுறு புவித்தோ லாடைக் கண்ணுதற் கடவுட் கன்ப
 ரானவ ரென்று மன்னாற் கடித்தொண்டு புரிந்து வாழும்
 வானவ ரென்று மெம்மை வழத்தினர்க் கருள்வோ மல்லால்
 ஏனையர் தம்மைத் தெவ்வென் றெண்ணியே யிருத்து மன்றே.”

இத்திருவிருத்தங்கள் கந்தபுராணம் உபதேசப்படலம். இது பிரமன் கூறி
 யது. இதனில் எம்மை என்ற பன்மை விஷ்ணுவையும் உளப்படுத்திக்கூறி
 யதாம். இத்திருவிருத்தங்களிற் கண்டபடி, அயனும் மாலவனும் எங்களைச்
 சிவனிலும் மேலென்பவர் மீனா நரகிலாழ்வர். ஒப்பென்பவர், துன்பக்கட
 லில் அமிழ்த்துகின்றனர். எங்களைச் சிவனடியரென்று துதிப்பவர்க்கே
 அருள்வோம். அல்லாதவரைப் பகைவரென்றே நினைப்போமென்று கூறு
 கின்ற சுருதிநிலையுமுற்று கோக்காது மாறாடுகின்றவர்களும் உண்மைதெளி
 ந்து பிறந்து பிறந்து புதிதாய் வருகின்ற சிறு தேவர்களின் சமயநிலைபற்றி
 வீணாகாமல் உய்யும்படி “அவமாய தேவ ரவகதியி லழுந்தாமே, அத்தேவர்
 தேவ ரவர்தேவ ரென்றிங்ஙன், பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின் றபுதலத்தே,
 மற்றுமோர்தெய்வந்தன்னையுண்டெனகினைந்து.” என்பனவாதிய புற்பல
 திருவாசகங்களைப்பாடி வைத்தருளிய நாயகன் என்க.

வழுதிதன் பொருளென்று பற்றலா லப்பற்று
 மாண்புணர்வு மெல்ல மெல்ல
 வரின்மாயு மதுவுமொரு முறையில்வா ராபருவ
 மரபினுறு மாத லாலம்
 முழுதுணர்பல் செயல்கண்டு சார்ந்துய்க வென்றெண்ணி
 மூரிமா முதல யாவும்
 முடிவிலை யிலவென்ப நேர்காட்ட வேழுன்பு
 முதல்வனருண் முறைசெய் நீயவ்
 வழிமுதல்வன் முன்வேண்டி யாவணியின் மூலத்தின்
 வருமாக்க ளெனவி டித்து
 வந்தாசு செய்யின்பு துன்பின்மகிழ் நலிவுறு
 மன்னின்றி றைஞ்சி யிறைமுன்
 தழுவிபவை யேன்றுகொள வழுவினிலை வாய்ந்தவுப
 சாந்தபா நந்தி வருக
 தருவாத லூமல மணிவாச காதிபமெய்
 தருவேத முதல்வ ருகவே. (௫)

வழுதி, பொருளெல்லாந் தன்னுடையதென்று பற்றியபற்று, மெல்ல
 மெல்ல மெய்யுணர்வு வந்த பின்பு தானீங்கும், அதுவும் ஒரே முறையில்
 வராது. பக்குவமுறைப்படி தான்வரும். ஆதலால் அவன் உன்னால் நிகழும்
 பல அற்புதச்செயல்கண்டு அம்முழுதுமுணர்ந்தல் சார்ந்துய்க என்று கருதி,
 குதிரை முதலிய எப்பொருளும் அழிவனவே நிலையில் என்பது நேர்காட்டு
 தற்கே, முன் முதல்வனை வேண்டி அவ்வருள் முறைப்படி அப்பொருள்
 முழுதும் திருப்பணியிற்செலுத்திய நீ, அம் முதல்வனிடம் அரசன்ஒலைக்கு
 பதில் யாதென்று வினவி அவன் சொன்னபடி ஆவணிமூலத்திற் குதிரை
 வருமென்று ஒலை விடுத்துப்பின்பு மதுரைக்கு வந்து அரசன் செய்த இன்ப
 துன்பங்களில் விருப்பு வெறுப்பு லேசமுமின்றி அனவாதம் இறைவனையே
 இறைஞ்சி, அவ்விறைவன் முன்பு அரசன் தழுவி அக்குதிரைகளை ஏற்றுக்
 கொள்ளும்படி வழுவில்லாத நீதி நிலைவாய்ந்து செய்த அதிசாந்தருபபானே
 என்க.

வேறு.

செயல்செய் யாமை வேறுசெயுந் திறன்மூன் ருடைய சுதந்திரனே
 திகழும் பரம பதியவனே சிவனென் றதர்வ சிகைமுடித்து
 நயதி யேயத் தனிமொழியா னவிற்றுண் மையைநேர் காட்டியுடும்
 நன்மை தரவே வழுதிபொரு ணுடு தருமஞ் செய்வித்து

வியன்மாத் தருதல் செய்யாது வேறு செயலா நரிபரிபாய்
விரவிச் சூழப் புரிந்தினிய வேதப் பரிமேல் வரும்பாணைத்
தயவின் வேந்த னேர்காட்டுஞ் சாந்த பாமன் வருகவே.
தனைநேர் வாத புரிமணிவா சகனே வருக வருகவே. (க)

செய்தல் செய்யாமை வேறு செய்தல் (கூர்த்திருத்துவம் அகர்த்திருத்து
வம் அந்நிதா கர்த்திருத்துவம்)மூன்றுடையன். அதர்வசிகை.தியேய சப்தத்
தால் முடித்துக்கூறும் சிவனே என்னுமுண்மையைஅப்பாமனே பொருள்
முழுதும் உன்னால் தருமன் செய்வித்தும், மெய்க் குதிரை தருதலைச்
செய்யாது விடுத்தும், நரிப்பரிதருதலாகியவேறு செயல் செய்தும் நேரே
காட்டி வழுதிக்கு நன்மைதரவே வேதப்பரிமேல் வந்த பாணை அவனுக்குத்
தெரிவித்தருளிய சாந்த என்க.

பொருளி னசையற் றரசபுமா புரிய வுளங்கொ ணினக்குமவன்
புன்கண் செயவு நின்சாந்த புரித நலனோர் மதுரேசன்
தருநின் மதுர மெய்யன்புந் தவழு தாட்டி யன்பமுதுஞ்
சார துகர்ந்து மண்குமந்து தன்பே ரருளின் பெருக்கெனவே
வருவை கைத்தின் கரையுயர்த்தி மாறு மேற்று முழுசிறைவின்
மாண்பு தெரித்துன் மகிமையெலாம் வழுதிக் குணர்த்தப் பாவசுறும்
மருவிப் பணிந்தாள் கெனவேண்ட மறுத்தின் பருளு முதல்வருக
மாறு வளங்கூர் வாதபுரி மணிவா சகனே வருகவே. (எ)

அரசன் பலகாற் பணிந்தெந்தா யறியாச் சிறியேன் பிழைபொறுத்துன்
அடித்தொண் டாற்றி யுய்ந்திடலிவ் வரசு வகித்தாள் கெனவேண்டிப்
பரச வதைமுன் னரும்பற்றாப் பான்மை விளங்க மறுத்தினிய [ற்
பகர்ந்தெம் மிறைசொற்படிசெயலே பண்பென் றொதுக்கிப் பெருந்துறையி
சூரவ னடிதாழ்ந் தருள்சிரமேற் கொண்டு புலியூ ரானந்தக்
கூத்தன் றிருமுன் போந்தனைய சூரவ னுருவே கண்டின்பம்
மருவிச் சிவபொ கந்தினைத்து வாழு முதலே வருகவே
மறைகண் முழங்கும் வாதவூர் மணிவா சகனே வருகவே. (அ)

வேத வேதாற் தம்பலவாய் விரிந்த முறைதேற் றினன்வருக
விமலா கமங்கள் சிவமுதலே விளக்கல் புகல்ஹிற் பணன்வருக
போத நிலைய தமிழ்வேத புரித திருவா சகன்வருக
புகல்சித் தாந்த சிவஞான போத சுபதே சிகன்வருக

ஒது சரியா தியதவமே யுண்மை யெனும்போ தகன்வருக
உவலை மதஞ்சார்ந் திழியாத வுறுதி தருநா யகன்வருக
மாதொர் பாகன் குஞ்சிதத்தாண் மலர்வாழ் சுகனே வருகவே
மன்னு பெருஞ்சீர் வாதவூர் மணிவா சுகனே வருகவே. (சு)

கயிலை யரசு வருகவான் கண்ணே ரமைச்சு வருகசுர
கணந்தாழ் பாத வருகசிவ கணஞ்சூழ் நாத வருகபவ
பயமாற் றாவன் வருகவிருள் பாற்று குரவன் வருகவிரி
பெளத்த மொழித்த பரன்வருக பரவு முறைசார் கரன்வருக
உயழு கந்தீர்த் தவன்வருக வுலவா வருள்சேர்ப் பவன்வருக
உரைவே தாந்தத் தெளிவருக உயர்நா தாந்த வெளிவருக
வயபோ தாந்த வணிவருக வளர்சித் தாந்த மணிவருக
வாத லூரெண் குணிவருக மணிவா சுகனே வருகவே. (ஐ)

அம்புலிப் பருவம்.

மதிவேணி மன்றவனை யுறுமாறி னென்றியுறழ்
வான்மையுற் றுனி வனுநீ
மதிவேணி மன்றவனை யுறுமாறி னென்றியுறழ்
வான்மையுற் றுய்வ ளங்கள்
பதியாத வாதவூர் தலைமேவி வானெறிப்
படரகல வருவ னிவனின்
பதியாத வாதவூர் தலைமேவி வானெறிப்
படரகல நிலவின் வருதி
துதியாக விவ்வளவி லேனுநிற் கோர்மகிமை
துன்னுமா நண்பு கூர்ந்திச்
சொற்றொடரி னுறுபொருளி னுவிவற் குன்னேநேர்
சொன்முகம னோர்து நீயெம்
அதிகருணை தந்தினிய கதியுதவு நந்தியுட
னம்புலீ யாட வாவே
ஆதரமன் வாதபுரி நேசமணி வாசகனெ
டம்புலீ யாட வாவே. (க)

மதிவேணி—பெரியார் மதிக்கின்ற ஆகரசம். அது சிதாகாசம். மன்ற
வனை உறும் ஆறின்—மன்றுடையானே அடையுமுறைப்படி, இவனும்—

இம்மணிவாசகனும். ஒன்றி—ஒருமையுற்று. உறழ் வான்மையுற்றான்—
அவனைஒத்த நிர்மலத்துவத்தைப்பொருந்தினான். நீ மதி-நீயோ புத்திமான்.
வேணி—(சிவபிரானது)வேணியில். மன்ற—நிச்சயமாக. வனை--வனைந்த.
உறழ்—மிருத்த. ஆறின்—(வெள்ளியகங்கா)நதியுடன். ஒன்றி—சேர்ந்து.
உறழ்—(முன்னிலும்) பெருக்குற்ற. வான்மையுற்றாய்--வெண்மையுற்றாய்.
வளங்கன்பதியாத—(சகல) வளங்களுந்தணியாத. வாதவூர் தலைமேவி—
வாதவூரை முதலில் விரும்பி. வான் நெறி படர் அகல வந்தான் இவன்--
மேலான மார்க்கம் துன்பம் நீங்க வந்தருளினன் இம்மணிவாசகன். நின்
பதியா—(ஆகாசம்) உனதுபதியா? தவாத ஊர்தலை மேவி—நீங்காத சஞ்
சரித்தலைப்பொருந்தி. வான்நெறி—ஆகாச வழியில். படர்அகல நிலவின்
வருதி—படர்கின்ற விசாலமான நிலவினொடு வருகின்றாய்.

மதுரையுடை யானிவனு நீயுநின் னுடலமுத*

மதுரையுடை யவனா யினாய்

வண்கூட லமைச்சிவனி ரவிகூட லமைச்சதனை

மதிதொறும்வி ளக்கு வாய்நற

கதியுறவு யிர்க்கருள்வ னிவனும்வா னெறியிலதி

கதியினுறு வாய ருள்செய்

கண்ணனிவ னமலனரு டந்தேற்று சடைமுடிக்க

கண்ணனி மறைசொல் பரம

பதியருளு நிலையனிவ னுலகிலிரு ளறநிலவு

பதியமரு நிலைய னீயிப்

பலசொல்லா லிவனைபொப் பாயென்று நின்முனம்

பகர்முகம னோர்தி மதிநீ

அதிகபா மாத்தசிவ துதிசெய்திரு வார்த்தையனெ

டம்புலீ யாட வாவே

ஆதாத போதனர்சொல் வாதபுரி நாதனுட

னம்புலீ யாட வாவே.

(உ)

*மதுரம் ஈறுகெட்டு இரண்டனுருவு விரிந்து மதுரை என்றாயது.

மேருகிரி போடனுவு நேருகினு மாதகைய

வேதமணி வாச கனைநேர்

மேவுகிலை யாகவுமு னோதியசி லேடைமொழி

விதமட்டி லொப்பென் றுநீ

சாருகவே னுமுகம னுகவுரை யாடியது

சரியென்ற கந்தை கொள்ளேல்

சம்புபா தாகிய ரின்பமக வாயுலகு

சைவநெறி நின்றாய் யவே

பாரினர நெனவந்த திருநந்தி தேவனிப்

பரமனீ யிவன டிக்கீழ்ப்

பணிந்தாணை யாற்கயிலை முன்னேகு மடிமையே

பரிசிதனை யோர்ந்த டங்கி

ஆருகிக ராததிரு வாதபுரி நாதனுட

னம்புலீ யாட வாவே

ஐயமறு துய்யபர சைவகுல தெய்வமுட

னம்புலீ யாட வாவே.

(௩)

இருள்பருகி யொளிதருது மென்னுமிறு மாப்பொழியவ்

விருளிரவி யுண்ட மிச்சில்

இதுபுறத் திருள்பினரும் வாராதொ ழிக்கும்வலி

யெய்திலைநி னற்ப வொளியும்

பரிதிமுன மாய்ந்துவெற் றுடலினுலை சூற்றியெம்

பரமன்மணி வாச கேசன்

பரவுதிரு மேனிவெண் ணீற்றொளியி னாற்புறம்

படருமிருண் முழுது மாற்றித்

திருவருளி னாற்றலா லநாதிதொட ரகவிருள

சேடமா நீக்கி யின்பு

சோவருள் வானிவன தளவில்பர மகிமையின்வி

சேடமினி யேனு மோர்ந்தின்

அருள்பெருகு வாதபுரி வருபரம நாதனுட

னம்புலீ யாட வாவே

ஆயுமறை யாகமமு னாயவரு னாயகலெ

டம்புலீ யாட வாவே.

(ச)

கலைகல்புதி னுறுடைய மெனமதித் தனைகொலக்

கலைகலைந் துயிரு மொழிவான்

கழறினன் சாபநீ தனதுபுத் திரிகளைக்

கடிமணம் புரிந்து வாழ

நலமுறையி லருள்மாம னென்னினி நின்னிழிவு
 நரம்புகல வேண்டு மோவந்
 நவில்கலைகு றைந்துயிரு மொழிதருண மிவனருளி
 னுலய்ய வுப்பு குந்து
 மலைவிவியொர் கலையளவின் மேற்கொள்ள வுயிர்கொண்டு
 வாழொர்கலை யங்ஙனீ யிவன்
 மலிகலைகள் சுருதிமுத லோதுமெழு கோடிபரன்
 மதுதூபு ரப்ப தன்காண்
 அவர்மகிமை வாதபுரி யிலகவரு நாதனுட
 னம்புலீ யாட வாவே
 அருமறையின் மாசுதமெய் யருள்செய்திரு வாசகனொ
 டம்புலீ யாட வாவே. (சு)

எழுகோடி மதுக்களாகிய பரல்களையுடைய தூபாரம் என்க.

சோரனென விரவில்வந் திரவனென யாவருஞ்
 சொல்லவுலை கிற்றி யெங்கள்
 தோன்றல்பக விரவற்ற தூரியங்க டந்திலகு
 துவெளிநி றைந்து நின்றே
 லுருமுறைது தித்துவேண் டுநர்வேண்டி யாங்கெவைபு
 முதவுபெரு வள்ள லேயிவ்
 வுண்மையோர் கிலைநின்னை யல்லோனென் வாய்மையை
 யுணர்த்துரை கண்டி கங்கள்
 சாருயிரு வகையிருளு நீக்கியன வரதமொளி
 தந்தருளு மெல்லோ னிவன்
 தானவென னப்படுவை நீயிவனல் வானவர்
 தமக்கருளு மாதே வனே
 ஆருநனி பரவினைய சீருணர்பு நீயிவனொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 ஆதமகல் வாதபுரி மேதகைய நாதனுட
 னம்புலீ யாட வாவே. (சு)

இருளகல வொளிதரினு மென்றுமோர் படியின்றி
 யேறல்குறை வுற்று நாளும்
 இளைதியொரு நிலையின்றி புலையி தென்னமதி
 யினியமதி பென்ன நீபேர்

மருவினைய தற்கிதுபொ ருத்தமன் ருதலினெம்
 மணிவாச காதி பன்முன்
 வரினினது குறையெலா மாற்றியொரு வாதபெரு
 வாழ்வினித ளிப்ப னெடுவான்
 தருவைநிற னுலென்னை நிகர்திசுவ பாமுதன்மை
 தனைவிளக் காய்சு கந்தஞ்
 சார்கிலாய் நீவிண்ணி லுறலென்னை யென்றதைத்
 தாழ்த்திமே விதழி சார்ந்தே
 அரியொலிசெய் வாதபுரி யுரியபர நாதனுட
 னம்புலீ யாட வாவே
 ஆவல்புரி சேவலவன் மேவுமலை காவலனொ
 டம்புலீ யாட வாவே.

(எ)

அரி-வண்டு. இதழி, வண்டுகளால் அவ்வாறு ஒலிசெய் வாதஆரென்க.

மூழுமுதல்வன் வேணிமுடி மீதுறப் பெற்றுமுன்
 முயற்களங் கொழிந்தி லாய்நீ
 மூகமென வாய்பேச வொட்டாத கயரோக
 மூரிவலி தீர்ந்தி லாயெம்
 பழுதகல வந்தமணி வாசகன் றிருவருட்
 பார்வையொன் றுலொர் மங்கை
 பவுத்தர்குழு வுற்றினையு முட்களங் காதியும்
 பாற்றிமறை யாக மஞ்சொல்
 வழுவில்சுவ மகிமைகளெ டுத்தோதி மூகநிலை
 மாறியரு ணைநிசார்ந் துளாள்
 வாய்மைதேர்ந் திவனை சார்ந்திடினின் னேய்முற்று
 மாறியின் புற்று வாழ்வாய்
 அழகியச பேசகர மெழுதுமணி வாசகனொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 ஆதிமகிழ் சீதவள வாதபுரி நாதனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(அ)

தானவரி ராக்கதர்மு னுனவன் கண்ணதமர்
 தாமுமெண் ணுப்பெ ரும்பா
 தகம்புரிந் தனைகுரவர் பன்னிதா யினுமேன்மை
 சாரினிய தாயென் வாய்மை

தூனவிலு மவ்வினிய தாயைமனை யாக்கிய
 நொடிப்பிலத் தீமை யுந்தோ
 துனைவிடா தெங்குறினு மெங்கண்மணி வாசகன்மு
 னெய்யநிலை சார்ப வுத்த
 ஈனநெறி புக்கலைத் தொருவாத பாதக
 மியற்றிய பௌத்தர் தமையும்
 எதிர்நோக்கி னுற்றீமை நீக்கியுயர் சைவராக்
 கினனிவனை நீய டுத்தால்
 ஆனபா தகந்தீர்த்து மேனவாழ் வுகந்தார்க்கு
 மம்புலீ யாட வாவே
 அருள்குடு நாரருள்செய் திருவாத லூனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(கூ)

எம்துபர னுலகுய்ய மகவினுற லால்வரு
 கெனச்சாம பேத தானம்
 இசைத்தழைத் தனமிங்கு வாராதி ருத்தியிட
 ரெய்துபோ கூழின் மான்றோ
 விமலவரு னுருவனிவன் முனிவுரு னெனினுமீம்
 மேதபர நந்தி கேசன்
 விறலாணை மேற்கொண்டு சூழ்சிவக ணங்களின்
 மிகச்சிறிய பூத மொன்று
 கமலன்மான் முதலாய தேவர்பத மாற்றியருள்
 காட்டுபே ராற்ற லுளதக்
 கவின்பூத முனியினீ யாண்டுறினு மேன்றிடவொர்
 கதியில்லை யாத லாலெம்
 அமலமணி வாசகனை யடையினுப் வாயிவ்வொ
 டம்புலீ யாட வாவே
 அருளமலன் வாதபுரி மருவிவளர் நாதனுட
 னம்புலீ யாட வாவே.

(ஊ)

சிற்றிற் பருவம்.

அருள்கூர் சிவரு பும்முழுதுந் தவன்வாழ் கயிலை முதல்வாயில்
 அமர்ந்தவ் வதிகா ரம்முழுதாந் தாங்கிப் பெருந்து றைத்தலத்தும்

தெருள்கூ ருற்ச வாதியவெச் சிறப்பு மேற்கொண் டெழுந்தருளத்
திருநாண் முதனுண் மாலையில்வண் சிவிகை மேன்மந் திரிக்கோலம்
மருவா வருகின் றிருவெழுச்சி மாண்பை யெளியே மறுகொருபால்
மணிகள் பலவாற் புரிசிறிய மனைகள் சிறிதுந் தடுத்திலவே
தெருள்கூர் தருபொன் னடிமலராற் சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
சீத வருள்கூர் வாதபுரிச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (க)

திருவார் தருமாண் பெருந்துறையிற் றிருத்தேர் வீதி சிறந்தொளிரத்
திகழ்கு ரியமண் டலமதியச் செழுமண் டலமூர் திகளாகி
வரமே விரண்டா நாட்காலை மாலை யிருகா லமுமுறையே
மதியி லுமைபா னுவற்சிவனே வயங்கல் போலச் சத்தியைவிட்
டொருவாச் சிவனு ரருளாலவ் வுமைகோ னருளான் முழுமுதன்மை
உறுநீ யனைய விருசடரு னுறனேர் காட்டி வருபவனித்
தெருள்கூர் சிறப்பைத் தடுத்திலதே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தேவர் பரவு வாதபுரிச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (உ)

நறைசே ரிதழி முடியான்ம நாத னைக்கிப் பெருந்துறையில்
நவில்சீர் விழாமூற் சிறப்பெல்லா நமின்மேன் மணிவா சுகற்குநாம்
அறையா கமத்திற் சிவத்துவிச ரன்பிற் புரிகென் றருவியவா
றவாநா டொறும்பு சித்துறமூன் றுநாட் காலை யவிரமஞ்சம்
நிறைகோன் மாலை பூதமிசை நீமுன் கயிலைப் பூதகண
நிரைபோற் றுறவாழ் பரந்தி நிமல னேயென் சீர்விளக்கித்
சிறனார் பவனி வந்தருளுந் தேவா சிற்றில் சிதையேலே
தென்னற் கருளும் வாதபுரிச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (ஈ)

கிறைகோல்—செங்கோல். அது, அதனைத்தரித்த திருக்கோலத்தை
உணர்த்திற்று.

குருந்து விரிந்த பெருந்துறையிற் குலவெண் குணனார் சிவனீயென்
குதனேர் தெளிய நான்காநாட் கொடியர் புரசங் காரமுனம்
புரிந்தாங் கருள்செய் திருக்கோலம் பொலியக் காலைத் திசைவிளங்கப்
போந்து மாலை டயதுமேலும் போத முறவெண் கயிலாயத்
திருந்த ஞரவ னம்மலையோ டெழுந்து வரல்போ லெழுந்தருளி
யின்பப் பெருவீ டளித்தருள்வா யெளியேஞ் சிறுவீட் டினையழித்தல்
திருந்து நின்சீர்க் கழுகாமோ செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
திகழ்மா ணிக்க வாசகமா தேவா சிற்றில் சிதையேலே. (ச)

† அது சிவன் நீயெனுமுண்மை.

சிவனே மோக்க தாதாவென் சிறப்போ ருகநே ரென்றேவச்
சிவனீ யைந்தா நாட்காலே திகழ்வ் வருவிற் போந்தருளிச்
சிவன்வாழ் கயிலை மந்திரியாஞ் சிவனே தென்னன் மந்திரியாய்ச்
சிவமோர்த் தளித்தாய் சாருவரா சேச னுன்ம நாதனினேச்
சிவமே திகழ்மந் திரியாக்கிச் சிறப்பெ லாந்தந் தருணியமச்
சிவனா ணையையேந் தேற்றுதற்கோ சிவமந் திரிக்கோ லத்திரவிற்
சிவமா ரசித சிவிகைமிசைச் செல்வாய் சிற்றில் சிதையேலே
சிவமே தருவண் பெருந்துறைமா தேவா சிற்றில் சிதையேலே. (௫)

அவனே தானே யாகியநீ யவனே யெனநேர் தேற்றுதலின்
அவனே புரியூர்த் துவநடன மாறா நாட்கா லையிலிளங்கப்
பவனேர் களிப்ப வரியணைமேற் பவனி போந்து மாலையிலப்
பவனே யிவர்தா ரகருப பாவ னாயி ராவணவெண்
புவனே சுரர்போற் றருட்களிற்றிற் போந்தின் னுயிர்க்கின் பருள்பரம
புவனே சுரனே பல்லுயிரும் பொதுவிற் சிறப்பிற் புரிந்தளிக்குஞ்
சிவனே மணிவா சகநாம தேவே சிற்றில் சிதையேலே
சிவனேர் தருமாண் பெருந்துறையெஞ் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

பவன்—சிவன். பாவன அயிராவணம் எனப்பிரிக்குக. பாவனம்—
பரிசுத்தம்.

சேவ ரருங்கூர் பெருந்துறைப்பூந் திருவீ தியிலேழ் நாட்காலே
திருமண் சுமந்த வருட்கோலந் திகழ் *மணிமா னத்துலவி
மூவர் முதல்சந் நிதியமரு மூரி விடைதன் னேருறுசீர்
முதிர்கோ புரத்தோ டுற்றதென முறைதென் னிலையிற் பல்லுறுப்பும்
மேவி விண்செல் விமானத்துண் மிளிர்வேன் விடைமேற் நீவினைகள்
விடைகொண் டேகக் கண்டார்தம் விழிகள் குளிர மெய்குளிரச்
தேவ மாலைப் பவனிவரு செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
திருவார் மணிவா சகசிவனே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (௭)

*மணிமானம்—உருத்திராஷ்ட விமானம்.

பூவண் பொழில்குழ் பெருந்துறையிற் பொலிவார் திருவீ தியிலெண்ணுட்
புலர்கா லையின மகடனையிப் புத்தந் நாவிட் டிறங்குகெனல்
ஏவ லிம்மா னுடமகண வினிலே றுகவென் றிவைமுதல
*எல்லாம் வல்ல சித்தனீ யெனதேற் றுதலி னக்கோலம்

மேவிப் போந்து மாலையினில் வேத நெறிசார் தவர்கைவ
மிக்க துறைசார் நிலைதெரிய வேதப் பரியூர் தருட்கடன்மா
தேவ சிவால் யத்துறைசார் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே
திருவா சகசெவ் கமலகர தேவா சிற்றில் சிதையேலே.

(அ)

*ஏறுக என்று ஏவுதல் எனக்கூட்டுக.

உட்செல் விதியி லிழிகுலமு முயவீ தியிற்செல் விழாவதனில்
ஒன்பா னூட்கா லையின்மணித்தே ரூர்ந்து மாலை குஞ்சித்தாள்
உட்புக் கவனா கியநீயவ் வருநேர் காட்டி யுலகய்வான்
உற்று யெனவா னந்தநட வருவி னுலாவந் தருணியித்
திட்ப நலனாப் பெருந்துறையிற் றெய்வ மயனுந் தலைவணங்கத்
தெளிவிற் றெளிவாய் விசித்திரப்பல் செயலார் தரச்செய் திருக்கோயில்
திட்ப மதற்கெஞ் செயலெதிரோ சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வ மணிவா சகவள்ளால் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே.

(க)

ஒருபா னூட்கா லையிற்சிவ ருறுமைந் தாவ ரணநீங்கி
ஒருபே ரின்பக் கடரேய்த லுணர வைந்தா வரணங்கள்
ஒருவா துலாவந் தருள்வெள்ளத் துறநா மங்கி தீர்த்தமளித்
தொருவா மாலைக் கோரதமே லுற்று நீயப் பசுபதியாந்
திருமாண் புணர்த்தி வேதாதி சீரோங் குறப்போந் திராவிடியத்
திருவைந் தெழுத்தி னுபதேச திவிய மகோற்ச வக்காட்சித்
திருவாழ் வறத்தந் தருள்பரம சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
திருவா சகச்செந் தமிழ்வேதச் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(ஈ)

நாம் வெள்ளத்துற. சீவர் உறும் ஐந்து ஆவரணம்—பஞ்சபாசமறைப்பு,
கோரதமேலிருத்தலாற் பசுபதி என்பதுணர்த்தி. கோ—பசு.

சிறுபறைப் பருவம்.

ஆடைமுதல் யாதாமரு வாதாடற னித்துறுத
லாகநிரு வாண மதுபோல்
ஆணவம பைப்புவினை மாயைமுத லற்றதனி*
யாவிநிரு வாண மின்ன
பிடுறுமெய் யன்பினரு முன்பினைய சிவதீக்கை
பேணருட் குரவன் முகமாப்
பெற்றுரிய சிவஞான போதவுப தேசமுறை
பெறுமரபு தேற்று தற்கே

நீடுறுபெ ருந்துறையி லனையதிரு முறைசெங்கை
 நிலவுசிவ ரூவன் வனசம்
 நிகர்கழற் றுணைபணிந் தனையமுறை பெற்றதனி
 நிகமுலகெ லாமு மனைய
 சேடநெறி பற்றியுய நாடிமகி யுற்றபா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 தென்பெருந் துறைவந்த விற்பருந் திறைநந்தி
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(க)

* தனி—தனிமைநிலை. இன்னபீடுறு மெய்யன்பினர்—இவ்வாறு ஆணவமுறைப்பு முதலிய தொடர்பெல்லாம் அற்ற தனிமைநிலையாகிய நிர் வாணமென்னும் பீடுற்ற மெய்யன்பரும் முன்குருமுகமாக அந்நிருவாண சிவதீக்ஷை பெற்றுத்தான் சிவஞானபோத உபதேசம் பெறவேண்டுமென் னுஞ் சிவாகமவீதிக்கிரமத்தை யாவர்க்குந் தேற்றுதற்கே, சிவஞானபோத புஸ்தகந் திருக்கார்தரித்து வந்த சிவஞானனைப் பணிந்து நிருவாணதீக்ஷை யும் சிவஞானபோத உபதேசமும் பெற்று, அதனால் அம்மேலான சன்மர்க் கம் உலகெலாம்பெற்றுய்யும்படி நாடியே இப்பூமிக்கு வந்தருளியபா என்க.

மூவகையு றப்பதாய் முனினைப் படவினிம்
 முதுலகொர் முதல்வ னாற்றான்
 முன்வருஞ் சடமாத லாற்குயவ னாற்கலச
 முன்வரளி னனைய வுலகும்
 மாவரன யன்னைடம் முதல்வனி நெடுங்கிவரு
 மலபாக முறனி வுலகை
 வருதனிலொ டெக்குமா சங்கார முதல்வனம்
 மறைமுடிக டம்மின் மேலாய்
 ஒவ்விலர் வணசிகைமு டித்துரைதி யேயசிவ
 நெருவனை யென்னும் வாய்மை
 ஒளிர்போத முன்கயிலை யிறைபாலு ணர்ந்துயிவ
 னுறுநீயி னுங்கொ ளும்மத்
 தேவசிவ ஞானபோ தம்பரவ வெங்கணுஞ்
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சீர்திகழ் பெருந்துறையி னூர்தாவ ருந்தலைவ
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(உ)

மூவகை—அவன் அவன் அது. குயவனால் வரலின் முன்வரும். மா
வரன்—இலக்குமிநாயகன். கர்மபாகமுறும்படி ஒடுங்கி அதன் பின்னும்
மலபாகமுறுதற்காக வெளிவரும். மாசங்காரம்—மகாசங்காரம். இது சிவ
ஞானபோத முதற்குத்திர தாற்பரியம். கீ முன்னரே யுணர்ந்திருந்தும்
எத்துணைச் சிறந்தோராயினும் சிவஞானபோதத்தை மந்திரோபதேசம்
போலக் குருமுகமாகத்தான் பெறவேண்டுமென்பதுணர்த்தற்கே இங்கு
வந்த பின்னும் அதனைக்குருமுகமாகப் பெற்றனை, அவ்வாறுகொண்ட
அத்தெய்வத்தன்மை பொருந்திய போதம் எங்கும் பரவ முழக்குக என்க.

முற்பரவு முதல்வனவ் வுலகில்வே றுடனென்று

முறைசுத்த வத்து விதமாய்

முற்றயிரு மிறவிபிற விகடனதொ ராணையென

மொழிசத்தி வழியின் வருமப்

பற்பல்வகை வினைகளுக் கியையப்பொ ருந்துமா

பரவுமச் சத்தி யுடனும்

பண்பினீங் காதென்று நின்றருள்வ நென்றவப்

பான்மையா லீனைய வினையின்

உற்பவித் திருமுயிர்க் குடல்கடரு மாயைமுன்

னோதுமல மாயே யந்தி

ரோதையைம் பாசமும் பசுபதியி னெப்போது

முண்டென்று தேற்று வாய்மைச்

சிற்பரன சிவஞான போதநிலை பரவுமா

சிறுபறைமு ழக்கி யருளே

திருப்பெருந் துறையம ருட்பெருந் தகைநிமல

சிறுபறைமு ழக்கி யருளே,

(ங)

வேறு உடன் ஒன்று—ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய். நிற்கும் சுத்தாத்
துவிதம். தனது சத்தியின் வழிப்பட்டுவரும் வினைகளுக்கிசைய உயிர்கள்
இறத்தல் பிறத்தல்களைப் பொருந்துமாறு, முற்கூறு முதல்வன் சத்தியுட
னும் பண்பின் நீங்காது அத்துவிதமாய் நின்றருள்வன் எனக்கூட்டுக. பசு
பதியைப்போல பாசமும் என்றும் உள்பொருளென்று தேற்றும் யோதம்
என்க. இது அவ்விரண்டாளு குத்திர தாற்பரியம்.

முன்புரைசெய் பாசங்கள் பற்றலாற் பசுவென்று
 மொழியுமான் மாவை யுண்மை
 முறையினுண் ராதுஞ் சூனியமுடல் மைம்பொறிகள்
 முன்னுகர ணங்கள் சூக்கம்
 வன்பிரா ணன்பிரம சமுகமொவ் வொன்றையான்
 மாவென்வா நிகளி னுன்காம்
 வாதிபின் மறுப்புறவி னேனையரை யிலதெனதை
 வகையபுல னறிதல் கனவின்
 இன்பமறை மான்றறித லுண்டிவினை யின்மையோர்த்
 திடவறிதல் வெவ்வே றுபேர்
 எய்தலா லுபிரவைக டம்பில்வே றென்றுமுறை
 யேதெளிய வுண்மை தேற்றும்
 தென்பரவு சிவஞான போதநிலை திகழுமா
 சிறுபறைமு ழக்கி யருளே
 திருந்துறு குருந்துறை பெருந்துறை மருந்தமல
 சிறுபறைமு ழக்கி யருளே. (ச)

பாசபெத்த பசுவாகிய ஆன்மாவினுண்மை அறியாமல் அதனை, சூனியம், தேகம், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணங்கள், சூட்சுமம், பிராணன், பிரமம், சமுகம் என்று கூறும் வாதிகளில், அந்தக்கரணம் வாதியைப் பின்வைத்து மற்றெழுவரை, இலதென்றல், எனதென்றல், ஐம்புலனறிதல், (ஒடுக்கம்) கனவின் இன்பதுன்பங்களை மயங்கியறிதல், சுழுத்தியில் (உண்டிவினையின்மை) உடலுக்கு அனுபவமும் தொழிலுமின்மை, அறிவிக்க அறிதல், வேறுபேர் பெறுதல் என்னும் ஏழு ஏதுக்கள் முறையே கூறி முற்கூறிய சூனிய முதலிய ஏழின் வேறாயுள்ளது ஆன்மாவென்று அதனுண்மை தேற்றுபோதம் என்க. இது மூன்றாஞ் சூத்திர தாற்பரியம்.

சாற்றுமான் மாகரண நான்கினுன் றன்றறிவு
 சகசமல மதனின் மெலிவால்
 தனியரச மைச்சினுள் வுறவினக் கர்ணங்க
 டமையடுத் தறிவு சார்ந்து
 போற்றுசாக் கிரமுனைந் தவத்தையுறு மென்றுயிர்ப்
 பொதுவிலக் கணமு முயிரால்
 பொறிகட்புல வகையறிந் துத்தமையு முயிரையு
 மறியாமை போற்பல் வினைகள்

ஆற்றுயிர்க டமைமுதலை யறிவுறு வறிவிப்ப,
 தவனருட் சத்தி யேயாம்
 அனுகாந்த முன்னிரும் பெனநிகழு மென்பாச
 லக்கணமு மன்ப ருக்குத்
 தேற்றுசிவ ஞானபோ தம்பரவ வெங்கணுஞ்
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 சீர்மலிபெ ருந்துறையி னேர்மலிய வந்தபா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(௫)

இதனில், பொதுவிலக்கணமும் என்றதுவரை நான்காஞ் சூத்திர
 தாற்பரியம். பொறிகள் உயிரினால் புலன்களையறிந்தும் அவ்வுயிரையும்
 தம்மையும் அறியாமைபோல், உயிர்கள்முதல்வளுறிந்தும் அம்முதல்வளை
 யும் தம்மையும் அறியமாட்டா. முதல்வனதுசருட்சத்தியே அறிவிப்பதாம்.
 அவ்வாறு அறிவித்தலும் அறிதலும், காந்தமுன் இரும்புபோல நிகழும்
 என்கின்ற முறையிற் பாசலக்கணமும் என்றதுவரை ஐந்தாஞ் சூத்திர
 தாற்பரியம்.

அநியுருவ னெனிலிறைய சத்தறியொ ணுதென்னி
 லதுகுனி யம்மி ரண்டும்
 அன்றியப் பாசபசு ஞானத்தி னறியாமை
 யாற்சிவம் பதிமெய்ஞ் ஞானத்
 தறிதலிற் சத்திவிரு வகையசிவ சத்தென
 வருட்பதியி லக்க ணஞ்சொல்
 அதனினப் பாசமன் சடசத்து சதசத்தல்
 வாவிசென் றதுசி றப்பாய்
 உறுமிலக் கணமுமோர்த் துணையசிவ சத்தின்முன்
 னுலகமுனை யாமை யோரா
 துதனையுல குணராதல் விருதிநனு முணர்வதுயி
 ருதுசாத னத்த தென்னுந்
 திறனுரைசெய் சிவஞான போதநெறி பரவுமா
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே
 தேசுறுபெ ருந்துறைநல் வாசகவ ருந்துணைவ
 சிறுபறைமு முக்கி யருளே.

(௬)

இதனில், இறைவன்காணப்படுமுருவனெனில், அசத்தெனப்படுவன்.
 காணப்படாதது சூநியமாம். ஆதலால் இவ்விருதிநனுமின்றிப், பாசஞான
 பசுஞானங்களாலறியப்படாமையாற்சிவம், பதிஞானத்தாலறியப்படுதலால்

சத்துஎன்னும்இவ்விருவகையுந்தன்னிலமைய நின்றலால்இறைவன்சிவசத்து என்று கூறப்படுவன் என்றுகூறிப் பதியைச் சிவசத்து என்றதனால், பாசம் என்றும்மன்னும் சடசத்து என்றும், பசு, சத்தைச்சார்ந்தால் சத்தின் தன்மையும் அசத்தைச் சார்ந்தால் அசத்தின் தன்மையுமுறுதலால் சதசத்து என்றும் கூறி அதனால் பசுவின் சிறப்பிலக்கணம் ஓர்த்து என்றதுவரை ஆறஞ் சூத்திர தாற்பரியம். அனைய சிவசத்தின்முன், சடசத்தாகிய உலகம் முற்பட்டுத் தோன்றாமையால், அதனை, அச்சிவசத்து நேர்படக் காணாது. அவ்வுலகும் சடமாதலால் சிவசத்தைக்காணமாட்டாது. இவ்விருதிறனையும் அறியுந் தன்மையது சதசத்தாகிய உயிரே. ஆகலால் அதுவே அவ்வுலகியலறிந்து வீட்டுநீங்கி அச்சிவத்தியல்பறிந்து அதனை அடைதற்குரிய சாதனங்களைச்சாதித்தற்குரிய அதிகாரமுடையதென்னுந் திறனுரைசெய் என்றதுவரை ஏழாந் சூத்திர தாற்பரியம்.

வேறு.

ஐந்து புலவேடருட்பட்டாங்கயர்ந்தா யெனத்தன் முதல்குறையும் ஆகி முன்னை யருந்தவத்தா லருள்கூர்ந் துணர்த்த வுயிரனைய பந்த மறவிட் டனனிபபா வனையாற் பரன்ற ஞாறுமெனவும் பாச பசுபோ தத்துணராப் பதியைப் பதிஞா னத்துணர்க அந்த ஞானத் தாறாறு மகன்ற தசையா துறுதியுற [வும் அனைய பொருட்சீ ரைந்தெழுத்தவ் விதியாற் கணித்த லாமென முந்து போதம் விளக்குதலை முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. முத்தர் பரவு பெருந்துறைமன் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே.(எ)

இதனில், பரன்றாறுமெனவும் என்ற து வரை (அ)ஞ் சூத்திரதாற் பரியம். கணித்தலாமெனவும் என்றது வரை (க)ஞ் சூத்திரதாற்பரியம்.

இறையா லறிந்தும் யானறிந்தே னெனுமா பெத்தத் திறைவனுயி ரினில்வே துணரா தொற்றுமையெய் தியல்போற் றனக்கே யிறைவனுடன் அறியா நின்றந் தானொர்முத லாகா தவனா யவன்பணிநிற் பதனான் மலமுன் றகன்றொழித லவிர்கட் குயிர்காட் டபுகாணல் உறல்போ லுயிர்க்குக் காட்டிக்கா னொருவனயரா தியாண்டுஞ்செய் ஒப்பி லுதவி யயராதன் புளுற்ற வவன்ற ஞாயிர்சேறல் முறைதேற் றருட்போ தம்பரவ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே முதல்வற் கினிய பெருந்துறைமன் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே.

அகன்றொழிதலையும், உயிர்சேறலையும், முறையாகத் தேற்றுகின்ற சிவஞானபோதம் என்க. ஒழிதல் என்றது வரை, (க௭)ஞ்சுத்திரதாற்பரியம் சேறல் என்றது வரை, (க௭)ஞ் சூத்திரதாற்பரியம்.

யாவும் கடிந்து முத்தியினி லெய்தும் போதும் யாவையுந்தாங் கிறைதாள் சேர லொட்டாம லீர்க்கு மலவா தனைகழுவித் தேவர் பரவு சிவநேசர் திருக்கூட் டஞ்சார்ந் தப்புதிதர் சிவவே டமுஞ்சி வாலயமுஞ் சிவனே யெனக்கண் டிறைஞ்சுதலே பூவண் பதநீ முலின்வாழ்வு புரியு முடிந்த நிலையென்று போதித் தியக்குஞ் சிவஞான போத சைவ சித்தாந்தம் மூவெண் ணுலக மும்பரவ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே முத்தி நிலையாம் பெருந்துறைமன் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே.

திருநான் மறைகண் முழங்குமவை தெளியா கமங்கண் முழங்குமருள் திகழ்தென் வேதத் திருமுறைகள் சேர்பன் னிரண்டு முழங்குமிவை தருமாண் புரிதாத் துவிதவர சைவ சித்தார் தம்முழங்குந் தருமெய் கண்ட பாகுருசந் தான முழங்கு நீறுமுதற் பொருவாச் சிவசா தனமுழங்கும் புரித நிலைய சிவஞான போத முதல வருணால்கள் பொலிந்து முழங்குந் திருவருளாம் முருகார் மணிவா சகமுதல்வ முழக்கி யருள்க சிறுபறையே முதிர்பேருள்குர் பெருந்துறைமன் முழக்கி யருள்க சிறுபறையே. (௮)

சிறுதேர்ப் பருவம்.

அரிபிரம னாதிகரர் புரிதொழில்க னீதிவழு

வாதியல வருளசெய் கயிலை

அமலனெதிர் தமதிடர்க ளகலவருள் கெனவேண்ட

வண்தோறு நினைவ னங்கப்

பரிவினவ ருட்புகுத வருளிவரு பரந்தி

பகவனே நீயென் வாய்மை

பாரினுல குயவருமில் வருளுருவி னுந்தெரிப்

பானுளங் கொண்டு பரமன்

ஒருபெருந் துறையினீ யவன்முதன்மை யுற்றுவாழ்

வுறுதிருக் கோயி லின்கண்

உரியநந் தீசவுரு வேறின்றி நீயேயவ்

வருவினு மாக யாருந்

தெருளுறவ ணங்கவொளிர் தருதனிமு தற்பரம
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

தேசுறுச பேசுரொழு தாகின்மணி வாசகவெல்
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(க)

இலகுசூட முழநந்தி யீசனைநல் வாசக

னெனக்கொண்டு ளாயெ மூம்

கேசனைப் பரவுவா கீசர்தே வாரமா

மினியதமிழ் வாய்மை வேதம்

உலகுண்மை யோர்ந்துய்யு மாவிளக் சூதலாலு

மொளிர்திருக் கயிலை யின்னீ

உமைநாத னருண்முதன்மை யதிகார முழுதுமுறு

மோவிலரு ணந்தி யேயென்

நலனுணர விப்பெருந் துறையமலன் முழுமுதன்மை

நண்ணுமதி கார முற்றும்

நல்கியதெஞ் ஞான்றுநிகழ் வுற்றுநேர் காட்டியதை

நாட்டலா லுண்மை யோர்ந்தாம்

செலவரிய கதிதந்திவ் வுலகையருள் பரநந்தி

சிறுதேரு ருட்டி யருளே

திருவாச கங்கைமல ரொருவாதி லங்குபா

சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(உ)

பொருப்பெலா முழியில்வி ருப்பினே டேகியுறு

புகவிடம தாக வந்து

போற்றிவாழ் தருநிலைய தாயுழி தொறுமோங்கு

புதிதவண் கயிலை யோங்கல்

விருப்பமார் நினதுபிரி வாற்றாது தன்பாங்கர்

விரவும்பல் மலைக ளோடும்

மேவிரீ பவனிவரு தோறுநின தரியதிரு

மேனிதரி சித்து வாழ்வான்

திருப்பெருந் துறைவந்தம் மலைகள் பா லுறநிற்றல்

சிவணவொள் வயிர மணிகள்

செம்மணிமுன் னாயபல மணிமாட மிருபாங்கர்

சேணிவந் தொளிரு மறுகில்

தெருட்பெருந் தேர்மிசை யருட்பொழிந் தூர்செல்வ
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சிவநேசர் முற்பரவு மணிவாச கப்பெரிய
சிறுதேரு ருட்டி யருளே

(ங)

பெருந்தாக மோடுனது திருவாச கச்சுவைய
பேரமுத நாள்க டோறும்
பெரிதுண்டு வந்துமத னதிரயச் சுவையினுறு
பெருநசைதெ விட்டா மையால்
*விருந்தாக முழுதுமொரு முறையினுண் டின்புற
விழைந்துநட ராச வள்ளல்
வேதியனி னின்றிருமு னின்றபணி மொழிகூறி
வேண்டிநீ முன்ப நாளில்
தருந்தாய வாசகங் கோவைமுழு தெழுதிமேற்
றன்றிருப் பெயரு நாட்டி
சபைவைத்து ணர்த்தினின் சீளாக் குநர்யாவர்
தண்பெருந் துறையின் மறுகில்
தெரிந்தோர்கள் டுபுரிந்தோது பெருந்தேரில் வருந்தேவ
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தில்லைநக ரில்லுரிய வெல்லையமர் தொல்லமல
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(ச)

* விருந்து—புதிது. டுபுரிந்து—விரும்பி.

அரியமறை தான்சொன்ன தாகவுமு னதையெழுது
மார்வமோர் சிறிது மின்றி
அண்ணனின் வாசகமன் வலியவெழு தியவந்த
வணிதில்லை யம்ப லத்தெம்
பெரியனீ யோகையுற வேபாண்டி நாடென்று
பேசிமுழு தும்வ ரைந்து
பேணிநனி கிழ்நின்று மேற்செலுல கினர்பருவ
பேதநோக் குபுசெய் பொதுவாய்
விரியுமறை சாமானி யம்புனித வாசகம்
விசேடம்வே தாந்த சாரம்
விமலசத் திதிபாதர் புரிமுறையென் வாய்மை
விளக்கமாய் நின்சொ ஞ்ருபம்

தெரியவெங் கணுமாசை புரியுமங் கண்ணேச
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தேசமணி வாசகவி லாசசரு வேசபர
சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (௫)

வரைந்து பேணி உலகர்க்குத்தான்செய்த பொது நூலாகிய
வேதம் சாமாநியநூல் என்னும் உண்மையும், திருவாசகம் வேதாந்த சார
மாதலால் சத்திநிபாதர் விரும்பும் விசேடத் திருமுறையாம் என்னும்
உண்மையும் விளக்கமாகி உனது மலமுத்த சொருபநிலை எங்கணுந் தெரி
யும்படி ஆசை புரியும் அங்கணனுடைய நேசனே என்க.

திருப்பெருந் துறைவீற்றி ருந்தனவ ரதமுமருள்
செய்யான்ம நாதர் சருவ
சீவரும காரெனும் பொதுவினிற் தீர்த்துனைச்
சிறப்புடைக் குமர னாக
ஒருப்படுஞ் சத்தியோ நிருவாண தீக்கைநிலை
யுபதேச முறைகொள் வாய்மை
உலகெலா நிகழுமா வதிகார முழுமுதன்மை
உன்னில்வைத் தருள வாங்கே
அருட்பெருஞ் சிவயோக வம்மையுனை நேரில்வைத்
தவள்பூசை கொள்போ தெலாம்
அரியபூ சையுடன் கொண்டுநீ வாழ்வுற
வமைத்தூரிய மகன்மை தேற்றுந்
தெருட்பொருந் தியனிலை யருட்பெருஞ் தக்கைநிலை
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சீதமணி வாசகத போதனர்க ணேசவர
சிறுதேரு ருட்டி யருளே. (௬)

அருண்மேவு சைவசித் தாந்தநெறி நாற்பாத
மாமியல்பு மவைசெய் பயனும்
அரும்பதவி நாலியல்பு முலகெலா முணரவோ
வண்ணனீ முன்ன ரீண்டுத்
திருவாத ஆர்வந்து திருவால வாய்சென்று
சீர்ப்பெருந் துறைய டைந்து
சிற்சபையி னுற்றென்று வந்தனையெ னுவழைஇத்
திருமுறுவல் காட்டி யருளி

ஒருவாத பெருவாழ்வு தருநாத குஞ்சிதசு
கோதயப தம்பு குந்து
உலவாத சுத்தாத்து விதபோக மெய்க்கலவி
யொழிவறத்தி னேத்து வாழ்தி
தெருண்மேவ நீகாட்டி னல்லதெவர் காண்பர்பா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
செய்யமணி வாசகமெய் வுய்வுதரு தேசிகசெல்
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(எ)

எவ்விதமு மெஞ்ஞான்று மெந்தவவ சியகரும
மெய்தினுந் தன்கை லிகிதம்
எழுதாது திருவாக்கின் முதலடிமு னன்பருக்
கினிதருளு முதல்வ னம்ம
செவ்வியன் பருணினது மணிவாச கங்கோவை
செங்கைமலர் கன்ற வெழுதித்
திருக்கடைக் காப்புசிற் றம்பலவ னெனமுடித்
திடலினப் பொருளி னுண்மை
யவ்வமல னீயாத லாற்றுணிந் திந்நூலி
னரும்பொருளு மவனே யென
வரளிவினை முற்றுவினை யெச்சமிலை யென்பநே
ராகவுமு ணர்த்தி யாங்குத்
தெய்வகுஞ் சிதபதம் புகுந்துவாழ் கின்றபா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
சீதவள நிறைதில்லை மாதர்மிக வுறைசெல்வ
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

(அ)

நீ, நாம் இப்பூமிக்கு வந்தது அந்நியமத நிராகரணமும் கைவஸ்தாபன
முஞ் செய்யவே. அந்தச்சந்தகாரியமாகிய வீனை முற்றுகிவிட்டது. இனி
மூவ்வீனை எச்சமில்லை—சேஷமில்லை என்பதை நேரே யாவர்க்குந் தெரிவி
தல்போற் குஞ்சிதபதம் புகுந்துவாழ்பா என்க.

செம்பொன்மணி யொளிர்திருத் தேர்வீதி சிவகங்கை
திசுழ்வீதி யதனுண் மேவு
தேவசபை சூழ்வீதி திவியபா மானந்த
திர்த்தநிகழ் வீதி நான்கும்
நம்புனா கமமுரைசெய் சரியைகிரி யாயோக
ஞானமெய்த் தொண்டு புரியும்
நல்லோர்செல் சாலோக சூழ்ப் சாரூப
நண்ணுசா யுச்சி யம்மென்

176
தம்பநிலை யாவமைத் தவனிசிவ லோகமித்
தனிநகர மெனல்வி ளக்குந்
தலைவன்மகு டாகமநன் முறைநழுவு ருதுபூ
சனைதனைப் புரியு நியமத்
தின்பாவ வைத்தருள்செய் தில்லையம் பதிவாச
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தேசமுய நேசமணி வாசகசர் வேசபா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

தம்பம்—பற்றுக்கோடு. தலைவன், மகுடாகமபூஜாரியமத்,
பாவம்படி வைத்தருளியதில்லை என்க.

வேதவா கமபுரா னாதிசிவ நூலெலா
மிக்கினிது வாழ வெங்கும்
விசத்தவை திகசைவம் வாழுவெண் ணீறுமணி
விமலவைந் தெழுத்து வாழ
போதமெய் கண்டசந் தானங்கள் வாழுவெப்
புவனமும் போற்று தில்லை
புகழ்பெருந் துறைமதுரை வாதலூர் முதலாய
புரிதசிவ தலங்கள் வாழ
ஓதுசிவ மகிமையே பேணுசிவ நேசர்குழு
முந்திருக் கூட்டம் வாழ
உவலைமத களைநீங்கி யுயர்மதப் பயிரோங்கி
யுலகெலா நீடு வாழச்
சீதவயல் சூழ்தில்லை நாதபதம் வாழ்செல்வ
சிறுதேரு ருட்டி யருளே
தேந்துதிரு வாசகமு னாற்றுகா தேசபா
சிறுதேரு ருட்டி யருளே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசகர் பிள்ளைத்தமிழ்

மு ற் றி ற் று,

